

ДЖОЙ ФИЛДИНГ ИЗГУБЕНА

Превод от английски: Снежинка Вакрилова, 2004

chitanka.info

*На Ани,
моего сладко картофче*

1

Сутринта, подобно на много други, започна с караница. Покъсно, когато бе важно да възстанови хронологичния ред на събитията, начина, по който всичко бе излязло от контрол толкова лесно, Синди щеше да се мъчи да си спомни за какво точно се бе карала с по-голямата си дъщеря. Кучето, банята, предстоящата сватба на племенницата ѝ — всичко щеше да изглежда твърде банално, твърде незначително, незаслужаващо викане и повишено кръвно налягане. Вихрушка от думи, завъртяла се около главите им като ненадейна буря, която разхвърля дребни отломки, но оставя основите недокоснати. Със сигурност нищо необичайно. Началото на един обикновен ден. Или поне така изглеждаше навремето.

(Образи: Синди, във вехтия си синьо-зелен халат, купен веднага, след като Том я напусна, подсушава с хавлия кестенявата си, дълга до брадичката коса и излиза от спалнята си; Джулия, на срещуположния край на широкия коридор на втория етаж, обвита в хавлия на бели и жълти райета, крачи напред-назад пред банята, разположена между нейната стая и тази на сестра ѝ, раздражението кипи подобно на лава в слабото ѝ като тръстика, сто осемдесет и два сантиметра високо тяло; Елвис, вечно мръсният пясъчен териер с цвят на кайсия, който Джулия доведе със себе си, когато се завърна у дома преди почти една година, лае и се зъби във въздуха, докато подскача около нея.)

— Хедър, какво, за бога, правиш там? — Джулия удари по вратата на банята и когато не последва никакъв отговор, отново я тресна.

— Струва ми се, че си взима душ — подсказа Синди и още щом изрече думите, съжали за намесата си.

Джулия се втренчи в майка си изпод рошавата пепеляворуса коса, която ревностно изправяше всяка сутрин, за да заличи и най-малката следа от естествени къдри.

— Очевидно.

Синди се удиви колко злъч можеше да се съдържа само в една дума, колко презрение.

— Сигурна съм, че след минутка ще излезе.

— Стои вътре вече половин час. За мен няма да остане никаква топла вода.

— Ще има предостатъчно топла вода.

За трети път Джулия стовари юмрук по вратата.

— Престани, Джулия. Ще я счупиш, ако не внимаваш.

— Да бе, да. Сигурно мога да счупя вратата. — И сякаш, за да докаже своето, издумка отново.

— Джулия...

— Майко...

Патова ситуация, помисли си Синди. Както обикновено. Както се държаха помежду си още от времето, когато Джулия беше на две години и упорито не искаше да облече бялата рокличка с волани, купена от Синди специално за рождения ѝ ден. Тогава инатливото хлапе отказа да участва в собственото си парти, дори и след като Синди се призна за победена и ѝ каза, че може да облече каквото си иска.

Бяха изминали деветнайсет години. Джулия беше на дваайсет и една. Нищо не се бе променило.

— Разходи ли кучето? — попита Синди сега.

— И кога според теб е трябвало да го направя?

Синди се престори, че не забелязва сарказма в гласа на дъщеря си.

— Когато си станала. Както си е редно.

Джулия извъртя големите си зелени очи към тавана.

— Бяхме се разбрали по този въпрос — напомни ѝ Синди.

— Ще го разходя по-късно.

— Цяла нощ е стоял затворен. Сигурно едва се устискава.

— Ще се оправи.

— Не желая никакви инциденти повече.

— Тогава *ти* го изведи — изстреля Джулия. — Облеклото ми не е точно като за разходка.

— Държиш се на инат.

— Ти се държиш като задник.

— Джулия...

— Майко...

Пат.

Джулия удари по вратата на банята с разтворена длан.

— Добре, времето свърши. Всички да излизат от басейна.

Синди почувства ехото от дланта на Джулия като шамар по собственото си лице. Докосна бузата си с пръсти и усети болката.

— Достатъчно, Джулия. Тя не може да те чуе.

— Нарочно го прави. Знае, че днес имам важно прослушване.

— Прослушване ли имаш?

— За новия филм на Майкъл Кинсолвинг. Той е в града за филмовия фестивал и се е съгласил да прослуша някои местни таланти.

— Това е чудесно.

— Татко го уреди.

Синди се насили да се усмихне през плътно стиснати зъби.

— Пак правиш така. — Джулия имитира напрегнатото изражение на майка си. — Ако смяташ да изпадаш в кататония всеки път, когато спомена татко...

— Не изпадам в кататония.

— Разводът ви мина преди седем години, мамо. Време е да го надмогнеш.

— Уверявам те, че напълно съм надмогнала баща ти.

Джулия изви нагоре едната си тънка вежда, изскубана почти до косъм.

— Както и да е, търсят някоя неизвестна, което най-вероятно означава, че всяко момиче в Северна Америка ще се юрне за ролята. Хедър, за бога — изкрещя Джулия, когато душът спря. — Не си единствената, която живее тук, знаеш ли?

Синди се втренчи в дебелия млечнобял килим в краката си. Нямаше още година, откакто Джулия бе решила да се върне у дома, при майка си и сестра си, след седем години, прекарани в дома на баща ѝ и то само защото новата му жена бе дала ясно да се разбере, че намира техния разположен край езерото мансарден апартамент с площ четиристотин шейсет и пет квадратни метра твърде тесен за тримата. От своя страна Джулия също така ясно бе дала на майка си да разбере, че връщането ѝ у дома е временно, породено от финансова потребност и че ще се прехвърли в свой собствен апартамент веднага, щом

новоизлюпената ѝ актьорска кариера потръгне. Синди бе толкова нетърпелива да види дъщеря си отново у дома, да си наваксат пропуснатото време и изгубените години, че дори гледката на плаещото върху килима в хола невъзпитано куче на Джулия не бе в състояние да намали ентусиазма ѝ. Синди бе приела Джулия обратно с отворени обятия и благодарно сърце.

Вратата на спалнята на Хедър се отвори и в коридора надзърна сънena тийнейджърка с прекалено голяма за нея лилава пижама на миниатюрни розови сърчица. Фините ѝ дълги пръсти отметнаха няколко кестеняви къдрици от нежния овал на лицето, сякаш изваяно от Ботичели, после потъркаха върха на посипания с лунички чип нос.

— За какво е този пожар? — попита тя, а Елвис скочи да я близне по брадичката.

— О, за бога — ядосано измърмори Джулия, когато видя сестра си и ритна с бос крак вратата на банята. — Дънкан, махай костеливия си задник от там.

— Джулия...

— Майко...

— Задникът на Дънкан не е костелив — заяви Хедър.

— Не мога да повярвам, че ще закъснея за прослушването си, само защото видиотеното гадже на сестра ми използва моята баня.

— Това не е твоята баня; той не е идиот; и е живял тук по-дълго време от теб — възрази Хедър.

— Огромна грешка — отсече Джулия и хвърли обвинителен поглед към майка си.

— Кой го казва?

— Татко го казва.

Устните на Синди се разтеглиха в автоматичната усмивка, която се появяваше при всяко споменаване на бившия ѝ съпруг.

— Хайде да не започваме с това точно сега.

— И Фиона мисли така — настоя Джулия. — Тя казва, че не може да си представи какво те е прихванало, та си му позволила да се нанесе тук.

— А ти каза ли на тази глупачка с мозък колкото грахово зърно да си гледа собствената проклета работа? — гневните думи изхвърчаха от устата ѝ. Не би могла да ги спре, дори да искаше.

— Мамо! — Тъмносините очи на Хедър тревожно се разшириха.

— Майко, наистина — каза Джулия и превъртя нагоре своите зелени очи.

Тъкмо от това „наистина“ на Синди ѝ стана зле. Думата я удари като стрела право в сърцето, дори се наложи да се облегне на най-близката стена за опора. Сякаш нетърпелив и той да сподели своето мнение, Елвис вдигна крак във въздуха и се изпика срещу вратата на банята.

— О, не! — Синди се взря в по-голямата си дъщеря.

— Не гледай мен. Ти си тази, която изруга и го разстрои.

— Просто почисти.

— Нямам време да чистя. Прослушването ми е в единайсет часа.

— Но сега е осем и половина!

— Прослушване ли имаш? — попита Хедър сестра си. — За какво?

— Майкъл Кинсолвинг е в града за филмовия фестивал и е решил да прослуша някои местни таланти за новия си филм. Татко го уреди.

— Готино — каза Хедър, а Синди отново изкриви устни в замръзнала усмивка.

Вратата на банята се отвори и в коридора нахлу облак пара, последван от високия слабичък Дънкан Роси. Мократа му черна коса падаше върху закачливите кафяви очи. Той нямаше по себе си нищо друго, освен тясна жълто-бяла хавлия и широка, малко крива усмивка. Бързо се шмугна в спалнята, която споделяше с по-малката дъщеря на Синди от почти две години. Разбира се, първоначалното споразумение беше той да заеме свободната стая в сутерена, но тази спогодба трая само три месеца. Други три минаха в отричане на очевидното, а именно че Дънкан се промъква в стаята на Хедър, след като Синди заспи, и после се промъква обратно в своята, преди тя да се е събудила. Накрая всички спряха да се преструват, макар никой всъщност да не призна гласно преместването.

В интерес на истината Синди не се безпокоеше от факта, че Хедър и Дънкан спяха заедно. Тя искрено харесваше момчето. Той бе разумен, помагаше из къщи и при това успя някак да запази равновесие и чувство за хумор, дори и след като ураганът Джулия се нанесе от другата страна на коридора. И двамата, Хедър и Дънкан,

бяха мили деца, с чувство за отговорност, които ходеха заедно още от първата година в гимназията и оттогава все говореха за женитба.

Кое то бе единственото нещо, което наистина безпокоеше Синди.

Понякога тя поглеждаше към Дънкан и дъщеря си, докато четяха сутрешния вестник на закуска — за него шлюпки с мед, за нея препечено канелено хлебче — и си мислеше, че са си някак прекалено удобни един на друг, прекалено установени. Удивляваше се на нетърпението на Хедър да се впусне в този спокоен начин на живот, типичен за хората на средна възраст и се чудеше дали фактът, че е дете на разведени родители не е оказал влияние. „Защо толкова бърза да се обвърже? Та тя е само на деветнайсет. В колеж е. Би трябвало да ходи и да спи с когото ѝ падне.“ — С това признание Синди неотдавна бе шокирала приятелките си. — „Добре де, кога друг път ще може да го прави?“ — бе продължила тя, осъзнавайки болезнено собственото си въздържание.

Синди можеше да преброи на пръстите на едната си ръка връзките, които бе имала след развода. Две от тях бяха непосредствена последица от внезапното решение на Том да я напусне заради друга жена, която на свой ред напусна, преди още разводът им окончателно да е приключил, заради още по друга жена. Седем години, отдадени на други жени, помисли си Синди сега. Всяка от тях бе по-млада и лекомислена от предишната. Поне една дузина. Дяволска дузина, каза си тя и усети как челюстта ѝ се сковала. И тогава се появи малката Фиона, най-младата уличница от всички тях. По дяволите, та тя бе едва осем години по-голяма от Джулия. Още не бе станала и уличница, за бога. Бисквитка!

— Мамо? — повика я Хедър.

— М-м?

— Всичко наред ли е?

— Госпожо Карвър? — Дънкан се появи отново до Хедър. Хавлията бе заменена с чифт модерно протрити сини дънки. Той нахлузи върху все още влажните си, напълно обезкосмени гърди морскосиня тениска. — Нещо не е наред ли? Имате много странно изражение на лицето.

— Мисли си за баща ми — с досада обяви Джулия.

— Какво? Не е вярно.

— Тогава защо е тази мъртвешка усмивка?

Синди си пое дълбоко дъх и се опита да отпусне устни, но усети как те несигурно потреперват насам-натам.

— Мислех, че страшно бързаш да влезеш под душа.

— Едва осем и половина е — каза Джулия, а Елвис почна да лае.

— Някой би ли желал да иде на разходка? — Дънкан попита кучето, което в отговор се замята в кръг с нарастваща нервност и посилен лай. — Да вървим тогава, момче. — Дънкан заподскача надолу по стълбите, Елвис се затича пред него и в този момент телефонът в стаята на Синди зазвъня.

— Ако е Шон, няма ме — каза Джулия на майка си.

— И защо Шон ще звъни на моята линия?

— Защото аз не искам да говоря с него на моята.

— Защо не искаш да говориш?

— Защото скъсах с него, а той не приема не за отговор. Няма ме — настоя Джулия, докато телефонът продължаваше да звъни.

— Ами ти? — Синди закачливо попита по-малката си дъщеря. — Ти тук ли си?

— Аз пък защо ще искам да говоря с Шон?

— Връщам се след двацет минути — провикна се от входната врата Дънкан.

Най-доброто ми дете, помисли Синди, влезе в стаята си и се пресегна за телефона на нощното шкафче до леглото.

— Няма ме — повтори от прага Джулия.

— Ало.

— Аз съм — съобщи гласът, когато Синди се отпусна на ръба на неоправеното си легло. В основата на врата ѝ взе бавно да се надига болка.

— Шон ли е? — прошепна Джулия.

— Лий е — прошепна в отговор Синди и Джулия разочаровано врътна очи към прозореца с изглед към задния двор. Късното августовско слънце създаваше отвън илюзия за мир и спокойствие.

— Защо шепнеш? — попита сестрата на Синди. — Не си болна, нали?

— Добре съм. Ами ти? Обаждаш се ужасно рано.

— За теб може и да е рано. Аз съм на крак от шест.

Бе ред на Синди да превърти очи. Лий бе издигнала сестринската надпревара в тънко изкуство. Ако Синди е била на крак от седем часа,

Лий щеше да е станала в пет; ако Синди я болеше гърлото, Лий щеше да я боли гърлото и да има треска; ако Синди имаше един милион неща да свърши през деня, Лий щеше да има милион и едно.

— Тази сватба ще ме умори — заяви Лий. — Ти и представа си нямаш какво е да се организира сватба от такъв мащаб. Ни най-малка представа.

— Мислех, че всичко вече е в голяма степен уредено. — Синди знаеше, че Лий правеше планове за сватбата на дъщеря си, откакто Бианка бе петгодишна. — Някакъв проблем ли има?

— Майка ни напълно ме подлудява.

Синди почувства как главоболието ѝ бързо се разпростира от върха на гръбнака до върха на носа ѝ. Опита се да си представи сестра си, три години по-млада, пет сантиметра по-ниска и шест килограма по-тежка от нея, но не можа да си припомни цвета на косата ѝ. Предишната седмица беше тъмнокестенява, а по-предишната — тревожно морковеночервена.

— Какво е направила пак? — неохотно попита тя.

— Не си харесва роклята.

— Ами промени я тогава.

— Твърде късно е да я променям. Проклетата рокля е вече готова. Днес следобед имаме проба. Трябваш ми там.

— Аз ли?

— Трябва да я убедиш, че роклята изглежда фантастично. На *теб* ще ти повярва. А и, не искаш ли да видиш Хедър и Джулия в техните рокли?

Синди рязко се извърна към Джулия, която все още гледаше от прага.

— Хедър и Джулия имат проба днес следобед?

— Няма начин! — възкликна Джулия. — Няма да отида. Мразя тази глупава рокля.

— В четири часа. И не бива да закъсняват — продължи Лий, не наясно с пеняването на Джулия.

— Няма да нося тази гадна лилава рокля. — Джулия взе да крачи напред-назад пред прага. — Приличам на някакъв грамаден грозд.

— Момичетата ще дойдат — натъртено произнесе Синди, а дъщеря ѝ вдигна ръце във въздуха. — Но мен ме наляга доста лошо главоболие.

— Главоболие ли? Моля те, аз от два дни имам мигрена. Виж, имам да свърша милион неща. Ще се видим в четири.

— Няма да отида — заяви Джулия, когато Синди затвори телефона.

— Трябва да идеш. Шаферка си.

— Заета съм.

— Тя ми е сестра.

— Тогава ти носи проклетата рокля.

— Джулия...

— Майко...

Джулия се завъртя на пети и изчезна в банята в края на коридора, затръшвайки вратата след себе си.

(Ретроспекция: Джулия, закръглено детенце, с къдрици като на Шърли Темпъл, ограждащи меки бузки с трапчинки, се заравя в бременния корем на майка си, докато Синди ѝ чете приказка за лека нощ; Джулия на девет години, гордо показва гипсираните си ръце, след като ги счупи и двете при падане с колелото; Джулия на тринайсет, вече с почти цяла глава по-висока от майка си, категорично отказва да се извини за това, че е наругала сестра си; Джулия на следващата година, събира дрехите си в новия куфар „Луис Вюитон“, купен от баща ѝ, после го изнася навън до БМВ-то му и напуска своето детство — както и майка си.)

По-късно Синди щеше да се чуди дали тези образи не са били предчувствие за надвиснала катастрофа, за връхлитащо бедствие, дали някак си не е заподозряла, че видът на Джулия, изчезваща зад затръшнатата врата на банята, не е бил последното нещо, което вижда от своята трудна дъщеря.

Навярно не. Как би могла в края на краищата? Защо би го допуснала? Бе твърде рано през деня, за да размишлява, че големите катастрофи и беди често тръгват от лоното на отчайващо всекидневното, че знаменателните моменти рядко имат смисъл в настоящето и могат ясно да се прозрат само в ретроспекция. И така, сутринта на деня, в който Джулия изчезна, правилно бе възприета от майка ѝ като една от многото подобни утрини, а караницата им — само като последното проявление на вечните им спорове. Синди не си помисли нищо кой знае какво, извън очевидното — дъщеря ѝ създаваше проблеми, нищо ново.

Джулия...

Майко...

Мат.

2

— Срецнах един страхотен човек.

Синди погледна над градинската масичка към приятелката си. Триш Синклеър бе въплъщение на безгрижната изтънченост и неостаряващата красота. Не би трябвало да е красива, но беше — лицето ѝ представляваше съчетание от остри ъгли, чертите ѝ, сякаш изваяни от Модилияни, бяха допълнително подчертани от неестествено черния цвят на косата, която падаше на драматични къдрици върху слабите рамене към щедрата вдлъбнатина, надзъртаща над горните копчета на яркожълтата блуза.

— Но ти си омъжена — напомни ѝ Синди.

— Не за мен, глупаче. За теб.

Синди наклони глава назад, вдигна лице към слънцето и вдиша едва доловимия полъх на есента. След един месец сигурно щеше вече да е твърде хладно, за да седят на градинската скамейка в задния двор на приятелката ѝ посред бял ден, да избират филмите, които ще гледат на тазгодишния фестивал, да похапват сандвичи с риба тон и да отпиват шардоне от чашите си.

— Не представлява интерес.

— Нека ти разкажа за него, преди да правиш прибързани заключения.

— Мислех, че сме се събрали да избираме филми. — Синди погледна към приятелката си Мег за помощ.

Мег Тайлър, с вид по-скоро на петнайсетгодишна, отколкото на четирийсет, бе толкова светла и плоскогърда, колкото Триш беше тъмна и пищна. Тя седеше на другия край на дългата градинска пейка, носеше отрязани дънки и фланела на червени и бели райета и се правеше на задълбочена в застрашително дебелия каталог на тазгодишния фестивал.

— Новият филм на Патриша Розема звучи добре — предложи тя с тих и дрезгав глас, като шумолене на станиол.

— На коя страница? — с благодарност попита Синди, нетърпелива да продължат нататък. Последният път, когато Триш я бе уредила, точно преди Джулия да се върне вкъщи, бе същинска катастрофа. В края на една изпълнена с ожесточени пререкания вечер с три пъти развеждания адвокат по разводите, мъжът се бе навел за формална целувка по бузата, според Синди, но навря езика си толкова дълбоко в гърлото ѝ, че тя си представи как викат водопроводчик да го извади от там.

— „Особено представяне“ — каза Мег. — На 97 страница.

Синди бързо прелисти страниците на своя каталог.

— „Еlegantно заснет и чудесно изпълнен“ — прочете в коментара Мег, — „онова, което в крайна сметка впечатлява в новата творба на Розема...“

— Тя не беше ли онази, дето правеше филми за лесбийки? — прекъсна я Триш.

— Тя ли е? — попита Мег.

Синди зашари с поглед между двете си приятелки. Синди и Мег бяха неразделни от единайсети клас; а двете с Триш се бяха сприятелили, след като се сблъскаха на щанда на „Клиник“ в „Холтс“ преди десет години.

— „Паркът «Менсфийлд»“ не беше за лесбийки — забеляза Синди и си помисли, че нито една от двете не се бе променила особено през тези години.

— Но имаше лесбийски внушения — отсече Триш.

— „Менсфийлд парк“ е от Джейн Остин — напомни ѝ Мег.

— Имаше недвусмислени внушения.

— Искаш да кажеш...?

— Тази година не ми се гледат никакви лесбийки.

— Не искаш никакви лесбийки?

— Писна ми от тях. Миналата година гледахме достатъчно филми за лесбийки.

Синди се засмя.

— Имаш си определена квота за лесбийките ли?

— Това включва ли и гейове? — Мег си взе една ябълка от кошницата и звучно отхапа.

— Да. — Триш отметна дебел кичур тъмни къдрици от челото си и намести сърцевидния диамантен медальон на шията си. — И от тях

ми писна.

— Да, но това обхваща половината филми. — Синди отпи от виното си, задържа го в уста и се порадва на топлината на късното августовско слънце върху бузите си. Всяка година от последните шест трите жени се събираха в задния двор на Мег да похапнат, да пийнат и да изберат от стотиците филми, представени на ежегодния Международен филмов фестивал в Торонто. Дойде и си отиде още една година. Очакваше ги още един фестивал. Междувременно нищо не се бе променило кой знае колко, с изключение на завръщането на Джулия у дома.

Което означаваше, че всичко се бе променило.

— Наистина ще го харесах — каза Триш, сменяйки внезапно темата, макар че по начина, по който се бе облегла на масата да личеше, че само изчаква удобен момент и възможност да я подхване отново. — Той е умен, забавен и хубав.

Синди наблюдаваше как парадът на облаците се носи пред нея, няколко се откъснаха и разкъсаха по небето, подобно на паяжина.

— Не се интересувам — заяви отново тя.

— Казва се Нийл Макфърлейн и е новият счетоводител на Бил. Снощи вечеряхме заедно и той е страхотен. Кълна се. Ще се влюбиш в него.

— Как изглежда? — попита Мег.

— Висок, слаб, наистина сладък.

— Какво ще кажете за „Вятърът на промяната“? — предложи Синди, без да обръща внимание на приятелките си. — Страница 257.

Триш изпъшка, докато прелистваха страниците.

— Уф! — възкликна Мег и едва не се задави с ябълката. — Майтапиш ли се? Ирански филм? Забрави ли „Керван към небето“?

— Да не е онзи, дето камилата се заклеци в пясъка и отидоха три часа, докато я освободят? — Триш се сгърчи при спомена.

— Точно той.

— Толкова за Иран.

— Ами Франция? — попита Синди.

— Във френските филми само говорят и ядат — отбеляза Мег.

— Понякога правят секс — каза ѝ Триш.

— Но докато правят секс, говорят — възрази Мег.

— Значи и Франция отпада? — Синди погледна от Мег към Триш и обратно. — Какво ще кажете за този? „Земни червеи“. На страница 316. Шведски. Имаме ли проблеми с Швеция?

Мег взе дебелия тежък каталог в ръце и прочете на глас, сякаш я изпитваха пред класа:

— „Филмът създава неподправено усещане за тъмната страна на живота в предградията. Безкомпроми...“

— Чакай малко — прекъсна я Триш, — какво бяхме решили, че означава „безкомпромисен“?

— Ами — започна Синди, — дай да си припомним класификацията. Лиричен означава...

— Муден — отговори Мег.

— Визуално поразителен означава...

— Отегчителен до смърт — каза Триш.

— Безкомпромисен означава...

Триш и Мег си размениха разбиращи погледи.

— Заснет с ръчна камера — единодушно заявиха те.

— Така. Добре — каза Синди. — Значи не искаме нищо лирично, визуално поразително и безкомпромисно.

— Елиминирахме също гейовете, лесбийките и Иран.

— Не забравяй Франция.

— Дайте да не избързваме за Франция — помоли Синди.

— Ами Германия?

— Никакво чувство за хумор.

— Хонг Конг?

— Прекалено много жестокости — каза Мег.

— Канада?

Жените си размениха празни погледи.

— Какво ще кажете за новия филм на Майкъл Кинсолвинг? — попита Синди. — Страница 186.

— Не е ли малко старомоден?

— Един хит няма да му е излишен, това е сигурно. — Мег отново вдигна тежката книга и зачете: — „Свеж, стилин, съвременен, злободневен.“ — Тя постави обратно каталога на масичката и отхапа от ябълката си. — „Злободневен“ е малко притеснително. Би могло да се окаже ключова дума за „упадъчен“.

— Тази сутрин Джулия имаше прослушване при Майкъл Кинсолвинг — съобщи Синди.

— Наистина ли? И как мина?

— Не зная. — Синди измъкна мобилния си телефон от чантичката с леопардова шарка и набра номера на Джулия. Иззвъня един, два, три пъти. Тъкмо се канеше да затвори, когато чу задъхания шепот на Джулия в ухото си:

„Тук е Джулия“ — с изкусителен тон започна записът. — „Много съжалявам, че не мога да ви отговоря в момента, но не бих искала да пропусна нищо от онова, което искате да ми кажете, затова, моля, оставете съобщение след сигнала и аз ще ви се обадя веднага, щом мога. Бихте могли също да ми се обадите на мобилния телефон 416 555 4332. Много ви благодаря и приятен ден.“

Синди затвори и побърза да звънне на мобилния телефон на Джулия.

— Майка ти е, миличка — произнесе тя, след като чу същото съобщение. — Обаждам ти се просто да разбере как е минало прослушването. Обади ми се, ако имаш възможност. Ако не, ще се видим в четири часа — добави, неспособна да се възпре.

— Какво има в четири часа? — попита Мег, когато Синди пхна телефона обратно в чантата си.

— Проби за роклите на шаферките.

— Уф — изпъшка Триш. — Спомням си като бях шаферка на сватбата на сестра ми. Беше приготвила най-грозните рокли, които някога сте виждали. От всичко на света избра розова тафта. Можете ли да си ме представите в розово?

— Обожавам розово — заяви Мег.

— Толкова се срамувах. Искаше ми се да изпълзя в някоя дупка и да умра. И естествено, бракът не продължи дълго, за което и до днес обвинявам роклите. Ти имаше ли шаферки, като се омъжи за Гордън? — обърна се към Мег.

— Осем — с равен глас произнесе Мег. — В розова тафта.

Синди се разсмя от спомена и от изражението на лицето на Триш.

— Аз бях една от тях.

— Тя изглежда фантастично в розова тафта — отбеляза Мег и също се разсмя.

Из въздуха внезапно се разнесоха звуците на „Девета симфония“ на Бетовен.

— Моят телефон — съобщи Синди и бръкна отново в чантата си.
— Навярно е Джулия. — Тя вдигна телефона до ухото си.

— Дадох му номера ти — бързо каза Триш.

— Какво?

— Дадох на Нийл Макфърлейн твоя номер.

— Ало? — Силен мъжки глас си проправи път през малкия телефон в ръката на Синди. — Ало? Има ли някой?

— Не мога да повярвам, че си дала телефона ми на някого, без първо да ме попиташ — изсъска Синди, притиснала телефона плътно към гърдите си.

— Наистина е сладък — като за оправдание каза Триш.

— Ало? — отново попита гласът.

— Извинете. Ало — каза Синди, едва потискайки желанието да запрати телефона по главата на приятелката си.

— Синди?

— Нийл? — на свой ред попита тя.

Той се засмя.

— Явно Триш ви е казала, че ще се обадя.

Синди се вторачи в Триш, която тъкмо си наливаше нова чаша вино.

— Какво мога да направя за вас, Нийл? Боя се, че вече си имам счетоводител.

— Бъди мила — прошепна Триш.

— В такъв случай — с лекота произнесе Нийл, — може би ще ми позволите да ви изведа на вечеря някой път.

— Вечеря?

— Не си го изкарвай на него, само защото си бясна на мен — каза Триш.

— Кога точно имате предвид? — чу се да пита Синди.

— Какво ще кажете за тази вечер?

— Тази вечер ли?

— Наистина е сладък — умолително произнесе Триш.

— Тази вечер става — предаде се Синди. Триш изписка от удоволствие, а Мег подскочи няколко пъти с момичешко вълнение. — Кога и къде?

— Бар „Паста“? В седем?

— Ще се срещнем там. — Синди метна телефона обратно в чантата си и се обърна към приятелката си, чиято и без друго широка усмивка, сега се простираше от край до край на лицето ѝ.

— Не мога да повярвам, че ми погоди този номер.

— О, отпусни се. Ще прекараш чудесно.

— Не съм ходила на среща повече от година.

— Значи е време, не мислиш ли?

— Няма да зная какво да говоря.

— Не се притеснявай. Ще измислиш нещо.

— Нямам представа какво да облека.

— Нещо стилно — каза Триш.

— Нещо секси — добави Мег.

— Да бе, нещо стилно и секси. Не съм правила секс от колко...?

— Три години — едновременно се обадиха Триш и Мег.

Синди се засмя.

— Сигурно и това си му казала, а?

— Майтапиш ли се? На всички го разправям. — Триш наля на Синди пълна чаша вино и вдигна своята за наздравица. — За страхотните филми, страхотното вино и страхотния секс.

Мег отново отхапа от ябълката си.

— Прозвуча толкова френско, не мислите ли?

— Не мога да повярвам, че ми погоди този номер — мърмореше си Синди, докато чакаше да се смени светофара на ъгъла на „Балморал“ и „Авеню роуд“. — Не мога да повярвам, че му е дала моя номер. — Все по-нервна, тя поклати глава и веднага щом колите спряха, се втурна да пресече натоварената улица. — Не мога да повярвам, че му казах, че ще отида. Какво ми става?

Чу Елвис да лае, още щом стъпи на тротоара, въпреки че къщата ѝ се намираше на другия край на пътя. Това означаваше, че у дома няма никой и кучето сигурно се бе изпикало на килима, любима негова форма на протест напоследък затова, че го оставяха сам за повече от половин час. Бе опитала да го заключва в кухнята, но той винаги намираше начин да се измъкне. Бе разбрал дори как да отключва

голямата метална клетка, която Синди купи и която сега стоеше празна в гаража. Тя се засмя. Нямахше съмнение, че кучето си беше на Джулия.

Лек вятър зашушна в гъстите зелени листа на големите кленови дървета, ограждащи красивата широка улица в сърцето на града. Синди и Том бяха купили старата тухлена къща близо до ъгъла на „Балморал“ и „Поплър Плейнс“ само няколко месеца преди Том да я напусне и тя я бе задържала като част от споразумението им по развода. В замяна на това, Том запазваше апартамента във Флорида с изглед към океана и вилата край езерото в Мускока, което напълно устройваше Синди, понеже в душата си винаги се бе смятала за градско момиче.

Това бе една от причините да харесва Торонто. Харесваше го от мига, в който баща ѝ бе преместил семейството си от предградията на Детройт тук веднага след тринайсетия ѝ рожден ден. Отначало се бе притеснявала да се мести в нов град, нов район — *Там постоянно вали сняг; хората говорят само френски; ако видиш мечка, стой абсолютно неподвижно!* — но само след няколко дни всичките ѝ страхове бяха разсеяни от приятната среда на Торонто. Встрани от интересната архитектура, многоликите квартали, изобилието от художествени галерии, модни бутици и театри, онова, което най-много допаднаше на Синди в този град, бе фактът, че хората действително живееха в него, а не просто да работят там през деня и вечер да изчезват в далечните предградия. Целият център на града бе населен. Великолепни стари имения с плувни басейни в задните дворове се нареждаха на едни улици с високи нови офис сгради и всичко бе само на минути разстояние от метрото — станциите му бяха чисти, улиците безопасни, хората учтиви, макар да трябваше да признае, че са презервирани от съседите си на юг. Град с повече от три милиона души — пет милиона, ако броите и прилежащите селца — а рядко се случваха повече от петдесет убийства на година. Невероятно, помисли си Синди сега и протегна ръце във въздуха, сякаш да прегърне града, прощавайки му дори лятната влага, от която и бездруго къдравата ѝ коса получаваше спазми.

След като баща ѝ почина, майката на Синди се колеба известно време дали да не се върне в Детройт, където все още живееха нейните брат и сестра, но дъщерите ѝ, и двете вече омъжени и със собствени семейства, я разубедиха. В интерес на истината Норма Апълтън не се

нуждаеше от голямо убеждаване. За няколко месеца тя продаде фамилията дом на „Уембли авеню“ и се премести в чисто нов жилищен комплекс на „Принц Артър“, само на една пресечка от меката на търговията, каквато представляваше „Блуър стрийт“ и на по-малко от пет минути с кола до всяко от децата ѝ.

„Трябваше да я оставим да се върне в Детройт“ — нерядко се жалваше Лий. — „Подлудява ме.“

„Прекалено насериозно я взимаш. Не ѝ позволявай да ти се меси.“

„Лесно ти е да го кажеш. Ти си тази, която никога не греши.“

„Доста грешки правя.“

„Не е нужно да ми го казваш.“)

От устните на Синди се откъсна смях и потъна в безлюдната улица. Винаги се бе удивлявала колко често не се разбират майка ѝ и сестра ѝ, когато всъщност толкова си приличаха — и двете носеха чертите на своя род.

Синди си погледна часовника. Имаше време точно колкото да разходи кучето и да смени с нещо друго късите си гащета, преди да се отправи към ателието на Марсел за пробите. После щеше да се наложи да препуска към къщи, да се къпе и преоблича за глупавата среща с Нийл Макфърлейн. И все още нямаше идея какво да си сложи. Нямаше дрехи, които да са едновременно стилни и секси. Какво я бе прихванало, че каза да? Необходим ли ѝ беше този вид стрес в живота? Тя кръстоса пръсти и отправи мълчалива молитва Джулия да дойде на пробите точно в четири часа.

Удивително, помисли си, колко време и енергия прахосваше да се безпокои за по-голямата си дъщеря. Докато Джулия живееше с баща си, Синди се тревожеше за нея всяка минута от всеки ден. Дали се храни правилно, дали си ляга навреме, дали си пише домашните? В безопасност ли е? Дали е щастлива? Дали детето не плаче всяка нощ, докато заспи, както често правеше самата тя, упреквайки се за решението, което бе взела? Дали не ѝ се искаше да си е у дома с майка си и сестра си, където, в сърцето си знаеше, че принадлежи? Дали криворазбраната гордост не бе тази, която упорито я задържаше при баща ѝ година след година?

Изглеждаше, че дори отсъствайки, Джулия бе заемала прекалено голямо място в къщата на „Балморал авеню“. Постоянна част от

живота на Синди бе станало това Джулия да ѝ липсва, натрапчива болка под лъжичката, цирей, който отказваше да се излекува, дори и след като Джулия бе решила да се върне у дома.

Някакво леко движение привлече погледа на Синди и тя обърна глава към съседската къща. Фейт Селик, млада майка на трийсет и една години, се клатеше напред-назад на стълбите пред вратата им, с несресана дълга кестенява коса, която покриваше лицето ѝ.

— Фейт? — Синди внимателно се приближи до входната им алея и видя как обикновено общителната и приятелски настроена млада жена бавно повдига глава от коленете си, а по облото ѝ, симпатично и напълно лишено от изражение лице се стичат сълзи. — Фейт, какво става? Добре ли си?

Фейт хвърли поглед назад към къщата и отново се обърна към Синди. Тя видя, че предницата на бялата блуза на младата жена бе на петна от млякото, изцеждащо се от измъчените ѝ гърди. По тънката материя се бяха образували кръгове колкото монети.

— Какво има, Фейт? Къде е бебето?

Фейт се втренчи в нея с тъжни и празни очи.

Синди погледна покрай жената в опит да долови признаци на живот от вътрешността на къщата, но единственото, което чу, бе лаят на Елвис откъм своя дом. През ума ѝ минаха хиляди неща: че Фейт и мъжа ѝ са се скарали жестоко; че той ги е напуснал двамата с бебето; че нещо ужасно се е случило с Кайл, двумесечния син на младата двойка; че Фейт е излязла да вдъхне малко свеж въздух и без да иска се е заключила отвън. Но нищо от това не обясняваше празнотата в очите ѝ и факта, че се взираше в Синди, сякаш никога в живота си не я беше виждала.

— Фейт, какво става? Кажете ми.

Фейт не каза нищо.

— Фейт, къде е Кайл? Да не се е случило нещо с него?

Фейт се втренчи в къщата и по бузите ѝ потекоха нови сълзи.

В следващия миг Синди се втурна покрай младата жена и влезе в къщата. Вземаше стъпалата по две наведнъж, препускайки към детската стая и отвори вратата, а стаеният ѝ дъх разкъсваше гърдите като ловен нож. Сълзите напиреха в очите ѝ, когато се хвърли към креватчето, ужасена от онова, което можеше да види.

Бебето лежеше по средата на чистите синьо-бели памучни чаршафи. Беше в жълто гащеризонче и жълта шапчица, красивото му личице бе гладко и обло като на майка му, съвършените му устнички събрани в розова пъпчица, червените малки юмручета свити в миниатюрни топчици, а мъничките кокалчета побелели. Дишаше ли?

Синди се приближи до креватчето и се надвеси над преградата. Допря бузата си до устата на бебето и вдиша сладкия му аромат. Внимателно докосна с хладните си устни топлите му гърдички и задържа дъх, докато усети как телцето му трепна от дълбока въздишка. После още една. И още една. „Слава богу“ — прошепна Синди и го целуна по челото да види дали няма температура. След това се изправи, бавно излезе от стаята и притвори вратата зад гърба си. Краката ѝ трепереха и трябваше да си напомни да диша. — „Слава богу, добре си.“

Фейт още седеше на входната площадка и ритмично се клатеше насам-натам, сякаш имитираше движението на клоните на клена в средата на предния им двор. Синди излезе и седна зад нея.

— Фейт?

Тя не каза нищо и продължи да се клати.

— Фейт, какво има?

— Съжалявам — произнесе жената толкова тихо, че Синди не бе сигурна дали изобщо е казала нещо.

— Съжаляваш ли? Случило ли се е нещо?

Фейт погледна объркано.

— Не.

— Какво има тогава? Какво правиш тук вън?

— Бебето плаче ли?

— Не. Спи дълбоко.

Фейт прокара треперещи длани по гърдите си.

— Сигурно е гладен.

— Той спи — повтори Синди.

— Аз съм ужасна майка.

— Не, не си. Ти си чудесна майка — увери я искрено и си припомни вълнението, с което Фейт бе почукала на вратата ѝ да съобщи, че е бременна и колко мило бе поискала съветите ѝ, колко невероятно нежна и търпелива бе тя към бебето си. — Мисля, че е по-добре да влезем вътре.

Фейт не се възпротиви и Синди ѝ помогна да се изправи. Главата ѝ стигаше до брадичката на Синди. Тя я поведе през просторното входно фоайе в правоъгълната всекидневна в дъното на къщата. На дървения под до минирояла лежеше светлосин пуловер, Фейт се наведе да го вдигне, рязко провря ръце през ръкавите и забързано закопча трите бели копчета. После потъна в зеления кадифен диван и облегна глава на възглавниците.

— Какъв е служебният телефон на Райън?

— Райън е на работа — каза Фейт.

— Да, зная. Трябва ми номерът му.

Фейт се взираше с празен поглед в бледозелената стена отсреща.

— Няма значение. Ще го открия. Ти стой тук. Легни си.

Фейт се усмихна, послушно вдигна крака от пода и сви колене до гърдите си.

Синди бързо намери служебния номер на Райън в бележника до кухненския телефон и го набра. Отсреща вдигнаха още при първото позвъняване.

— Райън Селик — вместо ало каза мъжът.

— Райън — ясно произнесе тя, — аз съм Синди Карвър. Мисля, че трябва да си дойдеш вкъщи.

3

— Закъсня.

— Извинявай. Дойдох, колкото можах по-бързо.

— Казах ти в четири часа — напомни Лий на сестра си и назидателно почука с квадратните си червени нокти по златната верижка на часовника, после отчетна наскоро боядисаните кичури коса от лицето си, по което личеше нарастваща истерия. Нервността в лешниковите ѝ очи бе подчертана с дебел черен молив, а спиралата седеше на топчета по миглите ѝ. От раздразнение раменете ѝ бяха увиснали, сякаш бе наметнала износен шал. — Вече е почти четири и половина — заяви тя. — Марсел трябва да тръгва в пет.

— Наистина съжалявам. — Синди премести поглед от сестра си към niskия къдрокос мъж в прилепнали кафяви кожени панталони, който разговаряше с помощника си в другия край на дългото разхвърляно помещение. — Съседката ми имаше проблем. Държи се много странно. Боя се, че нещата малко ми се изплъзнаха.

— Кога ли не са ти се изплъзвали — коментира Лий.

— Какво искаш да кажеш?

— Виж, *сега* нали си тук? Дай да не го правим на въпрос.

Синди си пое дълбоко дъх и мълком преброи до десет. Ако не беше избрала шивач, чието ателие е почти извън града, можеше и да успее да дойда навреме, искаше ѝ се да каже. Ако не беше насрочила проклетите проби за най-пиковия час, можеше и да не закъснея толкова. Освен това, ти си тази, която го прави на въпрос, не аз. Но вместо това каза:

— Е, как върви засега?

— Както се и очакваше. — Лий понижи гласа си до шепот. — Майка ме подлудява.

— Какво шепнеш? — разнесе се дрезгав женски глас от една от пробните в дъното на ателието.

Синди се завъртя и с един поглед разгледа тясното шивашко ателие: широката предна витрина, голите бели стени със стендове, на

които висяха копринени и сатенени рокли в различна степен на довършване, топове с ярки платове по пода и върху единствените два стола в помещението, голямо огледало в единия край и още три, поставени под ъгъл в другия, още едно помещение в дъното, претъпкано с различни маси, шевни машини и дъски за гладене. Синди се приближи към един стенд с по-обикновени костюми и дрехи, избутан на една страна и се замисли дали не би могла да открие сред тях нещо достатъчно стилно и секси за срещата си с Нийл Макфърлейн.

— Синди е тук — извика на майка си Лий.

— Здравей, скъпа — пропя в отговор безпльтният глас на майка й.

— Здравей, мамо. Как е роклята?

— Ти ми кажи. — Синди видя как обикновено жизнерадостната й седемдесет и две годишна майка отметна тежката бяла завеса, която служеше за врата на пробната и колебливо се намръщи, докато подръпваше от двете страни пурпурночервената си сатенена рокля.

— Кажи й, че изглежда прекрасно — прошепна в шепата си Лий, преструвайки се, че се чеше по носа.

— Какво каза сестра ти?

— Каза, че изглеждаш прекрасно — отговори Синди.

— А ти какво мислиш?

— Естествено — измърмори под нос Лий. — Какво мисля аз няма значение.

— Сега пък какво мърмори сестра ти?

— Аз съм точно тук, майко. Не е нужно да питаш Синди.

— Мисля, че изглеждаш прекрасно — каза Синди, искрено съгласна с преценката на сестра си и протегна ръка да поглади модния рус кок на майка си.

Устните на Норма Апълтън изобразиха пренебрежение.

— Ами да, момичета, естествено, че ще се държите една за друга.

— Какво не ти харесва в роклята, мамо? — попита Синди и забеляза на стенда с по-обикновените дрехи една къса червена рокля за коктейли. Замисли се дали не е нейният номер.

— Не ми харесва деколтето. — Майка й го подръпна. — Твърде е невзрачно.

Деколтетото може би е твърде дълбоко, помисли си Синди, имайки предвид дръзката кройка на късата червена рокля. Не искаше да оставя Нийл Макфърлейн с погрешно впечатление. Наистина ли?

Той е наистина сладък, прошепна в ухото ѝ Триш.

— Вече един милион пъти обясних на майка...

— Виж, аз съм точно тук — прекъсна я Норма Апълтън. — Можеш да говориш на мен.

— Вече един милиард пъти *ти* казах, че Марсел ще прибави къдрици отгоре.

Мислено Синди се отказа от късата червена рокля и придвижи поглед по-нататък по стенда към една дълга, безформена, бежова ленена рокля. Категорично не, реши тя и си представи как се изгубва сред щедрите ѝ дипли. Не ѝ се щеше Нийл Макфърлейн да си помисли, че има среща с монахиня.

Наистина ли?

Не си правила секс от три години.

— Мразя къдриците — казваше майка ѝ.

— И от кога ги мразиш?

— Винаги съм ги мразила.

— Какво ще кажеш за едно сако? — предложи Синди, опитвайки се да заглуши гласовете в главата си. — Може би Марсел ще може да измайстори нещо от дантела... — Тя умолително погледна към Марсел, който побърза да изостави помощника си и се присъедини към тях в центъра на стаята.

— Дантелено сако е чудесна идея — съгласи се майка ѝ.

— Мислех, че не харесваш дантели — забеляза Лий.

— Винаги съм ги харесвала.

Последният път, когато бе правила секс, спомни си Синди, носеше дантелен пенъоар. Мъжът се казваше Алан и се запознаха в магазина на Мег, когато той дойде да купи чифт обеци от кристал и тюркоаз за рождения ден на сестра си. Синди разбра, че той няма сестра на следващата седмица, когато жена му дойде да смени обещите за нещо по-изящно. Но тогава, разбира се, вече бе твърде късно. Пенъоарът бе купен; работата бе свършена.

— Как мислиш, Марсел? — попита сега Синди с неестествено силен глас.

Горкият човечец отстъпи крачка назад и взе да хвърля тревожни погледи към майка ѝ, опитвайки се да не се взира в дълбоките гънки, които пръстите ѝ образуваха върху сатененото му изделие. Той без колебание смъкна метъра, увесен като шал на врата му.

— Каквото пожелаете.

Каквото пожелаете, мълком повтори Синди и се наслади на думите. Кога ли за последен път някой ѝ бе обещавал каквото си пожелае? Дали Нийл Макфърлейн щеше да го стори?

Той е страхотен. Кълна се. Ще се влюбиш в него.

— Правилно ли чух да споменаваш, че съседката ти имала проблем? — попита майка ѝ и вдигна ръце, за да може Марсел да ги измери.

— Да — отговори Синди, благодарна за смяната на темата, понеже така можеше да насочи ума си към нещо друго. — Помниш ли семейство Селик до нас? Преди няколко месеца им се роди бебе? — попита, сякаш не беше сигурна. — Струва ми се, че тя страда от постродилна депресия.

— И аз страдах от това — обади се Лий.

— Ти имаше хемороиди — заяви майка ѝ.

Марсел трепна и обвини метъра около щедрия бюст на Норма Апълтън.

— Страдах от постродилна депресия и с Джефри, и с Бианка.

— Не си спомням такова нещо.

— Разбира се, че не си спомняш. Обаче ако бях Синди...

— Синди никога не е имала постродилна депресия.

— И като стана дума за Бианка — намеси се Синди, — къде е красивата бъдеща булка? — Тя се огледа из салона и за първи път си даде сметка, че не вижда нито племенницата, нито дъщерите си.

— Умориха се да чакат и отидоха в „Старбъкс“.

— Хедър изглежда прекрасно в своята рокля — отбеляза Норма Апълтън.

— Ами булката, майко? — натъртено попита Лий. — Как изглежда Бианка в своята рокля? Или не си струва да я споменаваме?

— За какво говориш? Казах, че изглежда прекрасно.

— Не, не каза.

— Напълно съм сигурна, че казах.

— А Джулия? — прекъсна ги Синди.

— Джулия? — подигравателно произнесе Лий. — Джулия тепърва трябва да ни удостои с честта да се появи.

— Още ли не е дошла?

— Сигурна съм, че „нещата просто са ѝ се изплъзнали“ — отговори Лий с пресилена усмивка.

— Казах, че съжалявам. — Синди бръкна в чантата си за телефона. — Имаше прослушване. Може да се е наложило да чака...

— Какво прослушване? — Майка ѝ се обърна така, че Марсел да ѝ премери гърба.

— При Майкъл Кинсолвинг, режисьора. Той е в града за филмовия фестивал. — Синди набра номера на дъщеря си и чу сигнала.

— Ти, с този глупав фестивал — пренебрежително изрече Лий.

— Майкъл Кинсолвинг не ходи ли с Камерън Диас? — попита майка им. — Или май беше Дру Баримор. От „Ангелите на Чарли“ все ги бъркам. Както и да е, чувала съм, че си пада по женската част.

— О, майко, за бога — раздразнено възкликна Лий. — Откъде би могла да знаеш каквото и да е за този Майкъл Еди-кой-си, по дяволите?

Майка ѝ възмутено изпъна рамене точно толкова, че Марсел да изгуби равновесие и да изпусне метъра си.

— Четох за него в „Пийпъл“.

— Майкъл Кинсолвинг е много важен режисьор — каза Синди, след като задъханият глас на Джулия докосна ухото ѝ.

„Много съжалявам, че не мога да ви отворя в момента“ — изкусително прошепна записът. Синди незабавно затвори и набра номера на клетъчния телефон на Джулия, но отново чу същото задъхано съобщение.

— Отдавна не е правил никакъв хит — отбеляза майка ѝ многозначно. — Явно е нещо като пристрастен към секса.

— Струва ми се, че имате предвид Майкъл Дъглас — с ентузиазъм се обади Марсел, докато си възвръщаше равновесието и вдигаше метъра от земята.

— Наистина ли?

— Преди да се ожени за Катрин Зита-Джоунс.

— Действително ли водим този разговор? — Лий ядосано разпери ръце във въздуха.

— Какъв ти е проблемът, скъпа? — попита майка ѝ.

— Проблемът ми — започна Лий, а по челото ѝ почнаха да се стичат ситни капчици пот, от което новобоядисаните ѝ кичури взеха да се къдрят в странни посоки, — е, че сватбата на дъщеря ми е след по-малко от два месеца, а изглежда никой не дава и пукнатата пара, че времето изтича, а остават още един куп работи да се свършат.

— Всичко ще се нареди, скъпа. — Майка ѝ подръпна дългата пола от тафта. — Не ви ли се струва, че тук има ужасно много плат? Прави ме твърде дебела.

— Не отговаря. — Синди върна телефона обратно в чантата си и се втрени във вратата, сякаш искаше Джулия да влезе.

— Закъснява вече четирийсет минути.

— Може да се е изгубила.

— Да се изгуби ли? — невярващо попита Лий. — Хваща метрото на „Сейнт Клеър“; слиза на „Финч“. Как би могла да се изгуби?

— Може да е пропуснала спирката си. Познаваш Джулия. Понякога се разсейва.

— Никога в живота си Джулия не се е разсейвала и за един миг. По всяко време знае точно какво прави.

— Какво би трябвало да означава това?

— Лий, защо не ни покажеш своята рокля? — предложи майка им.

— Да — уморено се съгласи Синди. — Мама каза, че е чудесна.

— Мама не я е виждала.

— Добър опит — прошепна майка ѝ, когато Лий отиде в пробната в дъното на ателието, като клатеше глава и си мърмореше нещо. — Трябва да поговориш със сестра си, скъпа. Подлудява ме.

Синди зърна отражението си в едното от трите големи огледала и тежко се насочи към него, ужасена от това, което вижда, но неспособна да се обърне, сякаш се е натъкнала на сцената на катастрофа. Кога погрознях толкова, зачуди се тя, хипнотизирана от бръчките около големите си очи и малката уста. Взира се в тях, докато все още деликатните ѝ черти се размазаха и после напълно изчезнаха, оставяйки след себе си само безмилостните очертания на средната възраст. Тя примижа в опит да открие младата жена, която беше някога, припомняйки си, че по едно време я намираха за красива.

Като Джулия.

Кога за последен път някой мъж ѝ бе казал, че е красива, запита се сега Синди, отдалечи се от огледалото и избута един топ плат от стола. Седна с глава, натежала от противоположни чувства: раздразнение от сестра ѝ, гняв към по-голямата ѝ дъщеря, любопитство към Нийл Макфърлейн. Дали наистина беше толкова умен, забавен и хубав, както твърдеше Триш? И ако е така, защо ще се интересува от една четирийсет и две годишна жена с увиснали гърди и смъкнат задник? Без съмнение такова готино парче би могло да си избира измежду колкото си иска идеални млади дами, нетърпеливи да се запознаят с него. За Том изборът определено бе лесна работа.

Синди си погледна часовника. Вече приближаваше пет без петнайсет. Докато свърши тук и се прибере у дома, при положение че не бе откачила напълно и все още бъдеше в състояние да управлява автомобил, щеше да има късмет, ако ѝ останеше време да се изкъпе и преоблече, да не говорим, че трябваше и да види дали вкъщи има нещо за ядене за децата. Въздъхна и си каза, че Хедър и Дънкан биха могли да си поръчат пица, после се сети, че Джулия бе споменала, че може да вечеря с баща си. Дали не беше с него?

— Та-дам! — оповести Лий, дръпна завесата на пробната и се появи пред майка си и стреснатата си сестра, увита в километри розова тафта.

Не е истина, помисли си Синди. Отвори уста да каже нещо, но не произнесе нито звук.

— Разбира се, възнамерявам да отслабна четири-пет килограма до сватбата, така че тук ще бъде малко по-тясна. — Лий подръпна бастите на талията. — И тук. — Приглади тафтата на бедрата. Платът прошумоля. — Е, какво ще кажете? — Тя вдигна ръце над главата си и бавно се завъртя.

— Не бих направила това, скъпа. — Норма Апълтън посочи към ръцете на дъщеря си.

— Кое?

— Твоите „Здрасти, Хелъни“ — с гримаса обясни майка ѝ.

— Моите какво?

— Твоите „Здрасти, Хелъни“ — повтори и посочи този път с брадичка.

— За какво говориш? За какво говори тя? — Лий се обърна към Синди.

— Помниш ли леля Моли? — неохотно попита Синди.

— Разбира се, че помня леля Моли.

— Помниш ли, че имаше една приятелка Хелън, която живееше срещу тях?

— Не си спомням никаква Хелън.

— Както и да е — продължи Синди, подготвяйки се за неизбежното избухване, — винаги когато леля Моли видеше Хелън, тя ѝ махаше и викаше „Здрасти, Хелън. Здрасти, Хелън“. Тогава кожата от долната страна на ръцете ѝ започваше да се тресе и мама взе да нарича тези части „Здрасти, Хелъни“.

— Какво!

— Здрасти, Хелън — каза майка ѝ и помахна на някаква невидима жена в другия край на помещението. — Здрасти, Хелън.

— Искаш да кажеш, че ръцете ми се тресат?!

— На всеки ръцете му се тресат — опита се да я успокои Синди.

— Твоите не се тресат — отбеляза майка ѝ.

— Не, ръцете на Синди са идеални — гневно се съгласи Лий и почна да крачи напред-назад пред майка си и сестра си. — Това е, понеже Синди има достатъчно време да ходи на гимнастика по пет пъти в седмицата.

— Не ходя на гимнастика по пет пъти в седмицата.

— Понеже Синди ходи на работа, само когато е в настроение...

— Не е вярно. Работя по три следобеда в седмицата.

— ... и ѝ остава много време да прави неща като гимнастика и посещение на филмовия фестивал, и...

— Какво против имаш филмовия фестивал?

— Нямам нищо против. Всъщност, безкрайно ми се иска десет дни да не правя нищо друго, освен да тичам от филм на филм. Трябва да знаеш, че обичам филмите точно колкото тебе.

— Тогава защо не ходиш?

— Защото си имам отговорности. Защото имам четири деца и съпруг, за които да се грижа.

— Дъщеря ти се омъжва, синовете ти са в колежа, а съпругът ти може сам да се грижи за себе си.

— Сякаш знаеш нещо за грижата по съпрузите — изпусна се Лий и забележимо пребледня. — Не исках да кажа това.

Синди кимна, неспособна да произнесе и звук.

— Всичко е по твоя вина — обвини майка си Лий. — Ти и твоите проклети „Здрасти, Хелъни“.

— Прекалено на сериозно вземаш нещата — каза майка ѝ. — Винаги си го правила. Но това не оправдава подлостта към сестра ти.

Лий прие вината си с кимване.

— Наистина много съжалявам, Синди. Моля те, прости ми.

— Подложена си на силен стрес — призна Синди, стараяйки се да бъде великодушна.

— Повярвай ми, представа нямаш. — Лий притисна ръцете си отстрани и ги задържа съвършено неподвижни. — Провал след провал. В хотела дублирали резервацията на балната зала, което отне дни да се оправи; цветарят заяви, че и дума не може да става за люляци през октомври...

— Че кой иска люляци през октомври? — попита майка им.

— Бъдещите ми сватове не предложиха да платят за нищо, а сега Джейсън реши, че иска реге група, вместо триото, което бяхме наели.

— Той е младоженецът — напомни на сестра си Синди.

— Той е идиот — изстреля в отговор Лий и в същия миг входната врата се отвори.

— Кой е идиот? — Бианка, дъщерята на Лий, влезе в ателието, последвана на две крачки от дъщерята на Синди, Хедър.

Синди се усмихна на двете млади жени, облечени в дънкови дрехи пред нея. Подобно на Лий, двацет и две годишната Бианка бе леко пълничка, като допълнителните килограми бяха съсредоточени предимно в бедрата, което пък я правеше да изглежда по-ниска, отколкото бе в действителност. И пак като майка ѝ, очите ѝ бяха лешникови, устните пълни, усмивката широка.

(Снимки: Шестгодишната Синди, облечена в костюм на Жената-чудо за Хелоуин, срамежливо се усмихва в обектива, докато тригодишната Лий, гола, с изключение на една нелепа черна маска, гневно се мръщи на заден план; тринайсетгодишната Синди и десетгодишната Лий, застанали от двете страни на майка си пред новата им къща на Уембли авеню, дясната ръка на Лий, протегнатата зад гърба на майка ѝ, а пръстите ѝ, вирнати над главата на Синди като магарешки уши; майката и дъщерите тийнейджърки, седнали на голяма скала до езерото „Джоузеф“, Синди, примижвала на слънцето, лицето на Лий, скрито в сенките.)

— Здравей, лельо Синди.

— Здравей, миличка.

— Кой е идиот? — отново попита Бианка.

Лий отмина въпроса на дъщеря си със свиване на рамене и се престори на заета с гънките на роклята си.

— Здравсти, мамо. — Хедър поздрави Синди с целувка по бузата.

— Здравей, скъпа. Разбрах, че си съкрушителна в своята рокля. Съжалявам, че не я видях.

— Сигурна съм, че ще имаш друга възможност — каза Хедър и намигна. — Джулия пристигна ли вече?

— Разбира се, че не — отговори Лий, преди Синди да успее.

— Изглеждаш чудесно — каза Хедър на леля си.

Лий вдигна едната си ръка към главата и по момичешки взе да си играе с косата, но после сконфузено я пусна отстрани и почна да я разтрива над лакътя.

— Да не си си ударила ръката? — попита Хедър.

— Пак ще опитам да се свържа с Джулия. — Синди отново извади телефона от чантата си и бързо набра номера ѝ. Още веднъж тя чу задъхания глас и фалшивото съжаление. „Много съжалявам, че не мога да ви отговоря в момента.“ Къде си, Джулия, зачуди се, усещайки как сърдитият поглед на сестра ѝ прогаря дупки в синята ѝ блуза на гърба.

— Джулия, вече е почти пет часа — с равен глас произнесе Синди. — Къде си, по дяволите?

4

Първият път, когато Джулия изчезна, беше на четири години. Синди бе завела момичетата в близкия парк и бе заета да сложи Хедър на една люлка, когато си даде сметка, че Джулия вече не е сред децата, играещи в пясъчника. През следващите двацет минути тя тичаше в кръг все по-обзета от паника, спираше непознати и викаше на горките минавачи: „Изгубих малкото си момиченце. Моля ви, някой виждал ли е дъщеря ми?“.

Синди бе хукнала към къщи да се обади на полицията, метнала Хедър на рамото си като стара чанта, само за да намери Джулия, седнала на предното стълбище. „Защо се забави толкова?“ — възнегодува детето. — „Чаках те.“

Дали и сега не я чакаше някъде, запита се Синди, влезе в своята стая и мина покрай по-малката си дъщеря, просната на огромното ѝ легло да гледа телевизия с Елвис до себе си.

— Какво, за бога, гледаш? — попита Синди, зашеметена от гледката на невероятно надарена млада жена с огромна коса и миниатюрни бели бикини, която втриваше цели шепи зелена боя в широките гърди на мускулест младеж. Той се хилеше толкова силно, че лицето му сякаш щеше да експлодира. Синди отстъпи крачка назад и си представи как към бледосините стени на стаята ѝ като конфети се разхвърчават бели зъби.

— Нарича се „Среща на сляпо“.

Колко уместно, помисли си Синди и приседна на ръба на леглото, опитвайки се да не мисли за предстоящата вечер.

— Какво правят?

— Опознават се — сериозно изтърси Хедър.

— Предполагам, че някои хора са готови на какво ли не, само и само да ги дадат по телевизията. — Синди се хвана, че мисли за Джулия, въпреки усилията си да не го прави. Все още я беше яд, че по-голямата ѝ дъщеря не се бе появила за пробите и дори не се бе обадила да се извини. — Слез долу, Елвис — рязко заповяда тя, прехвърляйки

гнева от дъщеря си към нейното куче. Елвис я погледна със сънливи кафяви очи, въздъхна дълбоко и се обърна на една страна.

Вторият път, когато Джулия изчезна, бе по-малко от година след първия. Този път Синди бе сложила Хедър да спи следобед и бе слязла долу, когато откри, че входната врата е отворена и Джулия е излязла. Синди преобърна къщата да я търси, после тича нагоре-надолу из квартала, викайки името на дъщеря си. Когато се върна вкъщи, телефонът звънеше. Беше Том. „Джулия е тук“ — просто заяви той, а в думите му се долавяше смях. Явно на Джулия ѝ бе писнало от майка ѝ и бе извървяла дванайсетте пресечки до офиса на баща си. „Прекалено дълго се занимава с Хедър“ — укори майка си тя, след като баща ѝ я доведе у дома.

Синди се запита дали на Джулия отново не ѝ бе дотегнало от майка ѝ, изправи се на крака и отиде до гардероба.

— Виж, идеята на това шоу е — взе да обяснява Хедър, — да срещнат двама души и да ги пратят на плаж, или да катерят скали, или нещо такова за следобеда, а по-късно да излязат на интимна вечеря...

Къде беше Джулия? Защо не бе позвънила?

— ... и в края на срещата — продължаваше Хедър, — всеки от тях споделя пред камерата дали ще излезе с този човек втори път.

— Което без съмнение се основава на дълбока духовна връзка — отбеляза Синди, връщайки се рязко в настоящето. Погледът ѝ обходи редицата дървени закачалки в гардероба за нещо, което би могло евентуално да мине едновременно за стилно и секси. — Няма нито едно проклето нещо. — Помисли си, че Джулия щеше да успее да измисли някакво съчетание.

— Какво?

— Казах, че нямам какво да облека.

— И аз. Може ли утре да идем да понапазаруваме?

Синди претършува сред саката и панталоните си. Едни отхвърли като много тежки, други като твърде тънки, трети като прекалено официални за първа среща, макар че един счетоводител сигурно щеше да ги хареса. Най-накрая се спря на чифт сиви ленени панталони и свободна бяла блуза. Те поне бяха чисти.

— О, уау! Няма да повярваш какво правят сега — извика Хедър, едновременно с шок и наслада в гласа. — Мамо, трябва да дойдеш и да видиш това.

Синди изскочи от гардероба навреме, за да види зъбатия мускулест мъж да насочва маркуч с вода към долната част на оскъдния бански на партньорката си, при което гърдестата дългокоса мацка запищя от удоволствие.

— Как можеш да гледаш този боклук?

— Майтапиш ли се? Страхотно е. — После видя дрехите в ръцете на майка си. — Какво правиш? Ще излизаш ли? — Във въпроса ѝ се почувства леко негодувание.

— Няма да закъснявам.

— Къде отиваш?

— Просто излизам на вечеря. Няма да се бавя.

— Това го каза вече. С кого ще вечеряш?

— С никой специален.

— Какво означава това? — Хедър седна на леглото, кръстоса крака, постави брадичка в дланите си и доби напрегнато изражение.

— Нищо не означава.

— Много си потайна.

— А ти си много любопитна.

Държиш се на инат, бе казала тази сутрин на Джулия.

А ти се държиш като задник.

— Просто искам да знам — говореше Хедър. — Ти винаги ме питаш къде отивам.

— Това е, защото съм ти майка.

— Среца ли имаш? — настояваше Хедър. — Така е, нали? С кой?

— С кого — поправи я Синди. — Мислех, че специализираш английски.

— С кого ще излизаш, майко? — с гласа на Джулия попита Хедър и думата „майко“ зашлеви Синди като изпуснат ластик.

Тя поклати глава победена.

— Казва се Нийл Макфърлейн. Счетоводител на Триш.

— Готин ли е?

Синди сви рамене.

— Триш казва, че е.

— Ти никога ли не си го виждала?

Синди се изчерви.

— Значи това е нещо като... „Среща на сляпо“? — твърде изразително попита Хедър, като натърти на последните думи и с две ръце посочи към телевизора.

— Някога участвала ли си в тройка? — ухиленият Ромео питаше кискащата се Жулиета, докато ядеше с ръце омара си и ближеше мазнината, която се стичаше по брадата му.

— О, господи — въздъхна Синди.

— Това ли ще облечеш? — Хедър посочи дрехите в ръцете на майка си.

Синди вдигна блузата до брадичката си.

— Как мислиш?

— Би могла да сложиш нещо по-късо. Нали разбираш, да направиш по-силно впечатление.

— Мисля, че това е впечатлението, което искам да оставя. Къде е Дънкан? — попита Синди, понеже изведнъж си даде сметка, че откакто се е върнала, не го е виждала.

Хедър се престори на безразлична, вдигна рамене и се облегна на лакти.

— Не зная.

— Не знаеш ли? Странно.

Хедър стрелна майка си с очи.

— Не, не е. Ние не сме сиамски близнаци, нали така?

— Да не сте се скарали?

— Не е кой знае какво.

По тона на дъщеря си Синди разбра, че е най-добре да не засяга повече този въпрос. Освен това, ако Хедър и Дънкан наистина се бяха скарали, тя самата нямаше желание да научава подробностите. Всъщност, и бездруго вече знаеше прекалено много за връзката им. Това беше неудобството, когато стаята ти е до стаята на дъщеря ти и приятеля ѝ. Чуваш всеки шепот, всяка игрива въздишка, всяко възторжено проскърцване на леглото.

— Можеш ли да ми направиш една услуга? — с усмивка попита Синди и почака дъщеря ѝ да попита каква, но след като тя не го направи, сама продължи: — Можеш ли да се обадиш на баща си, вместо мен?

— Защо?

— Провери дали Джулия няма да вечеря у тях.

— Защо ти не се обадиш?

— Не искам — призна Синди.

— Защо не?

— Защото помолих теб да се обадиш.

Хедър изпъшка.

— Що за отговор е това?

— Хедър, моля те...

— Ще се обадя, когато свърши шоуто.

— Кога ще стане това?

— След петнайсет минути.

— *Ние установихме връзка на интелектуално ниво* — говореше пред камерата мацката.

— И тогава ще се обадиш на баща си?

— Знаеш, че всичко е наред с Джулия. Тя ти каза, че няма да дойде на пробите. Не зная за какво толкова се тревожиш.

— Не се тревожа. — И добави: — Нали не смяташ, че може да се е изгубила?

— Да се изгуби ли? — с гласа на леля си попита Хедър.

Синди си спомни, че последния път, когато Джулия изчезна, тя бе на тринайсет години. Синди все още бе зашеметена от внезапната смърт на баща си, който бе починал от инфаркт два месеца по-рано, Том бе в „командировка“ с поредната си любовница, а същата вечер Хедър пееше соло в училищния хор. Джулия трябваше да се върне къщи навреме вечерта, за да придружи майка си на концерта, но до седем часа още не се бе прибрала. През следващия един час Синди звъня на всичките ѝ приятелки, проверява в съседите, кара нагоре-надолу по подгизналите от дъжд улици. Опита се да се свърже с Том в Монреал, но той не си беше в хотела. Накрая, в девет часа, съсипана и без да знае какво да прави, тя отиде до училището да вземе Хедър и намери Джулия, отричаща всичко, да успокоява сестра си. „Казах ти, че ще се срещнем в залата“ — скастри майка си тя. — „Не слушаш ли какво ти се говори?“

Сега Синди се замисли, дали тази сутрин Джулия не ѝ бе казала за плановете си. Захвърли дрехите си на леглото и влезе в банята. Дали цялото това недоразумение не бе по нейна вина? Пак ли не бе слушала какво ѝ се говори?

— Виж ме само — измърмори тя. — Изглеждам ужасно.

— Не изглеждаш ужасно — провикна се от стаята Хедър.

— Ниска съм.

— Метър и шейсет и пет не е нисък ръст.

— Косата ми е кошмар. — Синди подръпна отпуснатите си кестеняви къдрици.

— Косата ти не е кошмар. — Хедър се появи на прага. — Мамо, какво има?

— Да има ли?

— Не съм ли аз тази, която трябва да се оплаква от външния си вид, а ти да ме утешаваш с мъдри майчински наставления?

Синди се засмя. Хедър имаше право. Кога неочаквано си бяха разменили ролите?

— Навярно просто си нервна заради срещата.

— Не е среща — поправи я Синди. — И не съм нервна. — Тя отвъртя крана и яростно взе да си търка лицето.

— Не бива да използваш сапун — посъветва я дъщеря й, хвана ръката на майка си и извади от шкафчето бурканче с хидратантен почистител. — Искам да кажа, че купуваш всички тези неща. Защо не ги използваш?

— Много работа е. Не искам да си правя труда.

— Опитай с това — каза Хедър. — И с това.

Тя измъкна от рафтчето на претърпаното шкафче няколко шишенца и ги нареди върху дървения плот.

— После аз ще те гримирам. Като стана дума за грим, защо леля Лий си е направила очите като на Тами Фей Бейкър?

— Надявам се да й мине.

— Дано да стане до сватбата.

Телефонът иззвъня.

— Крайно време беше. — Синди се втурна в стаята и грабна телефона. — Ало — нетърпеливо произнесе тя, в очакване да чуе гласа на Джулия.

— Синди, Лий е — съобщи сестра й, сякаш знаеше, че говорят за нея. — Искам само да се извиня отново за онова, което казах — че си прекарваш цялото време по филми и не знаеш какво е да се грижиш за съпруг.

— О — безстрастно произнесе Синди. — Това ли?

— Не бях на себе си.

— Да — съгласи се Синди. — Така беше.

— Както и да е, съжалявам.

— Приема се.

— Всичко е заради тази сватба. И заради мама, разбира се.

— Разбира се.

— Напрежението е непоносимо. Понякога то взема връх.

Синди кимна на слушалката.

Сестра ѝ въздъхна.

— Искан ми се да имам твоя живот — заяви тя.

Когато затвори телефона, Синди се засмя.

— Какво смешно има? — попита Хедър.

— Представата на сестра ми за извинение. — Синди се вторачи в телевизора. Друга млада жена, тъмните ѝ бикини в хармония с тъмната ѝ кожа, влизаше в гореща вана с плешив мъж, покрит с татуировки, който приличаше на черен господин Прекрасен.

— За какво съжалява? — попита Хедър.

— Тъкмо там е работата. За нищо. — Синди поклати глава и се опита да си спомни кога за последен път се бе чувствала близка със сестра си.

(Спомен: Осемгодишната Лий върви като сянка след Синди, следва я от стая в стая, сякаш е залепена за нея. „Защо трябва да прави всичко както аз?“ — недоволства Синди и я бутанастрани.)

„Всичко както мен — поправа я майка ѝ. — Освен това, имитирането е най-искрената форма на ласкателство.“

„Мразя я.“

„И аз я мразя“ — повтаря Лий.

„Ще се заобичате, когато пораснете“ — обещава майка им.)

Сега, докато гледаше как господин Прекрасен обяснява различните си татуировки на любопитната си партньорка, Синди се почуди дали бе станало така. Двете с Лий бяха толкова различни. Имаха различни интереси, различни стилове, различни вкусове за дрехи, политика и мъже. Колкото и да се опитваха, а от време на време наистина го правеха, те никога не установиха напълно контакт помежду си. Съчувствието им бе насила, симпатията също. Търпяха се една друга. Понякога със сетни сили.

Колкото и да е странно, връзката им бе най-добра непосредствено, след като Синди се ожени и още веднъж веднага, след

като се разведе. Когато Синди избяга с Том на Ниагарския водопад, без да каже на никого, Лий бе тази, която бе убедила родителите им да превъзмогнат гнева си и да приемат младежа, когото Синди бе избрала. Лий бе редовна гостенка в малкия им апартамент и при свършения факт — вярна конспираторка заедно с тях.

След като Том си отиде и взе Джулия със себе си, Лий пак й оказа подкрепа, отбиваше се за вечеря, пазаруваше за съсипаната си сестра, предлагаше да гледа Хедър. В продължение на месеци, първата й работа сутрин, както и вечер, преди да си легне, бе да се обади. Бе направила всичко възможно Синди да се сдобие с най-добрия адвокат по разводите в града. И буквално изръкопляска, когато споразумението гарантира на Синди сигурност за цял живот.

Бракът на самата Лий с един директор на гимназия винаги бе изглеждал достатъчно щастлив. Уорън бе мил човек, изключително търпелив и като че ли искрено обичаше жена си. „Уорън никога не би ме измамил“ — при повече от един случай бе заявявала Лий, а Синди бе кимала в съгласие, убедена в истинността на това твърдение, като се правеше, че не долавя мълчаливото допълнение — „както Том те измами“.

— Мамо? — питаше нещо Хедър. — Какво има? Защо се усмихваш така?

Синди отвори уста.

— Заради това глупаво предаване. — Тя натисна дистанционното и господин Прекрасен и партньорката му изчезнаха в нищото.

— Ей...

— Обади се на баща си, заради мен. Моля те — добави Синди, понеже дъщеря й не каза нищо.

Хедър се затътри към телефона.

— Не мога да разбера защо ти не му се обадиш.

— Не искам да говоря с Бисквитката — промърмори Синди.

— Какво?

— Просто му се обади.

Хедър набра номера и докато чакаше някой да вдигне отсреща, пристъпваше от крак на крак.

— Здравей, Фиона — каза тя, а Синди сбърчи нос, като че ли бе подушила нещо неприятно. — Хедър е. Добре съм. А ти как си?

Синди се върна в банята и се изплезид на отражението си. „Много съм добре“ — произнесе тя с чуруликащото гласче на Бисквитката. — „Свежа като дъжд. Щастлива като чучулига. Идеална като праскова.“

— Сестра ми там ли е?

Синди грабна една четка, прокара я през косата си и се заслуша за отговора.

— Очаквате ли я за вечеря?

Значи Джулия не беше там. Във всеки случай не още.

— Питай я дали я е чувала — каза на дъщеря си Синди, щом влезе отново в стаята с висяща от косата четка.

— Чувала ли си се с нея? — послушно попита Хедър, после поклати отрицателно глава към майка си. — Добре, ако се чуете — продължи Хедър, докато майка й не спираше да подсказва, — кажи й да се обади вкъщи. Става ли? Да, всичко е наред. Просто искам да говоря с нея. Добре, да. Чао. — И тя затвори телефона.

— Няма ли я там?

Хедър безразлично сви рамене.

— Тя е добре, мамо.

— Нямах да е лошо, ако се беше обадила, това е всичко.

— Защо наричаш Фиона бисквитка?

Този път Синди сви рамене и толкова грубо издърпа четката от косата си, че усети как дръжката се счупи в дланта й.

— О, прекрасно.

— Аз ще се оправя. — Бавно и внимателно Хедър измъкна главата на четката от косата на майка си. После я вмъкна обратно в дръжката и нежно взе да приглажда меките къдрици на Синди. — Ще видиш. Ще те направя абсолютна красавица за срещата ти тази вечер.

— Не е среща.

— Зная, че не е.

— Навярно изобщо не бива да ходя.

— Не ставай глупава. Аз ще съм добре тук самичка.

— За Джулия се безпокоя.

Хедър спря нежните си движения.

— Това ли е? Свърши ли?

Хедър кимна и върна четката на майка си.

— Нямах нужда от мен — каза тя.

5

— Е, откъде познаваш Триш?

Синди втъкна косата си зад ушите, повече за да има какво да прави с ръцете си, отколкото защото се налагаше. Тя изравни приборите върху бялата покривка, макар вече да бяха идеално подредени и сгъна наново тъмночервената салфетка в скута си. После още веднъж втъкна косата зад дясното си ухо и се втренчи през дългия прозорец зад главата на Нийл Макфърлейн. Синьото бавно се изцеждаше от небето и обгръщаше просторната гледка в бледосиво. Скоро ще се мръкне, помисли си и си даде сметка, че дните стават по-къси. Задръж тази мисъл, каза си тя. Запази я за момента, в който разговорът секне и незначителните реплики така отънеят, че има опасност напълно да секнат. Нали затова на първо място спря да ходи по срещи и се зарече никога повече да не се подлага на неприятните обрати на тези сцени? Или може би това стана, защото мъжете спряха да ѝ се обаждат?

— Срегнахме се преди около десет години. До един от козметичните щандове в „Холтс“. На практика се блъснахме една в друга, докато се протягахме за една и съща тубичка хидратантен крем — продължи Синди, неспособна да възпре неочаквания порой от думи. — И двете бързахме. Беше по време на фестивала и няхахме много време между филмите.

Мъжът от другата страна на масата кимна.

— Струва ми се, че Триш е голям киноман.

— Да. И двете сме такива. — Естествено, най-логично би било да попита: „Ами ти? И ти ли обичаш филмите?“. Но не го направи, тъй като подобен въпрос би означавал, че се интересува дали Нийл Макфърлейн обича филми, или не. А тя бе решила да не се интересува от нищо, свързано с него. Така че Синди се почеса по врата и се пресегна към кошничката с хляба, но само я отмести малко вляво и отново прибра ръцете си в скута. Не искаше да се тъпче с хляб. Не искаше бялата ѝ блуза и сивите ленени панталони да станат целите в

трохи. Не искаше сервитьорът да се приближи с едно от ония страховити малки приспособления за почистване на масите от различни отпадъци и всяко парченце да изглежда като мълчаливо обвинение към нея, че се храни непохватно. Искаше само да си довърши вечерята, ако келнерът благоволяше да дойде някога да им вземе поръчката, да си изпие виното, ако сервитьорът на вината успееше да намери скъпото „Бордо“, което Нийл бе поръчал, и да се махне по дяволите от ресторанта, да си иде вкъщи при Джулия, ако по-голямата ѝ дъщеря най-накрая решише да се появи. Къде беше тя все пак? Хич да не е, защо не се бе обадила? Синди порови в чантата си и провери дали мобилният ѝ телефон е включен.

— Наред ли е всичко? — попита Нийл.

— Да. — Синди се усмихна, като внимаваше да отбягва настойчивите му очи, за които незабавно бе установила, че са в невероятен нюанс на синьото. Нещо средно между тъмносиньо и тюркоазено. С искрици, без майтап, сякаш са били напръскани със сребърна боя. Триш не бе преувеличила. Нийл Макфърлейн наистина беше симпатяга. Повече от симпатяга. Той бе страшно красив. Синди тутакси бе решила, че колкото по-малко го гледа, толкова по-добре ще се чувства.

(Първи впечатления: Мъж, висок и слаб, с вълниста кафява коса над момчешко лице я чака в основата на елегантно открито стълбище от червен махагон, градът изкусително се простира в просторния прозорец зад гърба му; той се усмихва с дълбоки трапчинки в бузите, а тя предпазливо се приближава и градът зад него се размива; той носи синя риза, която подчертава пронизително синьото на очите му; ръцете, които протяга към нейните, са топли; когато произнася името ѝ, гласът му е мек. „Синди“ — казва той с мълчаливото самочувствие на човек, който е свикнал да е прав. „Нийл?“ — пита в отговор тя и тутакси се усеща глупаво. Кой друг би могъл да бъде? Вече се чувства неадекватна.)

— И какви филми харесваш? — попита Нийл в момента, в който сервитьорът на вината се приближи до масата им и гордо поднесе на Нийл поръчаната от него бутилка за одобрение. — Изглежда чудесно — каза му Нийл, без да откъсва очи от Синди.

Синди, на свой ред, насочи цялото си внимание към сервитьора, който бавно и майсторски се зае да вади тапата от бутилката.

— Харесвам всякакви филми — неясно отговори тя, разочарована, че тапата не оказа съществена съпротива и с лекота се измъкна от гърлото.

Сервитьорът я подаде на Нийл, който покорно я подуши и кимна одобрително, после опита налятата в чашата му глътка.

— Чудесно — каза той. — Отлично. Има нужда само от няколко минути да подиша — обърна се към нея.

Зная как се чувства виното, помисли си Синди, но не каза нищо, докато наблюдаваше как сервитьорът пълни чашата ѝ точно под половината.

— Значи нямаш никакви предпочитания? — попита Нийл.

Какво му става, раздразнено си каза Синди. Защо настоява да водим разговор? В действителност той не дава и пукната пара какви филми харесва тя, нито как са се запознали двете с Триш, нито за каквото и да било, свързано с нея, ако е за въпрос. А ако му пука, то бе само защото иска да спи с нея и знае, че шансовете му нарастват значително, ако поне имитира някакъв интерес. Макар че пълна мистерия бе защо ще иска да спи с нея. Погледни го, за бога, помисли Синди и нарочно се загледа в пода. В която и да е нощ той несъмнено може да си избира измежду много по-атрактивни, много по-подходящи, много *по-млади* жени. Защо би искал да спи с нея? Това е лесно, реши. Искаше да спи с нея, защото тя беше тук. Точно толкова просто. Това не означаваше нищо.

То не означава нищо.

Колко пъти Том ѝ бе казвал тъкмо това?

Синди вдигна глава и се втренчи право в искрящосините очи на Нийл Макфърлейн.

— Харесвам секс и насилие — искрено заяви тя и това бе първият път, когато го споделяше с някого.

— Какво?

— Попита какви филми харесвам. Харесвам секс и насилие — повтори и се пресегна за чашата си. Отпи голяма глътка и почувства как виното леко одраска гърлото ѝ. Той беше прав. То се нуждаеше от още няколко минути да подиша. Синди отметна коса назад и отпи отново. — Изглеждаш шокиран.

Нийл се засмя, а трапчинките обрамчиха устата му като кавички.

— Разбирам да харесваш секса. Но кръв и вътрешности?

— Не толкова кръв и вътрешности — възрази Синди, усещайки как виното се намърда в стомаха ѝ като доволна котка в кошница. — Не обичам да гледам как изкормват хора. Предполагам, че повече ми допада заплахата от насилие, вероятността да се случи нещо ужасно.

— Жени в опасност — констатиращо произнесе Нийл и кимна, сякаш разбираше, сякаш вече знаеше всичко, което си струваше да се знае за нея и нямаше какво друго да се открива.

— Мразя този израз — по-силно, отколкото ѝ се искаше, заяви Синди. — „Жени в опасност“ — повтори тя, отпи отново и окуражена продължи: — Звучи снизходително. Хората никога не казват „мъже в опасност“. Искам да кажа, не е ли в това цялата трагедия? „Хора“ в опасност? Защо звучи някак по-невалидно, когато се отнася за жените? Наистина ми се повръща от това отношение. — Уау, помисли си тя. Откъде дойде пък това?

Нийл се облегна назад и вдигна ръце нагоре в знак, че се предава. Синди се подготви за отговора му, за някоя интелигентна забележка, която ще я постави на мястото ѝ и ще я сведе до ролята ѝ на гневна феминистка-мъжемразка. Вместо това, той каза:

— Права си.

Права ли съм, зачуди се тя и облекчението я заля като неочакван душ. Потупа по сърцето си с отворена длан.

— Не мисля, че някой ми е казвал това преди.

Той се засмя.

— Предполагам, че всъщност никога не съм се замислял по този въпрос, но сега, като се замисля, разбирам гледната ти точка — цялата трагедия е за хората, изложени на риск в ония моменти от живота им, когато над тях е надвиснала опасност, когато трябва да избират, да взимат възлови решения, да се измъкват от тежки ситуации и да се спасяват. Фразата „жени в опасност“ е снизходителна. Ти си абсолютно права.

Синди се засмя. Може и наистина да иска да спи с мен, каза си тя.

— Триш каза ли ти, че от три години не съм правила секс? — Думите изскочиха от устата ѝ, преди да успее да ги спре.

Ръката на Нийл замръзна, докато се пресягаше за чашата.

— Не мисля, че спомена за това, не. — Бавно и внимателно той доближи чашата до устните си, отпи голяма глътка от виното си,

задържа го в уста, сякаш едва ли не се боеше да го погълне.

— Мислиш ли, че е дишало достатъчно? — попита Синди, наслаждавайки се на неудобството му.

Той го глътна и дълбоко въздъхна.

— Определено е дишало достатъчно. — Сервитьорът се приближи и попита дали са решили какво ще поръчат. Нийл грабна менюто си. — Забравих какво искам — глуповато заяви той и сините му очи бързо пробягаха по предложенията за вечерта. — Мисля просто да поръчам специалитета.

— Телешкият черен дроб ми звучи чудесно — каза Синди, мислейки си колко е хубаво за разнообразие да почувстваш, че владееш ситуацията. Кога за последен път се бе чувствала така? За каквото и да било? — Бих искала също така да започна със салата от цикория и круши. — Неочаквано се чувства лакома.

— Аз ще започна с калмарите — каза Нийл.

— Добър избор — каза му сервитьорът и се оттегли с менютата.

Какво му беше на моя избор, зачуди се Синди и чувства как странно олеква, а властта ѝ вече намалява. Какво ѝ ставаше? Какво изобщо я бе прихванало да обяснява на абсолютен непознат, че не е правила секс от три години? Счетоводителят на Триш, за бога. Какво ли ще си помисли за нея!

— Забеляза ли, че дните стават по-къси? — попита тя малко отчаяно.

Нийл погледна към прозорците, заемащи източните и южните стени на шикозния ресторант.

— Предполагам. — Върна отново очи на Синди, а изражението му издаваше смесица от объркано любопитство и тревожно очакване, сякаш малко се боеше какво ще каже тя, но все пак го очакваше.

— Е, разкажи ми всичко за удоволствието от счетоводството. Има ли такава?

— Предпочитам да си мисля, че е така — усмихнато отговори Нийл. — В числата има нещо твърде удовлетворително.

— Как така?

— Числата са това, което са. Те са много праволинейни. Не като хората.

Синди кимна в съгласие.

— Не мога да си представя, че имаш много грижи с хората.

Нийл сви рамене и вдигна чаша за наздравица.

— За хората.

Синди чукна чашата си в неговата, но избегна погледа му.

— Ами, предполагам, че винаги си бил добър по математика, така ли е?

— Да.

— Аз бях ужасна. Това бе най-лошият ми предмет.

— А на мен английският.

— За мен — най-добрият — отбеляза Синди.

За миг настана мълчание.

— Можем ли вече да се върнем на темата за секса? — попита Нийл и Синди, въпреки нежеланието си, се засмя.

— Можем ли просто да забравим, че съм казала нещо по този въпрос?

— Няма да е лесно.

— Можем ли да опитаме?

— Абсолютно.

Нова пауза.

— Виж, аз явно не съм много добра в това.

— В кое?

— В цялата тази сцена. Среци. Знаеш.

— Какво те кара да го кажеш?

— Ами, не съм най-блестящият компаньон.

— Напротив. Със сигурност ми привлече вниманието.

Синди отново се засмя.

— А, да, сексът е лесен начин да привлечеш нечие внимание.

— Невинаги е толкова лесен.

Синди побърза да довърши виното в чашата си.

— Е, какво *разказа* Триш за мен?

Нийл се поизправи в стола си и помисли няколко секунди по въпроса.

— Каза, че си умна, красива и изключително придирчива по отношение на мъжете.

— Което е един добър начин да се каже, че не съм правила секс от три години — чу се да произнася и затули уста с ръка. — Господи, какво ми става?

— Не си правила секс от три години — отговори Нийл със закачлива усмивка.

По лицето и врата на Синди се разнесе гореща вълна, като слънчево изгаряне. Имаше чувството, че всички погледи са насочени към нея.

— Най-добре е да направя публично изявление. По дяволите, струва ми се, че в оня там край има хора, които още не са разбрали.

— Защо не си правила секс от три години? Наистина ли си толкова придирчива по отношение на мъжете?

— *Обидчива* може би е по-добра дума — призна Синди. — А мъжете не обичат гневни жени.

— Ти гневна жена ли си?

— Очевидно.

Винаги ми е било трудно да се оправям с гнева ти, беше й казал бившият ѝ съпруг.

— Добре ли си? — попита Нийл.

— Да. Защо?

— Не зная. Просто изведнъж доби странно изражение.

— Добре съм — каза Синди. — Искам да кажа, независимо от факта, че се чувствам като пълна идиотка, съм добре.

— Мисля, че си очарователна. Прекарвам си страхотно.

— Наистина ли?

— А ти?

Синди се засмя.

— Всъщност, да. Така е.

— Добре. Пийни още вино. — Той напълни чашите и на двамата и чукна своята в нейната. — За гневните жени.

Синди се усмихна.

— За храбрите мъже.

(Спомен: Гласът на Том на телефонния секретар: „Здрасти, аз съм. Виж, няма лесен начин да го кажа, така че ще карам направо. Напускам. Всъщност, вече съм напуснал. Наречи ме страхливец и още няколко думички, които съм сигурен, че ще измислиш, но просто си помислих, че е по-добре да не разговаряме лично. Знаеш, че винаги ми е било трудно да се оправям с гнева ти. Както и да е, аз съм в хотел «Четири сезона». Обади ми се, когато престанеш да ругаеш“.)

— Така, Триш ми каза, че работиш в Хейзълтън Лейнс — каза Нийл.

— Да. Една моя приятелка притежава спретнато бижутерско магазинче. Помагам ѝ по три следобеда в седмицата.

— От колко време вършиш това?

— От около седем години.

— От времето на развода ти ли?

— Триш разказа ли ти за това?

— Каза, че си разведена от седем години.

Тази част от срещите най-малко допаднаше на Синди. Емоционалното резюме, в което се очаква да изкараш всичките си кирливи ризи наяве и да разголиш душата си, да дадеш воля на яростта си, да изложиш болката си и да се надяваш на съчувствие. Но Синди не си падаше по пране, разголване, ярост и болка. А от надежда отдавна се бе отказала. Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре, ще приключа с това, колкото се може по-бързо, така че слушай внимателно: Съпругът ми ме напусна преди седем години заради друга жена, което не бе кой знае каква изненада, тъй като ме мамеше от години. Изненадващото беше, че по-голямата ми дъщеря предпочете да иде с него, макар че навярно не би трябвало да съм толкова изненадана, тъй като тя винаги е била малката принцеса на татко. Както и да е — продължи Синди и хвърли поглед към телефона в чантата си, — споразумението ми гарантира, че няма нужда да се тревожа за намирането на работа, което бе добре дошло, понеже имах само гимназиално образование, поради факта че пристанах, когато бях на осемнайсет. Следиш ли ми мисълта?

— Всяка дума.

— След като се омъжих, няколко години работих в „Итънс“, продавах хавлии и спално бельо и други такива вълнуващи неща, с което помагах на бившия си съпруг да завърши правния факултет, доста често срещано, а после забременях, напуснах работа, за да си стоя вкъщи с Джулия, две години по-късно пък се роди Хедър, нещо, за което Джулия никога не ми прости напълно. — Синди се напрегна, за да запази гласа си безстрастен. — Доказателство за това е решението ѝ да иде да живее с баща си.

— Но ти си я виждала, нали? През уикендите? На празници?

— Тя беше тийнейджърка. Виждах я, само когато успееше да ме включи в натоварената си програма. Което не ставаше толкова често.
— Синди усети как стомахът ѝ се свива при спомена.

— Сигурно ти е било много трудно.

— Ужасно беше. Имах чувството, че някой ми е изкарал вътрешностите. Всеки ден плачех. Не можех да спя, чудех се какво не съм направила както трябва. Понякога едва имах сили да стана от леглото. Наистина си мислех, че ще полудея. Точно тогава Мег, приятелка, ми предложи да работя в малкия ѝ бутик. Отначало отказах, но накрая реших, че трябва да правя нещо. И се оказа страхотно. Работя по три следобеда в седмицата; спирам, когато ми се поиска. И за капак на всичко, дъщеря ми се завърна. — Синди отново погледна към чантата си.

— Да не я криеш там вътре? — попита Нийл.

Синди се засмя.

— Извинявай. Просто тя трябваше да се обади. Както и да е, съжалявам, че така ти стоварих своите неща. Можем ли да си направим взаимна услуга и никога повече да не споменаваме бившия ми съпруг и развода ми?

— Пия за това. — Те се чукнаха.

— Твой ред е. — Синди се облегна назад и отпи от виното. — Семейната история в петдесет или по-малко думи.

Той се засмя.

— Ами, аз бях женен.

— За колко време?

— Петнайсет години.

— И си разведен от колко?

— Не съм разведен.

— О?

— Жена ми почина преди четири години.

— О, много съжалявам.

— Една сутрин се събуди, каза, че не се чувства много добре и шест седмици по-късно почина. Рак на яйчниците.

— Ужасно. Триш не ми каза...

— Не мисля, че знае. Познавам я от скоро, а тя ме попита само дали съм женен и дали ще проявя интерес да изляза с нейна приятелка.

Синди поклати глава.

— И ти, горкичкият, се съгласи.

— Да.

— Имаш ли деца?

— Син. Макс. На седемнайсет. Страхотно хлапе.

Синди се опита да си спомни Джулия на седемнайсет години, но годините между четиринайсетата и двайсет и първата в голяма степен се бяха слели в съзнанието ѝ, като шоколадови бонбони, оставени твърде дълго на слънце. Всички тези изгубени години. Години, които никога не би могла да върне.

Изведнъж сервитьорът се озова зад тях.

— Салата от цикория и круши за дамата — обяви той, да не би да е забравила. — Калмари за джентълмена. — Той поднесе съдовете на масата. — Приятен апетит.

— Благодаря. — Синди вдигна вилицата и я забодя в салатата, като междувременно хвърли още един поглед към телефона в чантата си. *Здрасти, мамо. Извинявай, че не ти се обадох по-рано, но прекарах най-невероятния си ден.* Телефонът на Синди обаче си оставаше упорито безмълвен, а Джулия както винаги, се намираще отчайващо извън нейния досег.

6

Малко след два часа сутринта телефонът иззвъня и преряза съня на Синди като тъпо острие. Тя метна ръка към звука и удари опакото ѝ в нощната масичка до леглото. Пъшкайки от болката, вдигна телефона.

— Ало? — произнесе и едва позна собствения си глас.

— Струва ми се, че сте загубили дъщеря си — казаха отсреща.

Синди тутакси се разсъни, тялото ѝ се стегна, краката ѝ докоснаха пода, готови да хукнат.

— Кой се обажда?

— Няма значение кой съм. Онова, което има значение е, че я намерих.

Очите на Синди се стрелнаха през тъмнината на прозореца, като че ли Джулия би могла да се изпари през щорите и да се скрие в листата на кленовите дървета в задния двор. Сърцето ѝ оглушително биеше в ушите, като неуморен океански прибор.

— Къде е тя? Как е?

— Би трябвало по-добре да се грижите за децата си — скастри я той.

— Моля ви, можете ли само да ми кажете къде е тя?

— Знаете поговорката, нали? Кой каквото си намери, негово си е...

— Какво?

— ... който губи, плаче.

— Кой сте вие? Какво сте направили на Джулия?

— Сега трябва да тръгвам.

— Чакайте! Не затваряйте. Моля ви, не затваряйте! — Синди усети как линията заглъхна, сякаш самата Джулия току-що бе умряла в ръцете ѝ. — Не! Не!

— Мамо? — един уплашен глас я повика от прага. — Мамо, какво има?

Синди се обърна и завивките се смъкнаха от голото ѝ тяло, когато скочи от леглото, зениците ѝ се разшириха невярващо, когато

осъзнала кой е човекът, движещ се насреща ѝ.

— Джулия! Ти си тук. Добре си. — Тя обви дъщеря си с ръце и я притисна в смазваща прегръдка. — Сънувах най-ужасния кошмар. Беше толкова реалистичен. Но ти си добре. Добре си. — Тя целуваше бузите и челото на Джулия и с всяко докосване на устните си чувстваше как кожата ѝ става все по-хладна. — Горкото ми детенце. Ти замръзваш. Ела в леглото. Какво има, миличка? Лошо ли ти е? — Синди заведе дъщеря си до леглото си, тялото ѝ омекна, когато се облегна на възглавницата и русата ѝ коса се разбърка около лицето ѝ, като водорасло в плитко езеро. — Всичко вече е наред, миличка. Мама е тук. Аз ще се погрижа за теб.

Джулия се втренчи в майка си през студени, мъртви очи. Тя проговори, без да си движи устните.

— Всичко е по твоя вина — каза тя.

Синди изпищя.

Тогава неочаквано някой се озова до нея, докосна я по рамото и я потупа по ръката.

— Мамо! Мамо! Какво има? Мамо, събуди се. Събуди се. — После усети нещо влажно на бузата си, някакво ритмично тупкане по леглото.

Синди отвори очи и видя Хедър да трепери до нея. Лунната светлина, процеждаща се през щорите, хвърляше раирана сянка по лицето ѝ. Елвис стоеше на задните си крака отстрани до леглото, нетърпеливият му език се протягаше към лицето ѝ, а опашката му ентусиазирано тупаше по страничната дъска.

— Какво става?

— Ти ми кажи. Добре ли си? — Някъде зад Хедър нещо се потътри.

Синди се наведе напред и се втренчи в тъмното зад по-малката си дъщеря.

— Има ли някой там? Джулия? Ти ли си?

— Аз съм, госпожо Карвър — отговори Дънкан и се присъедини към Хедър и Елвис до леглото ѝ. Носеше само долнището на синьо-бялата раирана пижама; Хедър бе облякла горнището.

— О. — Синди побърза да придърпа завивките до брадичката си. — Халатът ми — каза тя и посочи някъде към долния край на леглото.

Хедър се пресегна за морскосиния хавлиен халат и го наметна върху раменете на майка си.

— Сигурно си сънувала кошмар.

Синди втренчи невиждащ поглед напред. Подробностите от съня ѝ вече избледняваха и отнасяха Джулия надалеч.

— Кошмар. Да. Ужасен беше.

— Искаш ли малко топло мляко или нещо друго? — попита Хедър. — Мога да ти приготвя една чаша.

Синди поклати глава.

— Джулия вкъщи ли е?

Дори и в тъмното Синди можеше да види гримасата върху лицето на по-малката си дъщеря.

— Вратата ѝ е затворена — осмели се да каже Дънкан.

— Винаги е затворена — напомни му Хедър. — Искаш ли да проверя?

— Аз ще го направя. — Синди завърза колана около кръста си и стана. — Вие се връщайте в леглото. Опитайте се да поспите. Късно е вече. — Последва ги извън стаята в широкия коридор и спря заедно с тях пред вратата на Джулия. Елвис ближеше босите ѝ крака. Пръстите ѝ се протегнаха към бравата.

— Адски ще се разядоса, ако я събудиш — предупреди я Хедър.

Адски ще се ядоса, мълком я поправи Синди, но бе твърде уморена, за да произнесе думите на глас. Почувства как топката на бравата се превъртя в ръката ѝ и чу силния звук при отварянето на вратата. Синди надникна вътре и се помъчи да види леглото в тъмното. То бе празно.

Тя тутакси разбра това, дори и преди Елвис да профучи покрай нея и да почне да се бори с пухените животинки, подпрени на възглавниците на Джулия. Хедър изтича след него, препъна се в няколко аудиодиска, разхвърляни по синия килим и гръмко изруга.

— По дяволите — викна тя и Синди светна лампата.

— Добре че Джулия я няма — иронично подметна Дънкан, когато Елвис почна да лае.

— Къде, по дяволите, е тя? — Синди огледа бъркотията в стаята на дъщеря си. Разхвърляни дрехи се въргаляха по пода, както и по етажерките на едната стена, върху ореховото бюро до другата и на облегалката на черния кожен стол пред него. Изкусителна розова

минирокля бе окачена над белите щори; чифт сандали с извънредно високи токчета висяха на връзките си от таблата на леглото.

— Сигурно е у татко — каза Хедър и изрита Елвис от леглото на Джулия.

— Защо не се обади тогава?

— Защото е Джулия — напомни на майка си Хедър. И добави: — Може да е с Шон.

— Мислех, че са скъсали.

— Е, и? — попита Хедър.

Синди кимна и се замисли дали би могла по това време на нощта да позвъни на Шон.

— Не си и помисляй — предупреди я Хедър, сякаш четеше мислите ѝ. — Тя е добре, мамо. Престани да се тревожиш. Можеш да се обзаложиш, че тя не се притеснява за теб.

— Права си — каза Синди и се опита да не си представя Джулия, как лежи кървяща и сама в някоя канавка до черен път. Или нещо по-лошо.

— Не ни каза как е преминала срещата ти тази нощ. — Хедър се загледа в майка си с очакване.

— Не беше среща.

— Да, добре, но въпросът е, свързахте ли се на дълбоко интелектуално и духовно ниво?

Синди си представи невероятните трапчинки на Нийл, когато се усмихваше, почувства допира на кожата му, докато ръката му непрекъснато се докосваше до нейната по пътя към дома ѝ, усети приятния му дъх, когато се наведе да я целуне за лека нощ.

— Свързахме се.

— Значи ще има втора не-среща?

— Ще видим. — Синди целуна челото на Хедър и потупа голата ръка на Дънкан. — Отивайте да поспите.

— Ти също — каза Хедър. — Ела, Елвис.

Елвис тутакси се просна пред краката на Синди и отказа да помръдне.

— Май ще спи с теб тази нощ — отбеляза Хедър, последва Дънкан в стаята им и затвори вратата.

— Страхотно. — Елвис се преобърна по гръб и изложи корема си да го потрият. — Хайде, глупчо. Да вървим в леглото. — Елвис скочи

на крака, направи две крачки, после спря, седна и се втренчи обратно в стаята на Джулия, сякаш и той бе объркан от отсъствието ѝ. — Тя е добре — каза му Синди, а Елвис наклони вежливо глава настрани. — Само дето ще я убия, когато се прибере. — Тя се помъкна към стаята си, плъсна се на леглото и легна върху завивките. Елвис тутакси скочи на леглото и се зарови в коленете ѝ. Синди се обърна на една страна; Елвис се сгуши още повече. — Не мисля, че ще стане така — каза тя на кучето, след като няколко минути се опитва да се намести удобно. — Предполагам, че просто съм отвикнала да си дяля пространството с някого. Съжалявам. — Надигна се, светна лампата до леглото си и се пресегна за телефона.

Не си и помисляй, чу да казва Хедър.

Но беше твърде късно. Пръстите ѝ вече набираха номера, който и не подозираше, че знае наизуст.

Гласът, който отговори на четвъртото позвъняване, бе предпазлив и натежал от сън:

— Ало?

Синди си представи младата жена, седнала в леглото, как отмята червените си къдрици от кукленското лице, презрамката на скъпия розов копринен пеньоар се смъква от млечнобялото рамо, едрите гърди пленително се повдигат на меката лунна светлина. За корица на списание, помисли си Синди и си представи: „Романс за Бисквитки“.

— Фиона — каза Синди и си представи как Том сяда до младата си жена, и със закачливи пръсти плъзва презрамката на рамото ѝ. — Синди е.

— Два часът сутринта е, Синди.

— Зная колко е часът.

— Нещо не е наред ли?

— Джулия там ли е?

— Джулия ли? Не.

— Какво става? — Синди чу Том да ръмжи.

— Бившата ти жена. Сам я питай — каза Бисквитката и Синди почти видя как тя се плъосва обратно на възглавницата си, после закрива безразлично очи с ръка.

— Синди, какво, по дяволите, става? Минава два часът.

Синди усети как гърлото ѝ се свива, както винаги, когато насила трябваше да говори с бившия си съпруг.

— Фиона вече ме осведоми за часа. Съжалявам, че се налага да ви безпокоя по това време на нощта, наистина, но Джулия я няма и не съм се чула с нея цял ден, така че се чудех, дали не си говорил с нея.

Настана дълга пауза.

— Не и след около десет и половина тази сутрин.

— Не ти ли се обади след прослушването?

— Не.

— И не се ли тревожиш?

Синди почувства нарастващата паника в гласа си.

— Защо да се тревожа? — Тя разпозна познатата някога интонация. Гласът на адвокатата. Нямам време за незначителните ти притеснения, казваше той. — Не изисквам от дъщеря ми да ми се обажда всяка минута на деня и нощта.

— Нито пък аз.

— Остави я, Синди... — каза Том.

Очите ѝ натезаха от сълзи. Как мога да оставя нещо, което никога не съм имала, помисли си.

— ... или отново ще я прогониш.

Аз не съм я прогонила, горчиво си помисли Синди. Ти я отведе. С проклетото си БМВ.

— Сигурно е с Шон.

Синди кимна.

— Не си и помисляй да му звъниш сега — предупреди я Том.

Синди затвори, без да каже лека нощ. „Копеле“ — прошепна тя, сякаш все още се боеше да не я чуе. Остана неподвижна в леглото за няколко секунди. Елвис се притискаше към нея.

— Ами ти? — попита тя кучето. — И ти ли мислиш, че съм прекалено обсебваща? Мислиш ли, че отново съм я прогонила?

В отговор Елвис скочи от леглото и изтича до вратата на банята, после спря, погледна назад, като че ли очакваше тя да го последва.

— Не мисля, че разбираш.

Кучето взе нервно да крачи напред-назад пред прага.

— Какво? Имаш нужда да излезеш ли?

Елвис излая.

— Ш-ш! Добре, добре. Ще те изкарам. — Синди пристегна колана на хавлиения си халат и намъкна едни доста износени чехли, после затрополи надолу по стълбите към входната врата. — Не мога да

повярвам, че правя това. Най-добре е наистина да ти се пикае, само това мога да ти кажа. — Отвори вратата в хладния въздух и излезе на външната площадка. Елвис тутакси слезе по стъпалата и изчезна. — Елвис, чакай! Къде отиваш? — Нещо неясно се понесе над градината и се вряза в храстите, които разделяха имота ѝ от този на съседите. — Елвис! Върни се тук. Не мога да повярвам. — Чехлите ѝ шумно зашляпаха под краката като плавници, когато Синди взе да слиза по стъпалата. — Елвис, върни се. Ти си много лошо куче. — Да бе, помисли си тя, това набързо ще го върне. — Ти си наистина лошо куче, Елвис — опита още веднъж. — Ела при мама. — Само дето тя не бе неговата мама. Джулия беше. Което я правеше баба на Елвис. — Мили боже — простена.

— Всичко е наред, Синди. Той е тук — обади се един глас някъде зад гърба ѝ.

Синди се стресна и рязко се извърна към звука.

— Извинявай. Не исках да те уплаша. — Гласът идваше иззад храстите. — Аз съм. Райън.

Синди изрита чехлите си и се втурна през храстите. Докато се промъкваше в предния двор на Райън Селик няколко клончета я пернаха през лицето, а влажната трева обгърна босите ѝ крака. Райън седеше на най-горното стъпало в почти същата поза, в която бе застанала предния ден жена му Фейт. Фините му черти бяха осветени от светлината на двата месингови фенера, окачени отстрани на входната врата: дълъг прав нос; тънки устни; издължени скули; лека трапчинка на брадичката. Тъмната му коса падаше върху челото и над яката на ризата, която бе черна или кафява като очите му. Джулия винаги го бе намирала за ужасно красив, сети се Синди, докато се приближаваше. Елвис бе положил удобно глава в скута му и доволно ближеше светлосините му дънки. Тя забеляза, че и Райън бе бос като нея, а под дясното му око личеше дълга прясна драскотина, която липсваше по-рано през деня.

— Съжалявам, че те обезпокоих. — Тя остана в основата на стълбите, понеже не искаше да му се натрапва повече. — Елвис, слез долу.

— Няма нищо. — Райън го погали зад ушите. — Всъщност, благодарен съм за компанията.

— Добре ли си?

— Не можах да заспя.

Синди кимна.

— Как е Фейт?

Той сви рамене, сякаш не бе сигурен как да отговори на въпроса.

— Сестра ми страдаше от следродилна депресия — подхвана Синди. — С две от децата си.

— Наистина ли? И какво стана?

Синди се помъчи да си спомни, но подобно на майка си, и тя всъщност нямаше спомен Лий да е страдала от подобно нещо.

— Предполагам, че просто си отмина с времето.

— Точно така казва и нашият доктор. Явно това често се среща.

— И аз така съм чувала.

— Ти не си ли го прекарала?

— Не. Май съм извадила късмет. — Синди бе изкарала леко и двете си бременности, както и последствията от тях и се бе наслаждавала на времето, когато дъщерите ѝ бяха бебета, независимо от факта че Джулия имаше колики и бе капризна от самото си раждане. Хедър, от друга страна, започна да спи по цяла нощ, щом стана едва на десет седмици, на следващата седмица премина на три хранения дневно, а на тринайсет месеца се научи да използва гърне. Синди приседна на най-долното стъпало и се взря в притихналата улица, в очакване да види по-голямата си дъщеря да се появява от сенките в светлината на лампите. — Докторът предписа ли някакво лечение?

— Предписа „Валиум“, но изглежда, че не е от особена полза. Може би се нуждае от нещо по-силно.

— А може да има нужда да поговори с психиатър.

— Може би. — Райън Селик потърка нос, сякаш да прогони настъпващо главоболие.

— Ами майката на Фейт? Няма ли начин да ви помогне за няколко седмици?

— Майка ѝ вече няколко пъти идва от Ванкувър и се връща. Не мога да я карам всеки път, когато възникне проблем, да лети насам. Моите родители пък и двамата са мъртви, така че...

— Не можете ли да наемете детегледачка?

— Фейт не иска и да чуе. „Що за майка съм, ако не мога да се грижа за собственото си дете?“ — така казва всеки път, щом само спомена за това. — Райън поклати глава и предпазливо докосна

дълбоката резка под окото си. — Не зная какво да правя. Не мога вечно да излизам от работа, това е сигурно. Днес почти до десет не можах да ида в офиса, после пък трябваше да си тръгна, когато ти се обади.

— Може би бих могла да се отбивам по няколко пъти седмично — предложи Синди.

— Не. Не мога да ти създам толкова трудности.

— Не са никакви трудности — увери го Синди. — Ще говоря и с Хедър и Джулия да видя дали не биха се съгласили да гледат бебето от време на време.

Райън се засмя и смехът му прозвуча неочаквано сърдечно.

— Какво смешно има?

Той поклати глава.

— Просто Джулия изобщо не ми прилича на детегледачка.

Синди трябваше да се съгласи.

— Не знаех, че познаваш дъщеря ми толкова добре.

— То се разбира веднага по начина, по който ходи. Никой не стъпва като Джулия.

Синди си представи как Джулия излиза от сенките и се насочва към тях с високо вдигната глава, раменете ѝ се извиват заедно с бедрата, ръцете се полюшват плавно от страни. Върви така, сякаш я снима камера, помисли си Синди, отчитайки всяко нейно движение.

— Наред ли е всичко вкъщи? — попита Райън.

За какво говореше?

— Какво имаш предвид?

— Ами, Джулия и приятелят на Хедър, забравих му името...

— Дънкан.

— Да, Дънкан. Тази сутрин здравата се сдърпаха.

— Караха ли се?

— На предната алея. Крясъците се чуваха до тук. — Той махна към трапезарията вляво от входа.

Сигурно се е случило, докато съм купувала шардонето, помисли си Синди и с истинска тъга си спомни за обяда. Той вече изглеждаше отдавна отминал. Но защо Джулия ще се кара с Дънкан? И защо по-рано той не ѝ спомена за спора им? Нито пък Хедър?

— По кое време бе това?

— Малко преди единайсет, струва ми се.

Значи Джулия се е карала с Дънкан точно преди да тръгне за прослушването си. Може скандалът да я е разстроил и да е прецакала най-важното прослушване в кариерата си. Може би затова не се е върнала у дома — защото е била твърде ядосана и обърквана, и разстроена. Така или иначе, по дяволите този Дънкан, помисли си Синди и се изправи на крака. Изобщо не биваше да му позволява да се нанася в къщата ѝ.

— Трябва да се прибирам. Да те оставя да поспиш — добави. — Хайде, Елвис. Купонът свърши. — Най-изненадващо, кучето тутакси скочи и я последва.

— Благодаря ти, че си такава добра съседка — подвикна Райън, когато Синди стигна до тротоара.

Синди почака Елвис да се облекчи до едно високо кленово дърво.

— Всичко ще се оправи. Ще видиш. — Гласът ѝ прозвуча уверено и едва по-късно, докато лежеше в леглото си, все още будна в четири часа, а Джулия още не се бе прибрала, Синди се почуди кого искаше да убеди толкова упорито.

Точно в седем и половина на следващата сутрин Синди се обади на Шон Бенак.

— Шон, аз съм майката на Джулия — каза, вместо „здрати“. — Тя там ли е?

— Какво? — Сънливият глас бе дрезгав от цигари и алкохол. — Извинете, какво? — повтори той.

— Тук е Синди Карвър. Майката на Джулия — повтори Синди и си представи как Шон Бенак бавно се изправя на лакът наред намачканите чаршафи, свободната му ръка отмахва дългата руса коса от челото и разтрива уморените кафяви очи. Почуди се дали Джулия не е изтегната до него. „Няма ме“ — почти я чуваше да шепне, преди да се обърне на другата страна и да пъхне глава под възглавницата.

— Госпожо Карвър? — попита Шон, сякаш още не бе сигурен коя е тя?

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано, но трябва да говоря с Джулия.

— Джулия не е тук.

— Моля те, Шон. Това е наистина важно.

— Тя не е тук — упорито повтори той.

— Знаеш ли къде е?

Шон издаде нещо средно между смях и плач.

— Много съжалявам, госпожо Карвър, но Джулия вече не е мой проблем.

— Какво означава това?

— Означава, че скъсахме. Означава, че представа си нямам къде е. Означава, че е седем и половина сутринта, а аз си легнах след три. Което пък означава, че все още съм малко пиян и трябва да поспя.

— Шон — извика Синди, преди той да успее да затвори. — Моля те. Джулия не се прибра снощи и аз съм твърде разтревожена. Ако имаш някаква идея къде би могла да бъде...

— Съжалявам, госпожо Карвър — каза Шон, преди да затвори. — Не съм този, с когото трябва да говорите.

— Какво искаш да кажеш? С кого трябва да... — Синди се втренчи в немия телефон в ръцете си за няколко дълги секунди, после го пусна на поставката му. — Страхотно. Направо страхотно.

Елвис се разшава зад нея, скочи от леглото и я погледна очаквателно.

— Какво значи „Не съм този, с когото трябва да говорите“? — попита тя кучето. То килна глава насам-натам, сякаш сериозно обмисляше въпроса. После изтича до вратата и изляя. — Само това ли можеш да кажеш? — Елвис отново изляя и взе да рие в килима. — Зная. Зная. Имаш нужда да излезеш. Дай ми минутка, става ли? — Елвис незабавно седна и търпеливо зачака Синди да си вземе душ, да нахлузи чифт дънки и една стара оранжева тениска. — Дали не се е прибрала, докато се къпех? — попита тя кучето, което покорно я последва в празната стая на Джулия.

Синди хвърли поглед към затворената врата на стаята, която Хедър споделяше с Дънкан. Безпокоеше я обстоятелството, че никой от тях не спомена нищо за разправията на Дънкан с Джулия. Тази караница явно е била толкова остра и шумна, че е излязла на улицата и е привлякла вниманието на съседа. Замисли се дали да не връхлети в стаята им и да поиска обяснение, но реши, че е по-добре подобни конфронтации да се оставят за след като се върне с кучето. А може дотогава и Джулия да се прибере.

— Хайде, момче. — Синди закачи каишката на Елвис за нашияника му и взе от кухнята една найлонова торбичка. И едва след като излезе и затвори външната врата зад гърба си, тя се сети, че си е забравила ключовете. Сега поне имаше извинение, защо се налага да събуди всички вкъщи толкова рано.

— Къде си, Джулия? — попита нашарената от слънцето улица, докато се заслушваше към бръмченето на колите, вече задръстили Авеню Роуд. Авеню Роуд, повтори си наум и се обърна в противоположна посока, докато изчакваше Елвис да се облекчи в предния двор на едни съседни. Какво странно нещо бе тази улица. Все едно че градският съвет се бе изчерпал откъм имена. — Къде си, Джулия? — повтори тя и пак спря, понеже Елвис трябваше да маркира една новопосадена ивица трева.

Обърна се наляво към „Поплър Плейнс“ и тръгна на юг, като остави Елвис да води. Очертава се хубав ден, помисли си и почувства как слънцето стопля страните ѝ, а съвсем лек ветрец появява в листата на дърветата. След една седмица щеше да започне есенният семестър на Университета в Торонто и Хедър и Дънкан щяха да тръгнат на училище. Синди щеше да седи в претъпкан киносалон с още стотици страстни кинопочитатели, а Джулия... къде щеше да бъде Джулия?

Къде бе тя сега?

— Къде си, Джулия? — отново попита Синди и подръпна каишката на Елвис, понеже той се застоя твърде дълго на ъгъла на „Поплър Плейнс“ и „Кларендън“, но после, щом завиха по „Едмънд“, влезе в крак. — Побързай и си свършвай работата — заповяда Синди и се удиви, когато кучето тутакси приклекна и положи едно голямо, изпускащо пара изпращане наред тротоара. Синди затаи дъх, докато го прибираще в найлоновата торбичка. — Добро момче — каза тя. Нямахше да е лошо и децата ми да бяха толкова послушни, помисли си.

Какво имаше предвид Шон, когато каза, че Джулия вече не е негов проблем? Ясно, че беше разстроен от скъсването им, но въпреки това прозвуча много горчиво. „Не съм този, с когото трябвала говорите“. Какво точно означаваше това? С кого би трябвало да говори?

— По дяволите, Джулия. Къде си? — Синди кимна на един едър мъж, който скачаше на въже пред жълтата си кооперация от другата страна на улицата. Дори от това разстояние можеше да види, че той обилно се поти и се запита, дали такова интензивно упражнение е добро за него. Погледна си часовника. Малко след осем часа. Ето къде може би е Джулия — на ранен час по гимнастика. Да, това беше. Навярно се бе срещнала с приятелки след прослушването, прекарвали са заедно следобеда, отишли са на вечеря със суши и вино и са празнували, докато не е станало твърде късно да се обажда вкъщи. Щом се е събудила, е отишла направо на урока си по йога. Нямахше за какво да се безпокои; нищо страшно не бе станало. Джулия не е била наранена, нападната, отвлечена, убита, насечена и частите на тялото ѝ не са били хвърлени в езерото Онтарио. Тя бе напълно добре и щеше да се върне до един час, за да се изкъпе и да изсуши и изправи косата си за несъмнено натоварения ден, който я очакваше. Не бе позвънила,

просто защото не бе свикнала да докладва всичко на майка си. Баща ѝ никога не бе изисквал — как го бе казал точно — да му се обажда по всяко време на деня и нощта.

— Надявам се, че почиствате след кучето си — викна ѝ някаква жена от един близък прозорец.

Синди размаха найлоновата торбичка, пълна с изпражнения, над главата си.

— Какво мислите, че е това? — солна се тя. — Чантичката ми ли?

Жената бързо се отдръпна и шумно затръшна прозореца.

Толкова много гневни хора, помисли си Синди, докато вървеше по Авеню Роуд. Пусна торбичката в едно кошче за боклук, което вече преливаше от подобни. Свърна на запад по „Балморал“ и се отправи към дома. „Винаги ми е било трудно да се справям с гнева ти“ — чу Том да казва, докато прескачаше стъпалата и звънеше на входната врата на къщата си.

* * *

— Не разбирам как можеш да излезеш без ключове — мърмореше към майка си Хедър. Прозявайки се, тя натопи канелени сухарчета в голяма купа и се плъосна до кухненската маса, заровила лице в сутрешния вестник.

— Не ми каза, че Дънкан и Джулия са се карали вчера — каза в отговор Синди.

— Не беше кой знае какво.

— Достатъчно, за да се чуе от няколко съседни — върна репликата Синди.

— Така ли? От кого?

— Не е там работата.

— Няма никаква работа.

— За какво се караха?

— За нищо. — Хедър сви рамене и пусна предната страница на „Глоуб енд мейл“ на кръглата дървена маса. — Знаеш я Джулия.

— А ти знаеш за какво са се карали Дънкан и Джулия. Кажи ми.

Хедър свали вестника, изпусна дълбока въздишка и умолително погледна към вратата, сякаш се надяваше по някакво чудо Дънкан да се появи. Но душът все още течеше и нямаше изгледи той да се появи още известно време.

— Не беше нищо. Наистина. Нейно височество закъсняваше както обикновено и искаше някой да я закара на прослушването ѝ. Когато Дънкан каза, че е в противоположна посока и няма време да я разведе насам-натам, тя се ядоса и почна да вика. Даже го последва до колата му.

Синди се укори мълком, че не си е била вкъщи да откара дъщеря си.

— Какво толкова щеше да му стане, ако я бе закарал?

— А на нея какво толкова щеше да ѝ стане, ако си бе изкарала шофьорска книжка? Как е възможно някой да бъде скъсан на този глупав изпит три пъти?

Понякога и Синди се чудеше същото. Дори и гледката на хипнотизиращо дългите крака на Джулия не бе повлияла на решението на инструктора.

— Не е там работата.

— Работата е там, че не на всички животът се върти около Джулия. Стига си се притеснявала, мамо. Тя е добре.

— Къде е тогава? Защо не се обади? — Синди очакваше дъщеря ѝ безразлично да свие рамене, но за нейно учудване, тя не направи това.

— Провери ли при татко?

Синди кимна.

— А при Шон?

— Каза, че Джулия вече не била негов проблем. Намекна, че може би се среща с някой друг.

— Наистина ли?

— Имаш ли някаква представа кой би могъл да е той?

— Не, но аз не съм първата довереница на Джулия. Би могла да попиташ Линдзи.

— Линдзи ли?

— Линдзи — последната, най-голямата, най-добрата приятелка на Джулия за всички времена. Запознали се миналия месец. Оная, с огромните имплантанти.

Пред очите на Синди се мерна огромен бюст, несигурно люлеещ се върху мършава тяло. Имплантантите се лашкаха във въздуха като балони с хелий и скриваха лицето на младата жена.

— Знаеш ли й номера?

— Сигурно е в тефтерчето на Джулия.

Няколко минути по-късно Синди вече беше в стаята на Джулия и гузно тършуваше из нещата ѝ. Но ако Джулия имаше тефтерче, явно го бе взела със себе си. Синди надзърна под всяка дреха и претърси всяко чекмедже. Сред морето от дреболии тя откри петдоларова банкнота, един свой пуловер, който търсеше цяла зима и няколко кутийки с кондоми, но никакво тефтерче. Имаше ли значение? Тя не си спомняше фамилията на Линдзи. Синди гневно се шляпна по бедрата. Що за майка е, като не знае как се казват приятелките на дъщеря ѝ?

— Напълно съм сигурна, че е добре — заяви Хедър, когато Синди се върна в кухнята. — Но може би трябва да се обадиш в болниците — тихо добави тя. — Просто за всеки случай.

Синди прекара следващия един час в звънене до всички болници в града. Започна с тези в центъра — „Маунт Синай“, „Болница Торонто“, „Женския колеж“, „Западния“, „Сейнт Майк“, дори „Болница за увредени деца“, после се обади във филиалите: „Сънибрук“, „Норт Йорк Дженеръл“, „Хъмбър Мемориал“ и даже на „Скарбъроу“. Всички ѝ казаха едно и също нещо. Никой с името Джулия Карвър не е бил приет в болницата; никой с нейното описание не е бил докаран в спешното отделение през последните двайсет и четири часа.

Обади се в полицията и попита дали не е имало някакви произшествия или катастрофи, в които евентуално да е била въввлечена дъщеря ѝ, но отговорът беше не и тя затвори, с чувство на облекчение и благодарност, но и тревога в същото време.

Погледна часа на микровълновата печка. Десет. Цял ден бе изминал, откакто за последен път бе видяла Джулия.

Синди се огледа из вече празната кухня. Хедър и Дънкан бяха горе, въввлечени в тих, но безспорен скандал. Опитваха се да се правят, че няма нищо, но Синди усещаше напрежението помежду им. Дали Джулия не бе отговорна по някакъв начин за това напрежение? Хвана

се, че си припомня колко често двамата с Том бяха заставали на същите позиции, усмихваха се приятно за пред децата, а после се оттегляха в спалнята си и разменяха гневни думи през плътно стиснати зъби, а враждебността им бе толкова по-силна, поради усилието да я потискат. Синди се пресегна за телефона и набра служебния номер на Том. Усмихваше се напрегнато, докато чакаше секретарката му да вдигне.

— Тук е кабинетът на Томас Карвър — изчурулика с момичешкото си гласче секретарката, въпреки че жената бе почти на възрастта на Синди.

— Господин Карвър, моля.

— Синди? — попита секретарката. — Ти ли си?

— Ирена — позна я и Синди и се удиви, че след толкова време отсреща все още разпознаваха гласа ѝ. — Как си?

— Чудесно. Скъсвам се от работа, както обикновено. Не съм те чувала от цяла вечност. Как я караш?

— Много добре, благодаря ти — излъга Синди. — Той там ли е? — попита, без да е сигурна точно как да назове бившия си съпруг. Не би могла все пак да помоли да я свържат с „онова лайно“.

— Не. Почти цял ден е на среща и не мисля, че възнамерява да се върне в офиса. Петък, следва дългия уикенд и прочие. Знаеш как е.

Синди кимна, макар че не знаеше. Докато двамата с Том бяха женени, всеки ден бе почти същият като следващия. Нямахше такива неща като уикенди, да не говорим за дълги. Той винаги бе в офиса. Както и Ирена.

— А ще се отбие ли сутринта?

— Сигурно.

— Би ли му казала, моля те, да ми се обади колкото е възможно по-скоро? Много е важно.

— Аз мога ли да ти помогна с нещо? — попита Ирена.

— Не мисля. — Синди си представи атрактивната жена на средна възраст, приведена напред в стола си, преметнала крак върз крак, с трапчинки в коленете как втъква късата си руса коса зад дясното ухо. Знаеше за продължителната авантюра на Ирена и съпруга си почти от самото начало. Тя се влачеше с известни затишия между другите му авантюри като нишка в голямо пано. Синди се зачуди дали и сега не продължава или пък бе престанала с идването на

Бисквитката. Ето как една бисквитка троши всичко наоколо, хвана се, че мисли, докато затваряше телефона.

Той мигновено звънна.

— Джулия? — Синди почувства как сърцето ѝ се блъска в гърдите, а кръвта се втурва в ушите ѝ.

— Не, Триш е. Обаждам се само да видя как е минало снощи.

— Снощи ли?

— Срещата ти с Нийл Макфърлейн.

— Срещата ми с Нийл — повтори Синди, докато се опитваше да се овладее.

— Не мина ли добре?

— Не, мина страхотно.

— Искам подробности — настоя Триш с момичешко кикотене.

— Трябват ми детайлите. Разкажи ми всичко.

— Триш, може ли да ти се обадя по-късно? — помоли я Синди.

— Очаквам важен разговор.

— Всичко наред ли е?

— Да.

Настана кратка пауза.

— Добре. Обади ми се после.

Синди остави слушалката и се втренчи в телефона. Защо не каза на Триш за Джулия?

— По дяволите, Джулия. Обади ми се. — Сякаш подаден знак, телефонът иззвъня. — Джулия?

— Не. Аз съм — каза сестра ѝ.

Синди почувства как раменете ѝ се сринаха надолу.

— Лий, мога ли да ти се обадя по-късно?

— Майтапиш ли се? Телефонът ти дава заето цяла сутрин. Няма да стоя и да чакам да ме включиш в натоварената си програма.

— Просто очаквам Джулия да ми се обади...

— Да, и когато го направи, би ли ѝ казала, че съм пренасрочила пробите ѝ за следващата сряда в два часа, а ако не се появи и тогава, няма начин Марсел да успее с роклята ѝ навреме, което означава, че няма да присъства на сватбата.

— Ще ѝ кажа. — Имаше ли смисъл да казва нещо друго?

— Кажи ѝ, че Бианка разчита на нея — вместо дочуване каза Лий.

Веднага щом Синди затвори, телефонът отново звънна.

— Ало? Джулия?

— Мег е. Как мина срещата ти снощи?

Синди почувства как коленете ѝ омекват. Хвана се за облегалката на един стол за опора.

— Добре.

— Само добре?

— Страхотно. Беше страхотно.

— Той оказа ли се толкова готин, колкото Триш твърдеше?

— Много е готин — отговори Синди.

— Добре ли си? Не ми звучиш съвсем нормално.

— Всъщност, не се чувствам много добре.

— О, не. Не можеш да се разболееш сега. Фестивалът започва следващата седмица.

— Сигурна съм, че ще се оправя.

— Е, няма да рискуваме. Не идвай днес следобед. Ще се оправя сама с магазина.

— Нямах ли нищо против?

— Разбира се, че не. Просто се оправяй.

Синди затвори, чудейки се защо ли не бе казала на двете си най-добри приятелки, че снощи Джулия не се бе прибрала у дома и че не я бе виждала и чувала от предната сутрин? Много ѝ се искаше да им каже, но нещо я въздържа. Какво ли? Притеснение? Срам? Страх? Страх от какво по-точно? Че ако изрече думите на глас, те ще станат истина и Джулия ще изчезне завинаги?

Сети се за Линдзи, *последната, най-голямата, най-добрата приятелка на Джулия за всички времена*. Коя ли бе тя все пак? За разлика от Синди и Хедър, Джулия все завъждаше приятелства, които бяха толкова краткотрайни, колкото и дълбоки. Мъже и жени кръжаха в периферията на живота ѝ, ту влизаха, ту излизаха от него, като от време на време пресичаха границите на вътрешния кръг, но по-често се поддаваха на силата на гравитацията и свободното падане и неочаквано изпадаха от непрестанноменящата се крива. Някои се оказваха ненаранени и благодарни за екскурзията, колкото и кратка да е била. Други оставаха възмутени и яростни, и лекуваха тежките си рани, които не искаха да зарастват.

Защо не я бе държала под око? Що за майка беше?

Синди отиде до плота в другия край на стаята, стиснала ръце под мишници, за да не треперят. За щастие, все още имаше малко кафе в машината и тя си наля една чаша. Беше горчиво, но все пак го изпи, като непрекъснато поглеждаше към телефона и отправяше мълчаливи молитви Джулия да се обади, да я увери, че е жива и здрава.

— Това е глупаво. Полудяваш — произнесе на глас. — Просто се успокой. Дишай дълбоко. Повтаряй след мен: няма за какво да се безпокоиш, няма за какво да се безпокоиш.

Телефонът иззвъня.

Синди се метна към него, сякаш бе изстреляна от оръдие.

— Ало? Джулия?

— Нийл Макфърлейн — обяви гласът. — Синди, ти ли си?

Синди преглътна сълзите си.

— Да. Нийл. Здравей.

— Моментът неподходящ ли е?

— Дъщеря ми не се прибра снощи — чу се да проплаква. — Толкова съм уплашена.

— Веднага идвам — каза той.

8

— Друг път правила ли е такова нещо?

— Имаш предвид да остава навън за цяла нощ?

Нийл кимна. Той седеше до Синди на единия от двата кожени дивана в хола. Зад тях цялата стена бе заета от прозорци, гледащи към просторния заден двор. Насреща висяха три картини, изобразяващи круши в различна степен на зреене. Синди не си спомняше името на художника. Том ги бе купил, без да иска нито мнението, нито одобрението ѝ. *Аз вадя парите, аз вземам решенията* — това в голяма степен изчерпваше мотото на техния брак. Както и нескончаемия парад от други жени, помисли си Синди и тъжно се усмихна на красивия мъж, приседнал на другия край на дивана. Зачуди се дали той някога бе изневерявал на жена си. Прокара длан по гладката повърхност на канапето. Чудесна италианска кожа. С гаранция за цял живот. За разлика от брака ѝ, каза си тя. Диваните също бяха решение на Том, както и карираните фотьойли пред черната мраморна камина. Защо ли никога не си даде труда да промени каквото и да било след като той напусна? Дали подсъзнателно не бе очаквала да се върне? Тръсна глава в опит да изхвърли бившия си съпруг от ума си.

— Синди? — попита Нийл и се приведе напред с протегнати към нея ръце. — Добре ли си? Имаш доста странно изражение на лицето.

— Да, и друг път е оставала за цяла нощ навън — каза Синди в отговор на въпроса му, чудейки се преди колко време го бе задал. — Но винаги се обажда. Не е било да не се обади. — Освен един път, веднага, след като се върна вкъщи, спомни си тя. Тогава се опитваше да изтъкне, че вече е голям човек и не трябва да отговаря пред майка си. *Баща ѝ*, натърти тогава, никога не ѝ бил поставял такива ограничения. *А майка ѝ*, възрази Синди, имаше нужда да се убеди, че тя е в безопасност. Бе въпрос на разбиране, не на ограничение. В отговор Джулия превъртя очи и изхвърча от стаята, но повече никога не остана за цяла нощ навън, без да се обади вкъщи.

Освен един друг път, когато бе забравила, спомни си отново Синди, но пък тогава първата ѝ работа сутринта бе да се обади и искрено да се извини.

— Не трябваше ли да си на работа? — попита тя Нийл, в опит да попречи някой друг случай да изскочи в главата ѝ.

— През лятото почивам и в петък.

Синди смътно си припомни, че снощи ѝ беше казал това.

— Виж, не е нужно да оставаш. Искам да кажа, много любезно бе от твоя страна да дойдеш и всичко останало. Наистина съм ти задължена, но съм сигурна, че си имаш планове за дългия уикенд и...

— Нямам никакви планове.

— ... и Джулия всеки момент ще се върне — продължи Синди, без да обръща внимание на намека, съдържащ се в забележката му, — когато ще я удуша и всичко ще се оправи. — Опитва се да се засмее, но вместо това се разплака. — О, боже, ами ако ѝ се е случило нещо ужасно?

— Нищо ужасно не ѝ се е случило.

Синди умолително се втренчи в Нийл.

— Обещавах ли?

— Обещавам — простичко каза той.

Неочаквано Синди се почувства по-добре.

— Благодаря ти.

Нийл се пресегна и взе дланите ѝ в своите.

Внезапно по стълбите се втурнаха стъпки и се показа Хедър.

— Чух вратата. Джулия върна ли се?

Синди побърза да измъкне ръцете си от тези на Нийл и благовъзпитано ги прибра в скута си.

— Кой сте вие?

— Хедър, това е Нийл Макфърлейн.

— Счетоводителят. — Хедър предпазливо се приближи и бързешком огледа черните дънки и ризата на Нийл.

Нийл стана и ѝ стисна ръката.

— Радвам се да се запознаем, Хедър.

Тя кимна.

— Помислих, че може Джулия да се е върнала.

— Не — каза Синди.

Хедър пристъпи от крак на крак.

— Дънкан и аз тъкмо се канехме да идем до „Куин стрийт“.
Освен ако не ти трябва за нещо.

— Не, миличка. Добре съм.

— Сигурна ли си? Щото мога да остана, ако искаш.

— Не, скъпа. Върви. Ще се оправя.

— Ще ми се обадиш ли веднага щом Джулия се прибере?

Синди кимна и нетърпеливо погледна към входната врата.

— Знаеш ли номера на мобилния ми телефон?

— Разбира се. — Синди си припомни няколко номера, но осъзна, че всичките са на Джулия. — Може би е по-добре да го запишеш.

Хедър влезе в кухнята.

— Оставям го до телефона — провикна се тя, а в това време Дънкан се спусна по стълбите.

— Джулия дойде ли си? — попита той.

— Не още.

Той недоумяващо се взря в Нийл и вдигна ръце, сякаш да се защити. — Вие да не сте ченге?

Синди пребледня. Защо зададе този въпрос?

— Счетоводител е — обясни Хедър, която отново влезе в стаята.
— Трябва да тръгваме. — Тя побутна Дънкан към входната врата. — Не забравяй да ми се обадиш, когато Джулия се прибере.

Синди кимна и ги проследи с поглед.

— Мислиш ли, че трябва да се обадя в полицията?

— Ако се притесняваш, да — отговори Нийл.

— Минали са едва двамайсет и четири часа.

— Това е достатъчно дълго.

Тя се замисли за Том. Трябваше навярно да почака той да ѝ се обади и да обсъдят въпроса заедно, преди да предприеме порешителни действия.

— Може би трябва да почакам още известно време.

— Провери ли на мястото, където Джулия е била на прослушване, дали се е появила?

— Не зная към кого да се обърна — призна Синди. — Искам да кажа, известно ми е, че прослушването е било на Майкъл Кинсолвинг, но той вероятно просто е наел някое място, а аз не зная нито телефона, нито адреса. — Нищичко не зная, проплака вътрешно. Що за майка съм, като нищо не зная? — Том сигурно знае — добави. — Бившият

ми съпруг. Бащата на Джулия. Той е уредил прослушването. Няма как да не знае. — Още една причина да изчака, докато говори с него, преди да се обади в полицията, каза си тя.

Нийл отиде до камината и вдигна една плексигласова рамка от етажерката.

— Това ли е Джулия?

Синди се втренчи в снимката ѝ. Беше направена няколко дни след нейния осемнайсети рожден ден. Усмивката ѝ разкриваше два реда идеални, професионално изправени и избелени зъби. Елегантните рамене бяха гордо изпънати в новото млечнобяло кожено сако „Гучи“ — подарък от баща ѝ. На ушите на Джулия блестяха диаманти, също подарък от тати. В нощта, когато бе направена тази снимка, Синди подари на дъщеря си тънко златно синджирче с името ѝ на него. Не беше минал и месец, когато Джулия го скъса, докато се мъчеше да изхлузи едно поло през главата си. *Забравих, че е на мен*, небрежно подхвърли тя и го върна на майка си, за да го отнесе на поправка. Синди покорно го занесе, само за да може Джулия да го изгуби няколко седмици по-късно.

— Тази снимка е стара — каза тя сега и я взе от Нийл. Сложи я обратно на етажерката, при което погали с пръст бузата на дъщеря си през квадратното стъкло.

— Много е красива.

— Да.

— Също като майка си.

Телефонът звънна. Синди хукна към кухнята, препъна се в килима в коридора и удари едното си бедро в рамката на вратата.

— По дяволите — изруга, докато вдигаше слушалката. — Ало?

— Я, ти върви по дяволите — отвърна майка ѝ. — Какво има, скъпа? Забрави да се гримираш или какво?

Синди докосна бузата си и се сети, че наистина бе забравила да се гримира. И въпреки това, Нийл бе казал, че е красива, помисли с благодарност. Той се зададе и тя му направи знак, че не се обажда Джулия.

— Добре съм, мамо. Само че съм малко заета в момента. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Няма нужда. Обаждам се просто така. Всичко наред ли е? Сестра ти каза, че си ѝ се сторила бясна, а трябва да призная, че съм

съгласна с нея.

Синди затвори очи и прокара длан по косата си.

— Всичко е наред, мамо. Ще ти се обадя по-късно. Става ли?

— Добре, скъпа. Умната.

— Майка ми — каза Синди, затвори телефона и веднага провери дали междувременно не е звънял някой друг. — Сестра ми й каза, че съм й се сторила бясна, когато ми се обади по-рано.

— Сигурен съм, че е искала да каже „неясна“ — допусна Нийл.

Синди се засмя.

— Благодаря ти, че дойде. Наистина съм ти задължена.

— Ще ми се да можеш да направя нещо повече.

Нещо прещрака в ума й.

— Можеш да ме откараш до Шон Бенак — заяви неочаквано тя.

— Кой?

— Ще ти обясня по пътя. — Синди грабна един лист и надраска бележка за Джулия. Остави я по средата на кухненската маса, в случай че дъщеря й се върне, докато я няма. Докато излизаше, отново набра номера й и остави друго съобщение. Когато говори с Шон, в гласа му имаше нещо, помисли си Синди и си повтори разговора им дума по дума. Нещо повече от алкохол и цигари. Нещо повече от умора, раздразнение и наранени чувства.

Гняв, осъзна тя.

Той й се бе сторил бесен.

— Шон вкъщи ли е?

— Няма го — отговори младият мъж, застанал на прага и препречил достъпа на Синди към тесния апартамент на втория етаж, разположен над стар смесен магазин от южната страна на „Дюпонт“ близо до „Кристи“. Мъжът бе висок и черен, с атлетично тяло и лъскава гола глава. На лявото му ухо висеше сребърна халка. На врата му бяха окачени слушалки, сякаш му бяха метнали ласо. Беше в бяла тениска без ръкави и черно долнище на анцуг, а в лявата си ръка държеше голяма пластмасова бутилка с вода.

— Вие сигурно сте Пол. — Синди измъкна името на съквартиранта на Шон някъде от гънките на подсъзнанието си. Тя

протегна ръка и внимателно си проправи път в разхвърляния, непроветрен апартамент. Нийл я последва.

Младежът предпазливо се усмихна.

— А вие сте?

— Това е Нийл Макфърлейн, а аз съм Синди Карвър. Майката на Джулия.

Изражението на лицето му тутакси леко се измени.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Карвър, господин Макфърлейн. Извинете ме за бъркотията. — Той глуповато погледна към всекидневната-трапезария зад гърба си.

Очите на Синди проследиха неговите. Светлият дървен под и кафявият кадифен диван по средата бяха покрити с книги и листи. Силно издраскана дървена врата, подпряна на четири трупчета от тухли, служеше за масичка. Върху малката кухненска маса бяха разхвърляни няколко стари броя на „Торонто стар“ като покривка. „Съпруг телефонира на жена си, след като я обезглавил“, крещеше едно от заглавията. „Мъж следил жертвата си три дни, преди фаталното нападение“ — съобщаваше друго.

— Шон изследва анормалното поведение — обясни Пол, щом забеляза накъде гледа. — За един сценарий, който пише.

Синди кимна и си спомни как веднъж Джулия се бе похвалила, че Шон пише сценарий специално за нея. Доколкото Синди знаеше, Шон трябваше тепърва да намери режисьор за която и да било от творбите си. Засега се издържаше като барман във „Флуид“, известен градски клуб.

— Идвала ли е Джулия наскоро? — попита тя, опитвайки се да звучи нехайно.

— Не съм я виждал от... — Настана неловко мълчание. — Най-добре е да говорите с Шон.

— Имаш ли някаква представа кога ще се върне?

— Не. Не бях тук, когато е излязъл.

— Имаш ли нещо против да го почакаме? — Синди тутакси седна на дивана, като премести една изпомачкана книга на възглавницата до себе си. Книгата се казваше „Смъртна молитва“.

Пол се поколеба.

— Там е работата, че... Трябва да съм някъде до обяд и тъкмо се канех да взема душ...

— О, ти си действай — каза Синди. — Ние ще се оправим.

— Шон може и да се забави.

— Ако не се върне, докато си готов да тръгваш, ще си идем.

— Добре. Предполагам, че става — промърмори младежът. Вероятно долавяше решителността ѝ и не искаше да прави сцени. — Няма да се бавя.

— Не бързай.

Веднага, щом чу водата от душа, Синди скочи на крака.

— Какво правиш? — попита Нийл. — Къде отиваш?

На втория въпрос бе по-лесно да се отговори.

— В стаята на Шон — каза тя, опитвайки се да прецени коя от двете стаи в дъното бе негова. Отвори първата врата и със задоволство видя редицата футболни купи от гимназията с името на Шон, изложени пред отворения прозорец.

Стените бяха облепени с плакати от известни филми: „Човекът-паяк“, „Крадци на тела“, „От ада“, „Тексаското клане“. Синди трепна от образа на ужасна фигура с кожена маска, размахала автоматична резачка пред себе си, като огромен фалос. На стената зад него бе прикована безпомощна млада жена. Тя си спомни филма и сега се намрази за това, че ѝ бе харесал. Какво ѝ имаше, та да харесва подобни неща?

— Това не ми се вижда добра идея — отбеляза Нийл с напрегнат шепот, след като я последва в тясната стая.

— Може би не е — призна Синди, докато оглеждаше неоправеното легло и зацапаното с петна бюро до отсрещната стена. По средата му имаше яркосин компютър, до който стоеше празна рамка за снимка; от другата му страна бе струпан куп празни листи.

— Какво търсиш?

— Не зная. — Синди отстъпи крачка назад и скрита кошчето за боклук на пода. Вниманието ѝ тутакси бе привлечено от накъсаните и смачкани останки от снимка. Тя се наведе и събра с треперещи ръце късчетата от снимката на дъщеря си. — Това е последната снимка на Джулия. Направи си я едва преди няколко седмици. — Безуспешно се опита да изглади гънките на черно-бялата снимка и да събере парченцата от усмивката на дъщеря си. Очевидно в изблик на ярост Шон я бе изтръгнал от рамката. Възможно ли бе със същата ярост и да я е нападнал?

— Може би е по-добре да я оставиш така — посъветва я Нийл и взе снимката от ръцете ѝ.

— Какво още има тук? — попита Синди, без да обръща внимание на предупреждението му. Тя преобърна кошчето и на пода се изсипаха парчета хартия, използвани салфетки, изрезки от моливи и потъмняла обелка от ябълка. — Боклуци, боклуци, боклуци — промърмори тя. Пръстите ѝ се отпуснаха и бялото пластмасово кошче се изплъзна от тях. Взе да отваря чекмеджетата на бюрото и да тършува вътре. В първото нямаше нищо интересно и тъкмо се канеше да затвори и второто, когато пръстите ѝ напипаха нещо на дъното. Плик, осъзна, измъкна го и ахна, когато го отвори.

— Какво е това?

Устата на Синди се отвори, но никакви думи не излязоха. Тя прехвърли малките цветни снимки. Всичките бяха на Джулия и всичките в различна степен на разсъбличане: Джулия по прозрачен бледосин сутиен и прашки; Джулия само по черни бикини, ръцете ѝ закачливо прикриват очевидно голите гърди; Джулия в профил, очертанието на едната ѝ гола гръд се вижда зад извивката на лакътя, а голото ѝ дупе излиза извън снимката; Джулия, провокативно загърната с чаршаф; Джулия на високи токчета, по разкопчана мъжка риза и вратовръзка.

— Защо го е направила? — запита се на глас Синди и показва снимките на Нийл, после ги пхна в джоба на зелените си памучни панталони. Какво ѝ ставаше на Джулия? Напълно ли си бе загубила ума?

Синди прехвърли още няколко неща и тъкмо се канеше да затвори чекмеджето, когато погледът ѝ се спря на един гъсто напечатан лист.

„Мъртвото момиче“, прочете тя.

От Шон Бенак.

Синди измъкна листа и го отнесе до леглото, седна и зачете страницата, а устните ѝ безмълвно се задвижиха.

МЪРТВОТО МОМИЧЕ

От Шон Бенак

Първа глава

Тя го гледа с отвращение, въпреки че ръцете и краката ѝ са завързани зад голото ѝ тяло и знае, отвъд всяко съмнение, че той ще я убие. Трябваше да завърже и очите, както устата ѝ, мисли си той; тогава нямаше да му се налага да гледа добре познатото му презрително изражение. Но иска тя да го вижда. Иска да знае какво ще ѝ се случи, да види ножовете и другите средновековни инструменти за мъчения, разпръснати по пода и да разбере що за ад ѝ е подготвил. Вдига най-малкия, но най-остър нож, внимателно го обхваща с пръсти, същите, за които тя твърди, че са безнадеждно непохватни. Педерастки пръсти, в лицето му го казва. Ръце на педал.

Той прокарва тънка линия по стегнатата плът от вътрешната страна на ръката ѝ. Очите ѝ се разширяват, когато вижда червената струйка да потича надолу по бялата ѝ кожа. Той бавно взема втори нож и описва с него изящна дъга във въздуха. После рязко го забива отстрани в тялото ѝ, като внимава острието да не достигне до жизненоважни органи, гледа да не натиска много силно, за да не я убие, понеже какво ще му е забавното на това?

Ще свърши твърде скоро, твърде бързо, преди да е успял истински да се наслади, преди тя да има време истински да страда за греховете си. А трябва да страда. Както той бе страдал толкова дълго.

Какво правиш? Махай се от мен, бе креснала тя, когато ѝ се метна изотзад, а после я напъха в багажника на колата си. Тя, това порочно привилегировано дете, което твърдеше, че ако отиде на север от магистрала 401, щяло да ѝ потече кръв от носа, сега щеше да кърви до смърт в една изоставена колиба южно от „Кинг Сайдроуд“ наскреда проклетото нищо. Така ти се пада, кучко, казва той и реже по краката ѝ, а после я мята по гръб и забива най-големия нож между бедрата ѝ.

Зелените ѝ очи се разширяват от ужас, когато ножът прониква и се забива по-дълбоко. Сега не се смееш, а, кучко? Къде отиде всичкото ти презрение? Със свободната си ръка грабва друг нож и я намушква в гърдите. Кръвта ѝ е навсякъде: по нея, по него, по пода, по дрехите му, в очите му, под ноктите му. Педалските му нокти, мисли си и се наслаждава, докато забива ножа надълбоко, после зверски изтръгва лепенката от устата ѝ, за да чуе последните ѝ писъци.

— О, мили боже — изплака Синди и се заклати напред-назад. Нийл издърпа хартията от ръцете ѝ.

— Какво е това?

— Не, моля те, не.

Едва тогава тя чу шум зад тях.

— Какво става тук? — от прага попита Пол. — Госпожо Карвър? Какво правите тук?

Синди скочи на крака и се хвърли към изумения млад мъж, който беше гол, с изключение на увитата около кръста му кърпа.

— Къде е дъщеря ми? Какво сте ѝ направили?

Пол отстъпи крачка назад, притискайки хавлията към бедрата си.

— Не зная. Честна дума, нямам представа къде е.

— Лъжеш.

— Наистина смятам, че трябва да си идете.

— Никъде не отивам, докато не говоря с Шон.

— Вече ви казах, че не зная кога ще се върне.

— Той с Джулия ли е?

— Няма начин. Джулия му изтръгна вътрешностите, човече. Вижте, ще се наложи да се обадя в полицията, ако още сега не изчезнете от тук.

Нийл вдигна глава от страниците, които четеше и рязко взе телефона от масичката до леглото на Шон. Метна го към Пол.

— Обади им се — каза той.

9

Тъмнозелен ягуар бе паркиран в алеята на Синди, когато се прибра у дома.

— О, не — промълви тя паникьосано, докато Нийл паркираше черния си „Нисан“ до него. — Бившият ми съпруг. Защо е дошъл?

— Може да е довел Джулия вкъщи — с надежда предположи Нийл.

Синди изхвъркна от колата и наполовина бе изкачила стълбите, когато входната врата се отвори. Том застана на прага на къщата ѝ със скръстени ръце, на загорялото му лице бе изписано недоумение и раздражение. От главата до петите той бе облечен в бежови ленени дрехи. Цветът отиваше на наскоро изсветлелите кичури във все още поразително гъстата му коса. Босите му крака бяха обути в кафяви мокасини с пискюли. На четирийсет и пет той бе все така самоуверено красив, както и на двайсет и пет, помисли си Синди, разочарована, че средната възраст не му бе нанесла никакви видими поражения, не беше нито надебелял, нито оплешивял, а бръчките му по-скоро го разхубавяваха. Елвис седеше на задните си крака, сякаш бе свикнал Том да е там, възмути се вътрешно Синди. В този момент нещо зад гърба му се раздвижи. Млада жена, осъзна тя и вените ѝ запулсираха облекчено.

— Джулия! — извика Синди.

От сенките изплува някакъв силует, застана също на прага и мушна собственически ръка в ръката на Том Карвър.

— Здравей, Синди — каза Бисквитката и избута кучето с крак. Носеше прилепнала млечнобяла блуза и прилепнал млечнобял панталон, от което на пръв поглед изглеждаше гола. Твърде обезпокоителна мисъл, реши Синди, като се сети за снимките на Джулия в джоба си. Бисквитката положи глава на рамото на Том, сякаш искаше да каже: „Сега той е мой“.

Схванах посланието, каза си Синди. Не е нужно да се напъваш толкова. А на глас каза:

— Джулия вътре ли е?

Том поклати глава.

— Не знаем къде е Джулия — осведоми я Бисквитката. И добави, като забеляза Нийл, застанал на алеята. — Кой е този?

Синди се обърна в мига, в който Нийл дойде зад нея.

— Това е Нийл Макфърлейн. Моят счетоводител — добави тя, затруднена от лъжата си. — Нийл, това е бившият ми съпруг Том Карвър и... Фиона, настоящата му жена. — Тя натърти на думата „настояща“, сякаш да подчертае, че това състояние е временно.

— Не знаех, че счетоводителите правят посещения по домовете — многозначително заяви Том и протегна ръка.

— Извънредни обстоятелства — сърдечно се отзова Нийл. И тихо попита Синди: — Искаш ли да си тръгвам?

— Не. Моля те, остани. Полицайте може да искат да ти зададат още някои въпроси.

— Полицайте ли? Какво става тук? — Том отстъпи, за да ги пропусне да минат.

Сякаш къщата е все още негова, помисли си Синди и усети, че настръхва, докато минаваше покрай младата жена на бившия си съпруг, чиито крака Елвис ближеше.

— Джулия не се прибра снощи — напомни му тя и се огледа за Хедър. — Хедър?

— Хедър я няма — каза Бисквитката.

— Как така я няма? Кой ви пусна?

Том се ухили глуповато.

— Аз имам ключ — каза той и прояви любезността да изобрази поне леко притеснение. — Виж, дай да не правим голям въпрос от това, а?

— Как така имаш ключ?

— Казах, дай да не правим...

— А аз казах, как така имаш ключ? Смених бравите преди седем години. Как така имаш ключ?

— Джулия мислеше, че трябва да имам.

— Джулия ти е дала ключ от къщата?

— Ключ, както и кода за алармата — каза Бисквитката, явно опитвайки се да си го върне на Синди за предишната думичка

„настояща“. — Мислеше, че на баща ѝ и аз ни трябва ключ, в случай че ѝ дотрябва нещо и...

— На баща ѝ и мен — раздразнено я поправи Синди. — И при всичкото ми уважение, това изобщо не ти влиза в работата.

— Понастоящем ми влиза в работата.

— Добре, добре — каза Том с разперени ръце, като че ли искаше да умиротвори двете жени. Той погледна към Нийл. Жени, говореха очите му, но видимо се забавляваше от врявата, съзнавайки, че е заради него.

— Не мога да повярвам, че сте дошли в къщата ми, докато ме е нямало.

— Ето ти ключа. — Том го пусна в протегнатата ѝ ръка.

— Не разбирам за какво толкова се вълнуваш — заяви Бисквитката. — Ние сме тези, които би трябвало да са разстроени. Бяхме на половината път към вилата, когато Ирена се обади и трябваше да препуснем обратно.

— Мислех, че си на среща — обърна се към бившия си съпруг Синди, като подчертано пренебрегна младата му жена. — Секретарката ти все още лъже заради теб, както разбирам.

Том сви рамене.

(Сцени от един брак: Синди почиства кухнята след като е подготвила двете деца да си лягат. Увива в найлоново фолио вечерята на Том и я слага в хладилника, за да си я изяде, когато се върне вкъщи, после запушва бутилката вино с тапата.

„Татко кога ще се върне?“ — провиква се от върха на стълбите Джулия.

„Скоро“ — уверява я Синди.

„Той обеща да ми прочете приказка“ — един час по-късно казва Джулия, седи в леглото си и упорито отказва да заспи.

„Аз ще ти прочета“ — предлага Синди, но Джулия се извъръща, закрива лице с възглавницата си, сякаш по някакъв начин обвинява майка си за отсъствието на баща си.

Синди се оттегля в стаята си, прелиства последния брой на „Венити феър“ и гледа телевизия, докато очите ѝ толкова натежават от умора, че не може вече да вижда. Десет часа е. Пресяга се за телефона, но ръката ѝ спира във въздуха и пада отстрани. Ирена вече ѝ е казала, че Том е затиснат на някаква среща и не може да го безпокои. В

единайсет Синди угася лампата и се предава на съня. Двайсет минути след полунощ тя се буди от звука на ключ, който се превърта в ключалката на входната врата и дочува гузните стъпки на мъжа си по стълбите.

„Татко!“ — чува Джулия да вика сънлива и доволна, когато той влиза да я целуне за лека нощ.

Синди се преструва, че спи, когато той се промъква в стаята, съблича се и изпълзява до нея, без да се измие. И макар че без съмнение се е къпал, преди да си тръгне за къщи, тя долавя по кожата му мириса на друга жена. Отдръпва се възможно най-далече в леглото и лежи до сутринта със свити до гърдите колене.)

— Земята до Синди — някакъв глас прорязва тишината.

Тя се обърна към неприятния звук.

— Съпругът ми ти зададе въпрос — каза Бисквитката.

— Извикала си полицията ли? — за втори път попита Том.

— Да. Всеки миг ще дойдат.

— Джулия ще бъде бясна — заяви Бисквитката.

— Не разбирам защо си сметнала за нужно да въвличаш полицията.

— И какво по-точно не разбираш? — попита бившия си съпруг Синди и си погледна часовника. — Почти един часът е. Никой не е виждал, нито чувал Джулия от вчера сутринта.

— Ще бъде бясна.

— Знаеш ли къде е?

— Не — призна Том. — Но...

— Но какво?

— Не мислиш ли, че е малко раничко да пращаме кавалерията?

— Знаеше ли, че е скъсала с приятеля си?

— Да, знаех. Е, и? Момчето е загубеняк.

— Много ядосан загубеняк — каза Синди. — Толкова ядосан, че е написал една наистина ужасяваща история за някакъв мъж, който отвлеча бившата си приятелка и я измъчва до смърт.

Том махна пренебрежително с ръка пред лицето си, сякаш искаше да прогони досадна муха.

— Струва ми се, че преиграваш.

— Така ли? Е, полицията не мисли така. Поискаха ми скорошна снимка на Джулия. — Тя потупа по джоба на панталона си и се опита

да не си представя снимките, които бяха вътре.

— Все още не разбирам кога точно си говорила с полицията.

— Аз ще обясня — обади се Нийл и направи знак на Том и Фиона да идат във всекидневната. — Ти иди да намериш снимка — поръча на Синди.

— А какво точно е вашето участие във всичко това? — попита Том, когато Синди излезе от стаята и хукна по стълбите с Елвис по петите си.

Тя постоя няколко секунди неподвижно пред стаята на Джулия, сякаш очакваше да я поканят вътре, а Елвис щастливо драскаше по вратата. На дъщеря ѝ нямаше да се хареса тя да се промъква в стаята ѝ, не повече, отколкото на нея самата да види Том от погрешната страна на входната врата. Как е посмял да влезе, да се чувства като у дома си, да ѝ натрива носа с новия си живот, да домъкне тази глупава никаквица, за която се е оженил, в нейното пространство — какво му ставаше? Да не би да си мислеше, че само защото някога е живял тук, това му дава някакви права на пребиваване?

Аз вадя парите. Аз вземам решенията.

Синди си пое дълбоко дъх и се опита да се овладее. От какво конкретно бе така ядосана? От факта, че Том изглеждаше толкова незаинтересуван от местонахождението на тяхната дъщеря или от факта, че все още изглеждаше дяволски добре и независимо от годините и всичко случило се, той все още притежаваше способността да накара краката ѝ да омекнат?

— Не е честно — промърмори Синди и взе да се върти безпомощно, опитвайки се да отгатне къде би могла Джулия да държи най-новите си снимки. Навярно на същото място, където слага и тефтерчето си, помисли тя и поклати глава, давайки си сметка, че за втори път тази сутрин нарушава личното пространство на дъщеря си.

— Ще бъде толкова бясна — каза на кучето с гласа на Бисквитката и още веднъж претърси чекмеджетата в бюрото. Ставам доста добра в това, мина ѝ през ума и преброи три кутии с неизползвани канцеларски материали, минимум трийсет черни химикалки, няколко отделни листчета с надраскани на тях безименни телефонни номера, четири неизползвани ключодържателя, две празни рамки за снимки, шал от шифон с леопардова шарка, десетина кутии с кибрит и три неотворени пакетчета дъвка „Джуси фрут“.

Никакви снимки.

Тя отвори гардероба и се блъсна в дрехите втори размер, небрежно провесени на закачалките. Отново прехвърли купчините пуловери, натрупани безразборно върху вградените рафтчета, после подравни редиците с обувки най-отдолу.

Никакви снимки.

Претършува всяко чекмедже в тоалетката и едва не потрепери, когато се натъкна на колекцията на Джулия от секси сутиени с подплънки и прашки. Изобщо ли няма нормално бельо, зачуди се Синди и си спомни собствената си младост. Нямахше дори и един сутиен, когато се омъжи за Том. Сестра ѝ Лий, която носеше няколко номера по-голям сутиен, обичаше да ѝ се подиграва, че не е толкова надарена. „Гърдите ми може и да са малки — възразяваше Синди, — но са идеални.“

А сега са само малки, помисли си сухо тя и затвори последното чекмедже. Погледна през предния прозорец тъкмо навреме, за да види полицейската патрулка да спира пред къщата.

Полицаяте бяха пристигнали в апартамента на Шон двайсетина минути след обаждането на неговия съквартирант. С интерес бяха изслушали обяснението му за ситуацията и как неколкократно е помолил Синди и Нийл да си тръгнат, но те са отказали. На свой ред Синди търпеливо им обясни, че наскоро дъщеря ѝ е скъсала с гаджето си, съквартиранта на Пол, а сега е изчезнала. Двамата с Нийл бяха дошли, за да говорят с Шон и бяха намерили скъсаната снимка на Джулия в кошчето му, както и тази обезпокоително противна малка история, каза тя и когато връчи уличаващата хартия на полицаяте, гласът ѝ се пропука, а търпението взе да се изпарява. Тя им предложи да почнат незабавно да претърсват областта на юг от „Кинг Сайдроуд“ за изоставени колиби. „Ей, ей, почакайте малко“ — бяха ѝ отговорили те, опитвайки се да я успокоят.

— Спокойно — повтори си сега Синди, приклепна на колене и надзърна под леглото на дъщеря си, влажният нос на кучето докосна бузата ѝ. Видя стара електрическа йоника и нова акустична китара, и двете, покрити с прах, което не беше учудващо, понеже Синди изобщо не помнеше кога за последен път Джулия беше свирила на тях. Тъкмо се канеше да отстъпи победена, да слезе долу и да каже на полицаяте, че Джулия сигурно е взела снимките си със себе си, когато е отишла на

прослушването, но в този момент забеляза голям хартиен плик да се подава изпод калъфа на китарата.

— Съвсем логично място да ги държиш — произнесе Синди и се протегна да ги достигне. Точно тогава на вратата се позвъни. Елвис силно излая в ухото ѝ и хукна навън от стаята. — Веднага идвам — провикна се тя през непрестанния лай на кучето.

— Здравейте, господа. Моля, заповядайте — чу Том да казва, сякаш това все още бе неговият дом.

Синди измъкна цял куп снимки от плика и тъжно се усмихна на красивото лице на дъщеря си. Изглежда толкова лъчезарна, каза си, възхитена от решителността в очите ѝ. Сякаш нищо не е в състояние да я спре, нито да ѝ препречи пътя. „Джулия има добро излъчване“ — бе отбелязал веднъж Том и колкото и Синди да мразеше да признава, че бившият ѝ съпруг е бил прав за каквото и да било, за това той беше прав. Джулия гледаше към майка си от черно-белите снимки, с глава, предизвикателно килната на една страна, правата ѝ руса коса се спускаше над дясното рамо, кожата ѝ — гладка и само намек за усмивка върху студените ѝ пълни устни.

И все пак Синди знаеше, че зад цялото това лустро се криеше възел от колебания, които се извиваха като змии в чувал. За разлика от Хедър, която бе самоуверена, но нямаше излъчване, Джулия имаше излъчване, но нямаше самоувереност. Интересно противоречие, помисли си Синди и взе няколко от горните снимки, за да ги даде на полицията. Сети се за снимките в джоба си. Не би било редно да даде тях, каза си тя, извади ги и ги прегледа.

— Синди? — Том се появи на прага, сякаш през цялото време се бе крил там и бе изчаквал подходящия момент да се покаже. Очевидно човек, който знаеше цената на добре премереното време и умееше да се появява ефектно. — Какво те забави толкова? Полицайте чакат.

Синди скочи на крака, но замръзна на място, неспособна да помръдне.

— Какво става? — попита Том. — Какво правиш? — Приблужи се до нея и взе снимките от ръката ѝ.

— Намерих ги в апартамента на Шон.

— Изглежда доста добре — небрежно подхвърли Том.

Синди смаяно поклати глава.

— Ти си невероятен.

— Хайде, Синди. По-спокойно. Нищо не може да се види.
— Може да се види, че е гола.
— Но може също да се види, че тя напълно се забавлява.
— Което означава, че всичко е наред?
— Което означава, че не е наша работа.
— Тя е твоя дъщеря!
— Тя е голям човек.
— Мислиш ли, че трябва да покажа тези снимки на полицията?
— Само ако искаш да замъглиш главното — предупреди я той.
— Какво искаш да кажеш?
— Искам да кажа, че полицаите лесно се разсейват. Само един поглед да хвърлят на това и няма да приемат притесненията ти на сериозно. Мислех, че целта ни е да намерим дъщеря си.
— Значи изведнъж вече не преигравам?
— Разбира се, че преиграваш. Това е част от твоя чар.
— Не се дръж снизходително.
— Не ме наказвай за нещо, което се случи преди седем години. Очите на Синди се разшириха невярващо.
— Мислиш, че всичко това е заради теб? Заради нашия развод?
— А не е ли?
— Отнася се за нашата дъщеря.
— За нашата дъщеря, която е изчезнала — напомни ѝ той, сякаш тя не знаеше.
Синди шумно въздъхна.
— Не мислиш, че нещо ѝ се е случило, нали?
— Не, не мисля — с равен глас заяви Том. — Мисля, че просто е решила да се махне за няколко дни.
— Без да каже на никого?
Том сви рамене.
— Няма да ѝ е за първи път.
— И преди ли е правила така?
— Веднъж — призна той. — Беше разстроена от това, че се женя и замина, но след няколко дни се върна, извини се и обясни, че просто е имала нужда от известно време да си проясни главата.
— И ти не ми каза?
— Не исках ненужно да те безпокоя. — Той се пресегна и я докосна по ръката. — Познавам дъщеря ни. Обича малко да обърква

нещата. Също като майка си — добави с усмивка.

Синди погледна към прозореца.

— Ти си такъв гадняр — произнесе тя.

— Може би — прие той. — Но продължавам да мисля, че трябва да почакаме до вторник, преди да поведем войската, иначе ужасно ще се изложим, когато Джулия се върне с танцова стъпка у дома.

— Не давам и конска фъшкия за това, че ще се изложя.

— Наистина, Синди, езикът ти...

— Да ти го начукам — изстреля към бившия си съпруг Синди и той трепна.

— Хм, предполагам, че има нещо успокояващо в това, че някои неща никога не се променят. — Той поклати глава. — Виж. Твоят счетоводител предложи да се обадя на Майкъл Кинсолвинг и да проверя дали Джулия се е явила на прослушването. Кой знае? Може да му е споменала нещо относно плановете си за уикенда.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Всичко е възможно. Хайде, полицаите чакат. — Бяха на половината път надолу по стълбите, когато Синди си даде сметка, че Том не ѝ бе върнал снимките на Джулия. Тъкмо се канеше да ги поиска, когато един от полицаите се показва в подножието на стълбите и погледна очаквателно към тях.

Синди видя как бившият ѝ съпруг се усмихна и пъкна компрометиращите снимки на Джулия в джоба на ленените си панталони.

10

— Може да е избягала с някое гадже — тъкмо казваше Бисквитката на втория полицаи, когато Синди и бившият ѝ съпруг влязоха във всекидневната след детектив Анди Бартоли. Детектив Бартоли бе по-възрастен от двамата мъже и по-набит; партньорът му, детектив Тирон Гил, бе с около десет години по-млад и с десетина сантиметра по-висок. Вратовете и на двамата бяха като стволоче на дървета.

— Какво каза? — Синди внезапно почувства как Том я стиска за ръката, сякаш се боеше, че тя може да се хвърли към главата на жена му.

Бисквитката тръсна дългата си червена коса от едното рамо на другото.

— Може да е избягала с някое гадже — повтори тя, като че ли наистина допускаше, че Синди не я е чула първия път.

Синди погледна към двамата детективи и усети как интересът им почва да замира.

Нищо спешно няма тук, говореха погледите, които двамата си размениха.

— Кое ви кара да мислите, че може да е избягала с гадже? — попита детектив Бартоли.

— Джулия никога не би го направила — прекъсна ги Синди.

— О, моля те — каза Бисквитката. — Колко пъти е трябвало да слушам онази глупава история как двамата с Том сте избягали при Ниагарския водопад, без да кажете на никого? Тя намираще това за много романтично.

Наистина ли? Синди преглътна сълзите си. Джулия никога нищо подобно не ѝ бе казвала.

Полицайте изчакаха Том да се обади на Майкъл Кинсолвинг, но асистентът му каза, че известният режисьор е извън града до вторник и не могат да се свържат с него. Той обаче потвърди, че Джулия действително се е явила на петнайсетминутното си прослушване точно

в единайсет часа. След като зададоха няколко конкретни въпроса за настоящото душевно състояние на Джулия — Била ли е потисната напоследък? Колко разстроена е била от скъсването с приятеля си? — полицаите си тръгнаха с няколко от снимките ѝ и обещаха да се обадят веднага, щом говорят с Шон Бенак. Със съгласието на Том и въпреки възраженията на Синди те решиха да изчакат да мине дългият уикенд, преди да предприемат по-задълбочено разследване.

— А сега какво? — попита Синди, когато те си тръгнаха.

— Опитай се да се отпуснеш — посъветва я бившият ѝ съпруг.
— Обади ми се в Мускока, ако разбереш нещо.

— На вилата ли отивате? — невярващо попита Синди.

— Не мога нищо да направя тук.

— Джулия е добре — заяви Бисквитката и се прозя. — Тя е голямо момиче. Може би просто е имала нужда да прекара известно време по-далеч от майка си.

— Моля ви, някой ще изкара ли тази идиотка от къщата ми? — помоли се Синди, местейки поглед от Том към Нийл.

Бисквитката придоби нездрав бежов цвят, който идеално пасваше на дрехите ѝ. Кучето почна да лае.

— Мисля, че е време да си тръгваме — каза Том.

— Да. Много си добър в това — съгласи се Синди полугласно.

Телефонът иззвъня. Том и Синди решително се спуснаха към кухнята и се сблъскаха на вратата.

— Ало. — Синди притисна телефона до ухото си. Очите ѝ гледаха предупредително към Том да стои настрана.

— Какво не е наред? — попита майка ѝ.

Раменете на Синди увиснаха от разочарование.

— Какво те кара да мислиш, че нещо не е наред, мамо?

Том превъртя очи към тавана. Ето от къде е взела това Джулия, помисли си Синди.

— Една майка винаги знае кога нещо не е наред — заяви майка ѝ.

Сърцето на Синди се сви като си помисли за Джулия.

— Ние ще вървим — прошепна Том.

— Кой е там? — попита майка ѝ. — Том ли беше?

— Ти ме смайваш, майко. — Синди видя как Том побутва Бисквитката към външната врата.

— Какво прави той там? Сега вече съм сигурна, че нещо не е наред.

— Няма нищо.

— Веднага идвам.

— Не. Мамо! Майко! По дяволите! — Тя пусна телефона на мястото му. — По дяволите!

— Какво има? — добродушно попита Нийл и влезе в кухнята.

— Майка ми идва. Съжалявам за лошия език — извини се тя, все още гузна, заради укора на Том по-рано.

— Какъв език?

Синди потисна желанието си да го целуне силно по устата.

— Може би трябва да си тръгваш.

— Ще се радвам да остана.

И аз умирам от желание да останеш, помисли си Синди.

— Струва ми се, че срещна достатъчно членове на семейството ми за един ден — произнесе вместо това и го изпрати до вратата с мисълта колко различно бе тялото му от тялото на Том. Двамата мъже бяха с приблизително еднакъв ръст и тегло, но Том имаше маниера да прегазва всичко по пътя си, съвсем като Джулия. Нийл приличаше повече на Хедър, с един по-лек, по-приятен подход. — Благодаря ти — прошепна Синди, изпитвайки едновременно нетърпение и неохота да му каже довиждане. Нали стана дума за зле премереното време. — Мисля, че без теб нямаше да се справя.

Той се усмихна.

— Обзалагам се, че казваш това на всичките си счетоводители.

Синди се пресегна и го докосна по бузата. Зад нея Елвис изръмжа.

— Получи малко повече, отколкото искаше, а?

— Ще ти се обадя по-късно — рече той и потупа Елвис по главата.

Тя го гледа, докато стигна до колата си на алеята.

— Ще чакам със затаен дъх — изрече с копнеж, докато колата му изчезваше надолу по улицата.

Едва тогава Синди си даде сметка, че самата тя е наблюдавана. Обърна се към къщата на съседите.

— Фейт — каза и отговори на другата жена със същата плаха усмивка. — Не те видях. Как си?

— Добре. — Фейт Селик носеше размъкната червено-черна карирана риза върху черно долнище на анцуг. От косата ѝ висеше червена панделка. — Голямо движение има у вас днес.

— Да.

— Видях полицейската кола.

— Нищо особено.

Фейт кимна и се загледа в улицата.

— Къде е бебето?

— Тази сутрин Райън го взе в офиса си.

— Много мило от негова страна. Така ще можеш да си починеш.

— Предполагам.

— Денят е много хубав — отбеляза Синди, понеже не се сети за нищо друго. — Искаш ли да изпием по чаша чай? — чу се да пита и осъзна, че няма желание да се върне в къщата, боеше се да остане сама. Да бъде сама, означаваше да мисли. Да мисли, означаваше да се тревожи. Да се тревожи, означаваше да си представя най-лошото.

— Би било хубаво — каза Фейт, внимателно премервайки всяка дума. — Да пием чай би било много хубаво.

— Добре. Хайде, ела.

Върви като насън, забеляза Синди и проследи с поглед Фейт Селик, докато младата жена плавно се спусна по стълбите на къщата си и се понесе по алеята. Елвис изтича напред и взе да души в краката ѝ.

— Здравей, момче — разсеяно каза Фейт.

— Заповядай вътре. — Синди отстъпи и пропусна Фейт.

— Наистина много мило от твоя страна.

— Удоволствието е мое. — Синди въведе Фейт в кухнята и махна по посока на четирите дървени стола около правоъгълната дървена маса. Фейт се отпусна върху най-близкия и очаквателно се взря в Синди.

— Истински или билков? — попита Синди, а Елвис се просна върху краката на Фейт.

Фейт не каза нищо и за момент Синди се почуди дали е разбрала въпроса. Тъкмо се канеше пак да го зададе и най-накрая Фейт отговори.

— Билков — рече тя, а неочакваната ѝ усмивка бе в контраст с тъгата в очите ѝ.

— Праскова и джинджифил или ментов?

— Ментов. — Фейт се засмя и нежният звук се изви във въздуха като шумолене на вятър.

Синди напълни чайника с вода, включи котлона и отново се обърна към Фейт. Стори ѝ се, че младата жена изглежда доста по-възрастна, отколкото беше, по-скоро на четирийсет, отколкото на трийсет. Забеляза тъмните кръгове около очите ѝ, нездравия цвят на лицето.

— Успя ли изобщо да поспиш снощи?

Фейт кимна.

— Малко.

— Не е лесно да си млада майка. — Синди си спомни каква беше Джулия като бебе. — Не е лесно да си майка въобще — добави, като си я представи сега.

— Изглежда, че на повечето хора им е доста лесно.

— Не се шегувай.

— Твоите дъщери са толкова красиви. Изглеждат много добре.

— Благодаря. — Синди кръстоса пръсти и мълком се помоли.

— Притесняваше ли се много за тях, когато бяха бебета?

— Разбира се.

— Аз през цялото време се притеснявам за Кайл.

— Това е напълно нормално.

— За всичко се притеснявам — продължи Фейт, сякаш Синди не бе казала нищо. — За неговата безопасност, за здравето му, дали ще е щастлив, когато порасне.

— Мисля, че човек фактически никога не спира да се тревожи за тези неща. — Синди отново си помисли за Джулия.

— Искам да кажа, виж какво става по света в днешно време. Терористи, самоубийствени атентатори, СПИН, бедност, малтретиране на деца...

— Фейт. — Синди внимателно прекъсна безспирната поредица от бедствия. — Ще полудееш, ако се притесняваш за всички тези неща.

— Как може човек да не се притеснява? Достатъчно е само да вземеш сутрешния вестник.

— Не го вземай.

— Трябва да знаеш какво става. Не можеш просто да си заровиш главата в пясъка.

— Защо не?

— Защото така нещата няма да се оправят.

— А мислиш ли, че като се притесняваш до смърт нещата ще се оправят?

— Не, но човек трябва да е осведомен.

— Можеш отново да се осведомиш, когато Кайл почне да спи по цяла нощ.

— Просто не ми изглежда правилно да въведеш едно дете в свят, където се случват толкова много лоши неща и има толкова зли хора.

— Има и добри хора — каза Синди в опит да убеди и себе си.

— Аз се мъча да бъда добър човек.

— Ти си добър човек.

Фейт се намръщи, сякаш внезапно получи спазъм.

— Не съм много добра майка.

— Защо смяташ така?

— Кайл плаче през цялото време.

— Има колики. Това няма нищо общо с теб.

— Полагам усилия всичко да му е наред. Храня го. Нося го на ръце. Дори му пея. Но той продължава да плаче.

— И Джулия беше такава, когато беше бебе. Единственият, който можеше да я накара да спре да плаче, беше Том.

— Том бившият ти съпруг ли е?

— Да.

— Онзи преди малко, той ли беше? С червенокосата?

— Той беше.

— Тя новата му приятелка ли беше?

— Жена му.

— Мисля, че Райън си има приятелка — сухо отбеляза Фейт.

Чайникът взе да свири.

— Не — започна Синди, но млъкна. Откъде би могла да знае дали Райън си има приятелка, или не? — Кое те кара да мислиш така? — попита тя и се захвана да прави чая.

— Виждам го в очите му.

— Какво виждаш?

— Повече е другото, което не виждам.

Без да пита, Синди разбра какво имаше предвид Фейт. А тя беше виждала същата липса в очите на Том, преди да я напусне, сякаш вече

си бе отишъл. Все пак каза:

— Може просто да е уморен.

— Не. Има нещо повече. По-малко — поправи се тя. — Мисля, че вече не ме обича.

— Сигурна съм, че Райън те обича, Фейт. — Синди си спомни притесненото му лице, когато седеше на стълбището пред тях с главата на Елвис в скута си. Въздухът се изпълни с лекия аромат на мента, когато Синди поднесе димящата чаша с билков чай на масата пред Фейт. — Просто се тревожи за теб, това е всичко.

— Тревогата не е любов. — Фейт надигна чашата до устните си, но бързо я положи обратно. — Горещ е.

— По-добре му дай няколко минути да изстине.

— Баба ми обичаше да казва така. — Фейт се засмя при спомена. — Дай му няколко минути да изстине — повтори с нечий чужд глас. — Умря миналата година. От рак.

— Съжалявам.

— Имала е доста тежък живот. Знаеш ли, най-големият ѝ син се е самоубил.

— Какъв ужас.

— Да. Чичо ми Бари. Той беше шизофреник. Не си го спомням напълно. Умрял е, когато съм била още малка. Обесил се в банята. Баба ми го намерила. — За втори път Фейт надигна чашата до устните си и вдиша ароматната пара, която продължаваше да излиза. — Самоубийството някак се предава в семейството ни.

— Какво? — Синди си припомни въпросите на детектив Бертоли за настоящото душевно състояние на дъщеря ѝ. *Била ли е потисната напоследък? Колко разстроена е била от скъсването с приятеля си?*

— Имах една пралеля, която се хвърли от висока сграда — говореше Фейт, — и двама братовчеди, които си прерязаха вените. Майка ми пък веднъж нагълта твърде много хапчета, но после извика всички съседи и им каза какво е направила, така че те я откараха в болницата, където ѝ направиха промивка на стомаха.

— Това е ужасно. — Синди внимателно отпи от чая си, не бе съвсем сигурна какво да каже. — Ти нали никога не би...

Джулия никога не би...

— Какво? О! О, не! Не, разбира се, че не. Никога не бих направила нещо подобно.

— Защото нещата никога не са толкова черни, колкото изглеждат — искрено заяви Синди и клишетото изпълни устата ѝ като захарен памук. — Нещата винаги се оправят. — Освен ако не станат по-зле, добави наум.

— Нямам куража да се самоубия — каза Фейт.

— Мислиш, че е въпрос на кураж?

Била ли е потисната напоследък?

— Зная, че според някои хора самоубийството е изходът, който намират страхливците, но аз никога не съм гледала на него по този начин. Искам да кажа, за да направиш нещо толкова драстично като отнемането на собствения живот, мисля, че това изисква огромна смелост. Повече, отколкото притежавам аз, това е сигурно.

— Добре. — Синди потисна едно потръпване. Настани се на стола срещу Фейт и бегло си припомни една статия, която бе чела за повтарящия се ефект на самоубийството, как самоубийството на един член на семейството често подтиква друг да го извърши, понеже подобно действие започва да се схваща като приемлива алтернатива, и реална възможност да се решат проблемите. Тя поклати глава. Жените в нейното семейство може и да бяха емоционални, вироглави и импулсивни, но определено не бяха самоубийци. А и бяха прекалено заинтересовани да имат последната дума, която навреме да ги извади от спора. — Защото ти притежаваш всичко, за което си струва да се живее — чу се да продължава Синди. — Искам да кажа, сега е трудно. Преживяваш много тежко време. Изтощена си. Хормоните ти се мятат. Но ще стане по-добре. Повярвай ми. Само след година ще се чувстваш много по-добре във всяко отношение.

— Мислиш ли, че Райън ще ме напусне?

— Райън няма да иде никъде, Фейт.

— Той казва, че иска още три деца.

— А ти какво искаш?

— Не зная.

— Ами работата ти?

— До другата година съм в отпуск по майчинство. Но не мисля, че ще се върна обратно.

— Защо не? Мислех, че обичаш да преподаваш.

— Как бих могла да се оправям с двайсет и пет деца, като не мога и с едно да се оправя?

Синди видя как, докато ритмично отпиваше от чая, в очите на Фейт почнаха да се събират заплашителни облаци.

— Е, не се налага веднага да вземаш важни решения.

— Предполагам, че имаш право.

— Имаш още много време.

Очите на Фейт се напълниха със сълзи.

— Райън е толкова зает напоследък. Вече почти не го виждам. — Тя така подчертано сви рамене, че ги вдигна чак до ушите си. — Когато започна отначало да работи в „Грейнджър Макалистър“, това бе просто малка фирмичка. Сега там работят седем архитекти, секретарки, асистенти, толкова много хора и всички са заети през цялото време. Той все трябва да тича нанякъде. Този чай е наистина хубав — каза и доизпи каквото беше останало в чашата ѝ.

— Искаш ли още?

— О, не, благодаря. Трябва да се прибирам. Обещах на Райън, че ще се опитам малко да пооправя. Той казва, че къщата прилича на кочина.

— Защо не подремнеш първо? — предложи Синди. Тя дочу звука на кола в алеята отпред. Джулия! — помисли си и изтича към вратата. Когато я отвори, видя едно такси да излиза на заден ход на улицата и майка си да изкачва предните стъпала. Елвис се спусна да я поздрави.

— Какво има? — попита майка ѝ, без да обръща внимание на кучето. — И не ми казвай „нищо“. По лицето ти виждам. Коя е тя? — Синди проследи погледа ѝ към жената зад гърба си.

— Мамо, това е Фейт Селик, моята съседка, Фейт, това е майка ми.

— Радвам се да се запознаем. — Фейт пристъпи отвън и закри очи с ръка от слънцето. — Още веднъж благодаря за чая.

— Не е нужно да си тръгвате заради мен — каза майката на Синди.

— Не, трябва да вървя. Имам толкова работа.

— Трябва първо да поспиш.

— Правилно. — Фейт бавно пое по стъпалата.

— Нещо не е съвсем наред с тази — отбеляза майка ѝ веднага, щом Фейт се отдалечи достатъчно.

— За нея говорех вчера. Със следродилната депресия.

Майка ѝ кимна.

— Е, няма ли да ме поканиш и да ми кажеш какво правеше Том тук?

Синди въведе майка си в кухнята и посочи към току-що освободения стол.

— Мисля, че е най-добре да седнеш.

11

Точно в 2:29 сутринта Синди рязко се изправи в леглото си и викна:

— О, не, забравих!

Тя скочи и се втурна в банята. Елвис развълнувано заподскача наоколо, като че ли играеха на някаква страхотна нова игра. Синди едва не се спъна в него, докато се навеждаше към аптечката. Опита се да фокусира през полупадналите си клепачи разнообразните шишенца с лекарства за главоболие, наполовина изпразнени кутийки с лепенки, частично изстискани тубички с кремове, захвърлени макари с конци за зъби и най-различни гелове за коса. Частици от всекидневния живот, помисли си и бръкна вътре с надеждата, че не е закъсняла твърде дълго. Докторът я бе предупредил, че ако не си взема хапчетата по едно и също време всеки ден, ще умре. Преди колко време бе това? Седмици, месеци, години? Кога за последен път си бе взимала лекарствата? О, не. О, не.

— Какво, по дяволите, правя? — внезапно се запита Синди, разсъни се напълно и се втренчи в отражението си. Гледаше жената в огледалото, сякаш бе извънземно същество. — Какво ти става? Какви хапчета?

Синди бавно осъзна положението, паниката ѝ постепенно утихна, сърцебиенето ѝ се нормализира. Стоеше гола в банята си посред нощ и търсеше хапчета, които не съществуваха по предписанието на лекар, който също не съществуваше. Явно отново бе сънувала кошмар, макар че не помнеше нищо от него.

— Заради този проклет билков чай — каза тя на жената в огледалото. — Тази трева ще те погуби.

Отражението ѝ кимна.

Синди видя как жената прокара уморена длан по безжизнената си коса, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля ви, не може ли някой просто да ме застреля сега? Да ме измъкне от злощастието ми?

В отговор отражението ѝ смъкна брадичка към гърдите и тишината забръмча около главите им като упорити комари.

— Трябва да поспиш — промърмори Синди на връщане към леглото си, но още докато се промъкваше под завивките, тя си знаеше, че сънят е изгубен за нея и часовете от сега до седем часа ще бъдат прекарани в нервно въртене и мятане, и ако изобщо поспи, то ще е на пресекулки и накрая ще се събуди още по-уморена и изтощена отпреди. Тя затвори очи. Опита се да не си представя дъщеря си със завързани ръце и крака, кървяща на пода на някаква изоставена колиба по средата на нищото. — Моля те, не — прошепна във възглавницата и я почувства влажна върху бузата си. — Моля те, нека Джулия да е добре. Моля те, нека всичко това се окаже просто един лош сън. — Ужасно дълъг лош сън, помисли си Синди и се преобърна на другата си страна. Елвис ръмжеше до нея. Тя знаеше, че този кошмар бе ужасно реалистичен и че ако дъщеря ѝ не се върнеше скоро, тя със сигурност щеше да умре, както въображаемият доктор от съня ѝ я бе предупредил.

— О, боже. — Синди седна, само за да се просне отново. Превъртя се на другата страна, пак седна, светна, пресегна се за романа с меки корици на нощното шкафче до леглото и се втренчи в телефона. Том и Бисквитката без съмнение нямаха подобни проблеми със съня. Представи си вилата до езерото „Джоузеф“ с просторната спалня от груби дървени трупи, която някога споделяше с Том, с дългия страничен прозорец, отворен, за да пропуска хладния ветреца на Мускока. Образът на бившия ѝ съпруг в леглото с новата му жена се отпечата върху страниците на книгата ѝ. Синди го отмахна с презрителен жест на ръката и без да иска скъса горното ъгълче на листа. Тя прочете, после препрочете първите няколко абзаца и накрая, победена, захвърли романа в краката си. Как би могла да чете, като не можеше да се съсредоточи? — Къде си, Джулия?

Дали наистина тя смяташе бягството на родителите си за романтично? Възможно ли бе и самата Джулия да направи този номер? С кого ли?

Просто се върни у дома, помоли се Синди. Моля те. Върни се у дома.

Когато се върне, мълком се закле тя, ще ѝ купя онези кафяви кожени боти, от които се бе възхитила в „Дейвидс“, същите, за които ѝ

казах, че са доста скъпи.

Когато се върне, няма нито да викам, нито да ѝ се карам, нито да ѝ натяквам колко е непоследователна. Ще проявявам повече разбиране към проблемите ѝ, няма да я съдя толкова, ще съм по-търпелива и не толкова критична. Ще бъда идеалната майка и приятелка. Животът ни ще е идеален, когато се върне у дома.

Когато се върне, с надежда си повтори Синди, както си бе повтаряла през голяма част от живота на Джулия.

Веднъж вече бе загубила дъщеря си. Нямахше намерение да я губи отново.

Синди стана от леглото, навлече през глава една розова памучна нощница и отиде на пръсти до стаята на Джулия. Елвис вървеше по петите ѝ. Застана на прага и надникна към леглото ѝ.

— Има ли някой? — попита един глас и като лазер проряза тъмнината.

Синди ахна, когато някаква фигура се изправи в леглото и се пресегна да светне лампата на нощното шкафче, в мига, в който тя светна полилея.

— Джулия! — викна и разтвори ръце, но тежко ги отпусна до себе си, после рязко спря, сякаш бе затънала в цимент.

— Миличка — нежно каза майка ѝ, стана от леглото на Джулия и бавно тръгна към нея. — Добре ли си?

Синди поклати глава и по бузите ѝ потекоха тежки сълзи.

— Извинявай. Забравих, че си тук. — Майка ѝ бе настояла да прекара нощта у тях, след като Синди бе признала, че Джулия е изчезнала. — Аз ли те събудих?

Майка ѝ я заведе до леглото на Джулия и седна до нея.

— Всъщност не. Преди няколко минути чух шум. Помислих, че може Джулия да се прибира.

— Сигурно съм била аз. Събудих се в пот, понеже бях забравила да си взема хапчетата.

— Какви хапчета?

— Няма никакви хапчета. — Синди безпомощно повдигна ръце. — Сигурно откачам.

Майка ѝ се засмя.

— Какво му е смешното?

Норма Апълтън взе ръката на Синди в своята.

— Само това, че си спомних как преди години преживях съвсем същото, постоянно се будех посред нощ, убедена, че съм забравила нещо ужасно важно. Мисля, че има нещо общо с менопаузата.

— Менопаузата ли? Аз не съм в менопауза.

— Близо си.

— Няма начин. Аз съм само на четирийсет и две.

— Добре, скъпа.

— Само за това ми трябва да се притеснявам точно сега.

— Пропускаш същественото, скъпа.

— И какво е то?

— Същественото е, че според мен това е доста често срещано сред жените на определена възраст.

— Майко...

— Аз му казвам „ОМЗ“-ите.

— Какви?

— „ОМЗ“-ите: „О, майната му, забравих!“.

— Моля?

— Какво, да не си мислиш, че си единствената, която знае такива думи? Затвори си устата, скъпа. Някоя муха ще влезе.

Синди невярващо се втрени в майка си. Значи ето откъде съм го взела, помисли си тя.

Голямата ти уста, обичаше да казва Том в началото на техните караници. Ти и тази уста, повтаряше той.

Съжалявам за лошия език, беше се извинила по-рано на Нийл.

Какъв език, бе попитал той.

— За какво мислиш? — попита майка ѝ сега.

— Какво?

— Усмиваше се.

— Така ли? — Боже, майка ѝ нищо не пропускаше. — Сигурно е имало нещо смешно във въздуха.

— Тя ще се прибере — каза майка ѝ, с поглед отправен в миналото и глас, пълен с опит. — Ще видиш. Утре сутрин ще влезе с танцова стъпка през входната врата, сякаш нищо не се е случило, удивена от всичката шумотевица, ядосана, че си се тревожила, бясна, че си се обадила в полицията.

Синди наведе глава от пристъп на срам.

— Прекарала съм те през ада, когато избягах с Том — призна тя.

— Беше млада и влюбена — великодушно заяви майка ѝ.

— Бях своенравна и егоистична.

— Това също.

Синди поклати глава.

— Какво съм си мислела?

— Не ми се струва да си мислила изобщо.

— Наистина ли съм ти била сърдита, че си се тревожила?

— Беше разярена. Как съм посмяла да се обаждам на приятелките ти! Как съм посмяла така да те засрамвам! Как съм могла да въвлека полицията? Няколко те било по-малко от четирийсет и осем часа! Била си вече голяма жена! Омъжена жена при това! Какво ми ставало? О, нареждаше и нареждаше.

— Твърде късно ли е да се извиня?

Майка ѝ покровителствено обви раменете ѝ с ръка и я притисна до себе си.

— Никога не е твърде късно — прошепна тя и целуна влажната буза на дъщеря си.

— Мислиш ли, че сега ми се връща? Представата на Господ за идеална справедливост?

— Предпочитам да си мисля, че Бог има по-важни неща, с които да си запълва времето.

— Мислиш ли, че Джулия може да е избягала с някое гадже?

— А ти?

Синди поклати глава. Когато станеше дума за женитба, Джулия говореше за рокля на „Вера Уанг“ и снимка в „Пийпъл“.

— Не е в неин стил. Освен това е скъсала с приятеля си. — Сети се за Шон Бенак. — Не допускаш, че е била прекалено разстроена от това, нали? Искам да кажа, толкова разстроена, че да направи нещо глупаво.

— Джулия да се нарани заради някой мъж?

Въпросът на майка ѝ съдържаеше отговора.

— Тогава какво ѝ се е случило? Къде е?

— Не зная, миличка. Но зная, че се нуждаеш от малко сън, иначе няма да бъдеш във форма да ѝ се накараш, когато се прибере. Хайде — подтикна я майка ѝ и придърпа завивките от другата страна на двойното легло на Джулия. — Защо не останеш да спиш с мен тази нощ? Компанията ти ще ми е добре дошла.

Синди мълчаливо се покатери на леглото, сгуши се до майка си, чиято ръка я обгърна през бедрото, а Елвис се плъосна между краката им. Ноздрите на Синди се изпълниха с лекия аромат на парфюма на Джулия „Ейнджъл“. Тя затвори очи и засмука миризмата, сякаш беше бебе до гърдите на майка си. Когато Джулия се върне, повтори си наум, ще ѝ купя най-голямата бутилка парфюм „Ейнджъл“, която се продава. Когато се върне, ще ѝ взема златен пропуск за фестивала, за да може да посети всички галапрожекции. Когато се върне, ще си държа езика зад зъбите, ще сдържам нервите си и отново ще взема моето бебче в ръце.

Когато се върне, отново и отново си повтаряше Синди наум, докато не заспа.

Когато се върне. Когато се върне.

— Мамо? Бабо? — Някъде над главите им говореше Хедър. — Какво става?

Синди отвори очи и видя Хедър да се надвесва над нея. От движението милите ѝ черти се бяха изкривили. Синди се подпря на рамката на леглото и разтри очи, а Елвис скочи да я ближе по лицето.

— Небеса, какво е това? — попита майка ѝ, когато кучето навря нос под завивките. — Махай се оттук — изпъшка, понеже той прокара език по устните ѝ. — Напъха си езика в устата ми! Махай се от мен, глупаво куче такова!

Хедър изрита Елвис от леглото.

— Не знаех, че си тук, бабо.

— Легнах си, преди да се прибереш.

— Аз пък си помислих, че Джулия се е прибрала.

Синди усети как сърцето ѝ се свива.

— Не. Да разбирам ли, че не си научила нищо...

Хедър поклати глава.

— Защо спиш тук?

Синди и майка ѝ едновременно свиха рамене.

— Колко е часът? — попита Синди.

— Почти девет.

— Девет? — Кога за последен път бе спала до девет часа, дори и в събота и неделя?

— Какво има? — попита Хедър. — Трябва ли да ходиш някъде?

— Не — отговориха едновременно двете жени.

— Но имам много работа — бързо добави Синди.

— Каква например?

Синди отмина въпроса с нетърпеливо движение на ръката.

— Дънкан още ли спи? Трябва да поговоря с него.

— Той не е тук.

— Къде е?

Хедър сви рамене.

— Няма го.

— Хедър...

— Виж, мамо. Истински съжалявам, но не зная къде е Дънкан всяка минута от деня.

— *Наистина* съжалявам — едновременно я поправиха Синди и майка й.

— Какво?

— Това е наречие — обясни баба й.

Хедър кимна и бавно излезе от стаята.

— Мисля сега да изкарам Елвис на разходка, ако граматическата полиция не възразява.

Синди се усмихна.

— Благодаря ти, скъпа.

— Направих кафе — каза Хедър.

— Благодаря — повтори Синди, удивена от небрежната елегантност на дъщеря си. Дори и в прилепналите си дънки с ниска талия и моряшката фланелка в бонбоненочервено, тя някак успяваше да изглежда елегантна.

— Тя е много сладко дете — отбеляза майка й, когато Хедър излезе от стаята.

— Да, така е.

— Също като майка си. — Целуна Синди по челото.

Синди усети как очите й се пълнят със сълзи.

— Благодаря ти, че си до мен, мамо — каза.

До десет часа Синди се беше изкъпала и преоблякла, и пиеше вече четвърта чаша кафе.

— Трябва да хапнеш нещо — посъветва я майка й.

— Не съм гладна.

— Въпреки това, трябва да хапнеш. За да си запазиш силите.

Синди кимна. Благодарността ѝ бе започнала да се примесва с раздразнение. Хубаво беше майка ѝ да е там, да чувства любовта и подкрепата ѝ в това трудно време, но Норма Апълтън проявяваше обезпокоителната тенденция да поема повече въздух, отколкото ѝ се полагаше. И колкото повече време прекарваше човек в нейната компания, толкова по-трудно му ставаше да диша. Известни бяха случаи, в които големи жени изхвърчаха от стаята с писъци, подгонени от усещането, че се задушават. Дали и Синди не караше Джулия да се чувства така? Сякаш в стаята не достига въздух?

— Не се чувствай длъжна да стоиш тук с мен, мамо — деликатно отбеляза тя. — Сигурна съм, че имаш един милион други неща да вършиш.

— Какви неща?

— Не зная.

— Кое е по-важно от това?

Синди поклати сразено глава, довърши кафето в чашата си и си наля друга.

— Трябва да хапнеш нещо — каза отново майка ѝ.

Синди измъкна няколко намачкани късчета хартия от джоба на сивия си анцуг и погледна към телефона.

— Какво е това? — попита майка ѝ.

— Няколко телефонни номера, които намерих в стаята на Джулия.

— На кого са?

Синди разгледа номерата, надраскани на листчетата и се помъчи да ги разпознае.

— Не зная.

Майка ѝ се пресегна през кухненската маса и ги обърна, както си бяха в ръката на Синди, за да може да ги прочете, после ги повтори на глас.

— Ще се обадиш ли?

— Дали трябва?

— Би могла.

— Какво да кажа? — Синди прекоси набързо три пъти стаята и вдигна телефона. Пръстите ѝ набраха първия номер.

— Започни с „ало“.

— Благодаря, мамо — каза Синди и отсреща вдигнаха при първото позвъняване.

— „Естетика на Ноелиз“ — съобщи женски глас.

— Извинете, какво?

— „Естетика на Ноелиз“? — повтори жената така, сякаш вече не беше напълно сигурна.

— О! О, съжалявам. Сигурно съм набрала погрешно.

— Няма нищо.

— „Естетика на Ноелиз“ — обърна се към майка си Синди и затвори телефона.

— Какво е това?

— Там Джулия си прави коламаска.

— Опитай следващия.

Вторият номер принадлежеше на „Суши Сюзприйм“, а третият на една местна агенция за таланти, в която Джулия се надяваше да се запише.

— Последният — каза Синди и набра цифрите. Телефонът иззвъня четири пъти, преди да се включи гласовата поща.

— Свързахте се с офиса на „Грейнджър Макалистър“ — започна записът. — Работното ни време е от девет до пет, от понеделник до петък. Ако знаете номера на човека, с когото искате да разговаряте, можете да го наберете сега. Ако желаете да се свържете с указателя на компанията...

Синди затвори.

— Какво има? — попита майка й, вече застанала до нея.

— „Грейнджър Макалистър“ — повтори Синди. — Откъде зная това име?

— Юридическа фирма ли е?

— Не, не мисля. — Синди си представи номера, изписан с широк замах върху бежовите плочки на пода.

Когато най-напред започна да работи в „Грейнджър Макалистър“, това бе малка фирмичка.

— Архитекти са — с равен глас произнесе Синди, припомняйки си гласа на Фейт.

— Каква работа има Джулия с архитекти?

— Нямам представа. — *Мисля, че Райън си има приятелка.* Възможно ли бе Джулия и Райън да са обвързани по някакъв начин? — Но съм сигурна, че ще разбере.

Телефонът звънна точно когато се пресягаше за него.

— Това е линията на Джулия — каза Синди и пръстът ѝ се поколеба над копчето за линия две.

— Вдигни го — настоя майка ѝ.

Синди си пое дълбоко дъх, натисна копчето и вдигна телефона.

— Ало.

— Джулия, Линдзи е. Аз съм в студиото по йога. Защо се бавиш толкова?

— Веднага идвам — със задъхания шепот на Джулия отговори Синди и затвори телефона с бясно тупкащо сърце. — Трябва да вървя.

— Как така трябва да вървиш? Къде отиваш така изведнъж? Какво правиш?

Синди не отговори. Истината беше, че тя нямаше представа какво прави или какво ще направи, когато стигне до студиото по йога. Грабна чантата си от предния гардероб и беше вече при вратата, когато телефонът отново звънна. Нейната линия. Обърна се по посока на звука с името на Джулия на устните си и в това време майка ѝ вдигна слушалката.

— Лий е — каза тя. — Обажда се да те пита дали знаеш къде съм.

Синди отвори входната врата и дълбоко пое въздух.

— Не ѝ казвай нищо.

Майка ѝ разбиращо кимна.

— Съжалявам, че си се притеснила — чу я да казва Синди, докато затваряше вратата. — Но тук нещо се случи. Джулия е изчезнала.

Студиото по йога се намираше в стара сграда на шест етажа от северната страна на „Блуър стрийт“ западно от „Спадина“ срещу голяма бакалия и централния офис на „Младежката търговска палата“. По незнайна причина през последните няколко години това никому неизвестно студио в непопулярната част на града бе станало любимо място за спортуване на знаменитости, което бе и основната причина, поради която дъщеря ѝ го посещаваше, доколкото Синди знаеше. От време на време Джулия снизходително разказваше на майка си случки как се е упражнявала в близост до такива като Гуинет Полтроу и Елизабет Шу. Един ден, обзалагаше се тя, други момичета щяха да разказват на своите майки как са тренирали до Джулия Карвър.

Отпред нямаше къде да паркира и Синди прекара почти петнайсет минути в обикаляне на влудяващите близки еднопосочни улички, преди отново да излезе на главния път. Забеляза как някой освободи едно място от южната страна на „Блуър“ и тутакси извърши непозволен обратен завой, с което накара шофьора на колата след нея да скочи на спирачките, а този от колата насреща да ѝ покаже среден пръст. Той бе човек на средна възраст, който спря успоредно на нейния кафяв камри, докато тя паркираше на току-що освободеното място и продължи да натиска клаксона си, докато Синди не изгаси двигателя. Тя стоеше, втренчена през предното стъкло и отказваше да погледне към мъжа в колата до нея, понеже знаеше, че не ѝ е оставил достатъчно място да си отвори вратата и ако искаше да излезе, щеше да се наложи да мине през предната седалка и да използва другата врата. Погледна си часовника и през цялото време усещаше как погледът на мъжа прогаря дупка в стъклото на колата.

— За къде толкова бързате, мадам? — чу го да вика през двете стъкла. — Да не би да ви се пикае?

Боже, помисли си тя, без да знае какво да направи. Толкова много гневни хора на този свят. Толкова луди хора. Потръпна. Ами ако Джулия се бе натъкнала на такъв човек? Ако без да иска бе направила

каквото не трябва, ако бе обидила някого по един невинен, непредвидим начин?

— Едва-що не ни убихте и двамата тук — гневеше се мъжът.

Синди видя как яростно размахва ръце, сякаш бе попаднал сред гнездо на оси. Представи си, че тези ръце държат нож и чу далечните писъци на Джулия. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Клаксона почнаха да пищят зад колата на мъжа, подтикваша го да се мръдне. Но той не помръдваше. Да не би да имаше намерение да стои там цял ден?

Синди изтри сълзите си и пак си погледна часовника. Ставаше късно. Урокът по йога бе наполовина минал. Линдзи сигурно се беше отказала вече да чака приятелката си и си бе отишла. Не можеше просто да продължава да си стои тук цяла сутрин и да чака този идиот да си тръгне.

— Съжалявам — заяви искрено тя към мъжа. Яростта бе променила цвета на лицето му, той бе зачервен и с изкривени черти, сякаш направен от глина. — Не исках да ви засичам.

— Мадам, трябва да ви гръмнат — незабавно ѝ отговори той. После тръгна, но не и преди да ѝ покаже среден пръст през прозореца за последно сбогом.

Синди отвори вратата, чу друг клаксон и усети гореща струя газове, когато едно червено порше едва не мина през краката ѝ. Още един среден пръст се размаха в нейната посока. Докато чакаше да пресече, тя съдържа поредния поток сълзи. Докато пресичаше, някакъв просяк пред един магазин поклати удивено глава, после се извърна, когато мина покрай него, сякаш отвратен от нейната небрежност.

— Чудесно — промърмори Синди и разбърка шепа монети в джоба си. — Значи моите пари не ти трябват.

Тя отвори вратата на студиото по йога и отиде до първобитните асансьори. Натисна копчето поне четири пъти и чак тогава чу как старите вериги мъчително издрънчаха някъде над главата ѝ и асансьорът взе бавно да се тресе надолу. Мина през тежките метални врати още преди те да са се отворили напълно и едва тогава се сети, че не знае на кой етаж отива.

— Какво ти става? Как може да си толкова глупава? — попита на глас и излезе от асансьора в мига, в който една размъкната млада жена, дъвчеща огромна дъвка, се намъкна вътре. — Бихте ли задържали асансьора за минутка, моля?

Синди изтича до указателя на стената вляво от входа. Бързо прегледа списъка, запомни етажа и хукна обратно, за да стигне в мига, в който вратите на асансьора се затвориха.

— Бихте ли задържали вратата...? — започна тя, но момичето продължи да си дъвче дъвката и да гледа право през нея, сякаш Синди не съществуваше.

— Не мога да повярвам! Нима щеше да умреш, ако почакаш още две проклети секунди? — Гласът ѝ последва изкачващия се асансьор, а юмрукът ѝ неколнократно удари по бутона за повикване. — О, боже, губя играта. — Огледа се за стълбите и тръгна нагоре, като ги вземаше по две наведнъж. Толкова много гневни хора на този свят, помисли си отново. Толкова много луди. — И аз определено съм една от тях — призна си, щом стигна на четвъртия етаж с треперещи крака. Коленете ѝ вече поддаваха, пръстите докоснаха бетонния под, когато се приведе от кръста надолу, борейки се за глътка въздух.

Какво ѝ ставаше? За къде бързаше толкова? И какво щеше да прави като стигне там?

Синди отметна влажната си коса от лицето, изправи рамене и почака дишането ѝ да се нормализира, преди да влезе в коридора и да мине покрай няколко малки фирми, докато намери вратата на студиото по йога. Притисна чело към нея и се послуша в тишината.

Изведнъж вратата се отвори и Синди падна в стаята.

— Много съжалявам. Добре ли сте? — Някаква жена на средна възраст, в неподходящо за фигурата ѝ черно трико, се пресегна да я хване. — Не знаех, че там има някой. — От притесненото лице на жената стърчеше във всички посоки рошава сива коса, сякаш бе поразена от мълния.

Аз ѝ причиних това, помисли си Синди.

— Простете — каза тя. — Вината беше моя.

— Мога ли да ви помогна? — попита някакъв глас иззад шокиращата сива коса.

Погледът на Синди прескочи от единия край на дългото правоъгълно помещение към другия. В единия ъгъл около ниска масичка за кафе бяха струпани вехт кафяв диван и няколко опърпани бежови стола. В другия имаше висок стъклен шкаф с книги и пособия по йога, а в средата се намираше разхвърляно бюро, служещо за рецепция. На едната стена, като произведения на изкуството, бяха

окачени няколко вида бели, сиви и черни тениски с логото на йога студиото. Във въздуха като парфюм се носеше аромат на портокали, който идваше от няколко подноса с прясно нарязани плодове. Две жени отпиваха минерална вода и ядяха портокали, седнали на дивана, а трета подреждаше куп матраци, струпани до вратата към вътрешните помещения.

— Мога ли да ви помогна? — отново попита рецепционистката. Тя беше бледа млада жена приблизително на възрастта на Джулия, с тънка рижава коса и прекомерно големи лунички, размазани по носа ѝ като фъстъчено масло.

— Търся Линдзи.

— Линдзи...?

— Линдзи — повтори Синди, сякаш с това ставаше ясно. — Трябваше да се срещна с нея тук в десет часа. Може би вече е влязла. Доста закъснях — добави несигурно.

Рецепционистката кимна.

— В момента текат няколко занятия. Знаете ли кое от тях посещава тя?

— Не. Но колко Линдзита може да има?

— Всъщност, имаме няколко и ми се струва, че две от тях са тук тази сутрин. — Момичето погледна в дневника.

— Да. Линдзи Джоузефсън и Линдзи Краус.

Линдзи Джоузефсън и Линдзи Краус, повтори мълком Синди, нито едно от имената не ѝ бе ни най-малко познато.

— Тя чакаше дъщеря ми Джулия. Джулия Карвър.

По лицето на рецепционистката заигра усмивка.

— Джулия е ваша дъщеря?

Синди кимна и изпита такъв прилив на майчинска гордост, че ѝ избиха сълзи.

— Тя е толкова красива.

— Да, така е.

— Джулия ще стане известна. Тогава ще мога да казвам: „Познавах я, когато“.

Синди отново кимна. Моля те, Господи, мислеше си, нека само Джулия да е добре.

— Става дума за Линдзи Краус.

— Какво?

— Приятелката ѝ. Тя е Линдзи Краус. В класа на Питър. — И посочи към една от затворените врати от другата страна на шкафа в далечния край на помещението.

— Мога ли да вляза?

— Ами, струва осемнайсет долара и часът почти е свършил. Защо просто не почакате, докато свърши? — Тя кимна с брадичка към дивана и столовете.

Синди сложи дваисет долара на бюрото и се отправи към студиото.

— Почакайте. Рестото ви... — извика след нея момичето. И добави, след като Синди не каза нищо: — Ще ви трябва матрак.

Синди грабна един яркосин матрак, отвори вратата и надзърна вътре. Десет човека, осем жени и двама мъже, всички със затворени очи, стояха до матраците си и пазеха равновесие на един крак върху дървения под, сякаш бяха хора-фламинго. Другият крак на всеки бе кръстосан над коляното на първия, ръцете им събрани отпред като в молитва с изпънати настрани лакти. Няколко жени несигурно се клатушкаха на пети и се мъчеха да се задържат прави, а лицето на единия от мъжете бе така напрегнато от съсредоточаването, че имаше вид, сякаш ще експлодира. Синди не можа да забележи никакви филмови звезди, но позна Линдзи Краус — висока, грациозна брюнетка, чийто хирургически уголемен бюст доминираше над иначе момчешката ѝ структура. Синди бавно се приближи към нея в центъра на помещението, постави матрака си там и се зачуди как е най-добре да се обърне. Тя изобщо не потрепва, помисли си, удивена от лекотата и майсторството, с които жената изпълняваше упражнението.

Също като Джулия.

Преподавателят, пластичен млад мъж със светлокафява коса и ясни сини очи, почти незабележимо кимна на Синди, докато тя се опитваше да заеме правилната позиция, какво по дяволите правя, зачуди се сама на себе си, докато се мъчеше да запази равновесие на един крак, защо просто не остана в удобната чакалня да пие минерална вода и да яде пресни портокали, докато часът свърши? Какво се надяваше да постигне тук?

— Съсредоточете се върху дишането си — с любезен шепот я упъти инструкторът. — Ако умът ви почне да се разсейва, просто

отново го върнете към дишането. Това ще ви помогне да запазите равновесие.

Не и ако си така сериозно изваден от равновесие като мен, помисли си Синди и плъзна левия си крак по дясното бедро, което изпука възмутено.

— Сега бавно си свалете крака — каза Питър и кракът ѝ шумно тупна в пода. Гладкото му чело се набръчка в лека гримаса. — Много добре. А сега, да направим една последна „Виняса“, преди да минем към релаксация.

Една последна какво, почуди се Синди. Инструкторът вдигна ръце над главата си. Групата тутакси го последва, всички вдигнаха ръце във въздуха, после се наведоха от кръста и бързо протегнаха по един крак напред и един назад.

Десният крак на Линдзи се изстреля назад и я ритна по пищяла. Тя гузно се обърна.

— Извинете — прошепна.

— Линдзи — каза Синди, съзряла възможността.

Линдзи надзърна над рамото си и прибра другия си крак.

— Госпожо Карвър?

— А сега леко преминете към „Кобра“ — инструктира Питър.

— Трябва да поговоря с теб.

Заедно с останалите, Линдзи се плъзна по корем, после се изправи на ръце и накрая се изтласка в нещо, което инструкторът нарече „Наведено куче“. Тя гледаше Синди обърната с главата надолу измежду крака, разкрасчени на ширината на раменния пояс.

— Не разбирам. Какво правите тук? Къде е Джулия?

— Точно за това искам да поговорим.

— Отпуснете рамене — нареждаше инструкторът, а в гласа му се долавяше леко раздражение.

— Не разбирам — повтори Линдзи и се изтласка в изправено положение.

— Дами, моля ви, може ли да оставим разговорите за след часа?

— Извинете — каза Линдзи.

— Може ли да поговорим по-късно? — прошепна Синди. — Няма да ви задържам.

— Добре.

— Благодаря.

— Дами, моля ви.

— Извинете — каза Синди.

— Много добре. А сега легнете бавно по гръб и концентрирайте цялата си енергия върху дишането.

Синди легна и почувства как гърбът ѝ потъва в матрака. Пое си дълбоко дъх, въздухът изпълни ноздрите ѝ, пое към дробовете и коремът ѝ бавно се изду, както когато бях бременна с Джулия, мина ѝ през ума. Спомни си каква гордост изпитваше, докато коремът ѝ се изпълваше с живот.

— Много добре — каза Питър. — А сега изпуснете въздух, освободете се от всичките токсини и стрес в порите си. Издухайте постепенно грижите си през устата. Почувствайте как напускат тялото ви.

Независимо че сутрин ѝ приляваше и през първите няколко месеца умората я надвиваше, на Синди много ѝ харесваше да е бременна. Харесваше нарасналите си гърди и бляскавата кожа. Харесваше дори грозните, размъкнати дрехи. Харесваше ѝ, че Том бе толкова загрижен и внимателен, толкова нетърпелив да стане баща. Като обърнеше поглед назад ѝ се струваше, че бракът им навярно бе най-щастлив по време на първата ѝ бременност.

— А сега поемете още веднъж дълбоко дъх и отворете сърцата си. Почувствайте как се пълнят с положителна енергия.

Втората ѝ бременност бе съвсем друга история. Този път сутрешното приляване продължаваше цял ден, а задържането на вода я караше да се подува от главата до петите. Постоянно ѝ беше лошо и затова не можеше да отделя много време и енергия на Джулия, която не бе свикнала с това и именно през тези девет месеца тя постепенно се привърза повече към баща си, отколкото към майка си. Пак през тези девет месеца Синди за първи път откри, че Том ѝ изневерява.

— Ако умът ви почне да се разсейва — някъде над главата ѝ говореше Питър, — върнете го към дишането.

Синди бе обвинявала себе си за кръшкането на Том. Фактът, че винаги беше болна и уморена. Болна, и уморена да се чувства болна и уморена. Колкото специална се бе чувствала първия път, толкова безполезна се чувстваше по време на бременността си с Хедър, почти като ненужна вещь в собствения си дом. Том охотно бе поел нейната роля, с часове играеше на Барби с Джулия, четеше ѝ приказка след

приказка, а в неделните следобеди я водеше в парка. След като я сложеше да си легне нощем, той се затваряше в кабинета си или се връщаше в офиса да си продължи работата. Или отиваше на разходка с колата. За да се отпуснел, така казваше.

— Отпуснете се — продължи сега гласът, който се носеше в стаята. — Отпуснете се. Освободете си.

Всичко това продължи и след раждането на Хедър. обстоятелството, че тя се оказа толкова лесно бебе, колкото Джулия бе трудно, по някакъв неведом начин само влоши нещата. Джулия обвиняваше Синди, че е довела в живота им нежелан натрапник, все повече се привързваше към баща си и почти напълно се отдръпна от майка си. „Тя никога не ми прости за Хедър“ — каза Синди на майка си, а тя ѝ отвърна, че и Синди някога е изпитвала същото към Лий.

— Освободете се — повтаряше Питър, който се опитваше да направлява пръстите ѝ, хванал с меките си ръце нейните. — Освободете се. Освободете се.

— Съжалявам — прошепна Синди, щом осъзна колко здраво е стиснала юмруци.

— Почувствайте как дъхът ви слиза в пръстите. Позволете на ръцете си да се отпуснат.

Синди усети как юмруците ѝ постепенно се отпускат под опитното и внимателно докосване на Питър. Спомни си, че и Том някога я докосваше със същата нежна сила. Най-добрият любовник, който някога е имала, тя се бе пристрастила към нежността му като към най-силен наркотик. Бяха правили любов по време на всичките му изневери, дори и в онази ужасна нощ, когато ѝ каза, че я напуска, както и в продължение на няколко месеца, след като се бе изнесъл. Тогава тя си мислеше, че все още има шанса той да се върне у дома. Продължиха и още няколко месеца по-късно, докато воюваха за споразумението си, а дори и след като разводът им приключи, когато тя знаеше, че вече няма никаква надежда. Това най-накрая приключи в следобеда, когато Джулия си събра нещата в новия куфар и напусна къщата на майка си, за да отиде да живее при баща си.

— Това е всичко — каза Питър. Гласът му бе изпълнен с тиха гордост, когато потупа пръстите на Синди. — Вие се усмихвате.

— Какво става? — попита Линдзи, когато Синди я последва в чакалнята. — Джулия да не е болна? — Тя си взе едно парче портокал от купата на бюрото.

— Ето ви рестото — рецепционистката подаде на Синди монета от два долара.

Тя не обърна внимание на парите. Гледаше как Линдзи смуче сока от резенчето.

— Кога за последен път говори с Джулия?

— Тази сутрин.

— Тази сутрин? — Сърцето на Синди почна да препуска.

— Да, обадих се и я попитах какво прави. Трябваше да се срещнем на кафе в девет и половина.

Синди усети как сърцето ѝ се сви.

— Това бях аз.

— Какво?

— Аз говорих с теб.

— Не разбирам. Защо вие ще...?

— Джулия е изчезнала.

— Какво?

— От четвъртък. — Синди видя движение в очите на Линдзи, докато момичето си припомняше последните два дни. — Чувала ли си я оттогава?

— Не. Не. Не съм. Вчера ѝ оставих съобщение, но тя не ми се обади.

— Това обичайно ли е?

— Да. Джулия хич я няма да връща обаждания.

— Имаш ли някаква представа къде би могла да бъде?

Линдзи поклати глава и хвърли обелката от портокала.

— Моля те, Линдзи — настоя Синди, когато усети, че тя премълчава нещо. — Ако знаеш нещо, каквото и да е...

— Извинете. — Някаква жена от групата на Линдзи се пресегна между тях да си вземе портокал.

— Зная, че имаше прослушване при оня баровец от Холивуд, режисьора Майкъл-нещо-си...

— Кинсолвинг. Да, това ни е известно.

— На кои?

— Полицията беше уведомена — обясни Синди с надеждата Линдзи да се стресне и да разкрие каквото знае. Няколко жени наоколо се размърдаха, преструвайки се, че не слушат.

— Полицията ли? Наистина ли мислите, че нещо ѝ се е случило?

— Не зная какво да мисля.

— Сигурна съм, че е добре, госпожо Карвър.

— Откъде си сигурна?

Линдзи грабна друго парче портокал и го сдъвка.

— Просто не мога да си представя... Вижте, наистина трябва да вървя. Приятелят ми ме чака долу.

— Остави го да чака, по дяволите.

— Извинете — сдържано каза рецепционистката. — Някакъв проблем ли има?

— Дъщеря ми е изчезнала — обяви Синди пред хор от „О, Боже“-възклицания. — И смятам, че това момиче може би знае нещо по този въпрос.

— Не зная — протестира пред събиращата се тълпа Линдзи. — Честна дума, не зная.

— Но? — настоя Синди. — Сигурна съм, че има едно „но“. Какво не ми казваш?

Линдзи наведе глава и почти шепнешком проговори с крайчеца на устните си:

— Имаше един приятел. Може да е с него.

— Какъв приятел?

— Не зная как се казва. Наистина не зная — побърза да я увери Линдзи, като видя, че Синди се кани да я прекъсне. — Беше много тайнствена. Не ми каза нищо друго, освен...

— Освен какво?

— Освен че била луда по него.

— Каза ти, че била луда по него, но не ти каза името му?

— Каза, че не можела.

— Как така не можела?

— Каза, че била много обърквана ситуация.

— В какъв смисъл обърквана? Той женен ли е? — Райън Селик ѝ намигна от тъмните кътчета на въображението ѝ. — Какво точно ти каза за него?

— Нищо. Честно. Казах ви всичко, което зная. Сега наистина трябва да вървя. Сигурна съм, че няма за какво да се безпокоите.

Линдзи излетя от стаята. Една жена от нейната група се приближи към Синди.

— Да ви донеса ли чаша вода? — попита жената.

Очите на Синди се напълниха със сълзи, лицето на жената пред нея се размаза, чертите ѝ се размесиха като в картина на кубист.

— Искате ли да ви откарам вкъщи? — предложи друга.

— Благодаря. С кола съм — с монотонен глас отвърна Синди.

— Можем ли да ви помогнем с нещо?

Синди кимна.

— Можете да намерите дъщеря ми.

13

Веднага щом напусна студиото, Синди подкара на север по „Спадина“ към „Дюпон“ с намерението да се прибере у дома. Но вместо да завие надясно към „Поплър Плейнс“, тя зави наляво и продължи на запад до „Кристи“, където спря от другата страна на улицата срещу стария магазин за домашни потреби, изключи двигателя и се взря към апартамента на Шон Бенак. Какво правя тук, зачуди се и притисна чело към кожения волан. Нима от полицията не й казаха да остави на тях да се оправят?

Само дето полицията щеше да чака до вторник.

А във вторник можеше да е твърде късно.

Синди вдигна глава и погледна през улицата. Шон Бенак стоеше пред магазина и се взираше в нея.

В следващия миг Синди изскочи от колата и изтича отсреща.

— Шон, Шон, почакай — викна към него над преминаващите коли. — Трябва да поговоря с теб.

Шон Бенак отстъпи няколко крачки назад, когато тя се приближи и вдигна мускулестите си ръце пред себе си, сякаш да я предупреди да стои надалеч от него. Той беше със среден ръст и тегло, красив по един небрежен начин, обикновено дългата му руса коса сега бе ниско подстригана, сините му дънки — твърде тесни, а светлокафявите му очи я гледаха предизвикателно.

— Не мисля, че има за какво да разговаряме, госпожо Карвър.

— Аз пък мисля.

— Значи... няма значение какво искам аз? — Шон вдигна длани нагоре, сякаш вече се признаваше за победен. — Сега разбирам откъде го е наследила Джулия.

— Кое?

— Нейната — как да се изразя по-учтиво — нейната себичност.

Синди се усмихна при мисълта, че дъщеря ѝ би могла по какъвто и да е начин да прилича на нея.

— Къде е Джулия?

— Не е тук.

— Къде е тогава?

— Нямам абсолютно никаква представа.

— Не ти вярвам.

Шон Бенак отстъпи още една крачка назад и буквално се залепи за тухлената стена на магазина.

— Госпожо Карвър, какво става?

— Дъщеря ми е изчезнала, Шон. От два дни не се е прибирила.

— И това ви дава правото да влизате в апартамента ми и да тормозите съквартиранта ми? Да ми тършувате из нещата? Да казвате на полицията, че имам нещо общо с изчезването на Джулия?

— Твърдиш ли, че нямаш?

— Разбира се, че твърдя.

— Прочетох разказа ти.

Шон погледна към тротоара, пристъпи от крак на крак и се почеса по главата.

— Това е само разказ. Аз съм писател. Това ми е работата.

— Беше отвратителен, ужасен разказ.

— Не съм казвал, че съм добър писател. — Той глуповато погледна в краката си, сякаш засрамен от жалкия си опит да се пошегува. — Вижте, госпожо Карвър, виждам, че сте наистина разстроена и разбирам, че разказът ми ви е изплашил в светлината на случилото се...

— Какво се е случило? — прекъсна го Синди. — Какво си й направил?

— Нищо не съм направил.

— Моля те, просто ми кажи къде е тя.

— *Не зная* къде е.

— Написал си, че си я завързал в някаква изоставена колиба...

— Това, което написах, е само един проклет разказ! Разказ, който няма нищо общо с Джулия. За бога, госпожо Карвър, аз обичах дъщеря ви. Никога не бих могъл да й сторя нещо лошо.

Две малки момчета внезапно изскочиха от магазина, като се хилеха и посбутваха.

— Какво се случи помежду ви? — настоя Синди и отстъпи настрана, за да направи път на една възрастна двойка. — Защо скъсахте?

— Това наистина не ви влиза в работата.

— Моля те, Шон. Просто ми кажи.

Шон се засмя, но смехът му бе кух и безрадостен.

— Искате да знаете защо дъщеря ви и аз скъсахме, така ли, госпожо Карвър? Добре, ще ви кажа. Джулия и аз скъсахме, защото тя ме мамеше. Открих, че от месеци се е срещала с друг зад гърба ми.

— Кой беше той?

— Не зная.

Синди почувства как краката ѝ се разтреперват и поддават. Тя се срина на тротоара, като смачкан къс хартия, изпаднал от нечия ръка.

Шон Бенак тутакси се озова на колене до нея.

— Госпожо Карвър? Госпожо Карвър, добре ли сте?

— Моето малко момиченце изчезна — безпомощно проплака тя.

— Ще ви донеса вода — предложи Шон. — Стойте тук. Веднага се връщам. — И се изгуби в магазина.

Но когато се върна, Синди я нямаше.

* * *

— Къде беше? — попита сестра ѝ, когато Синди влезе. Елвис незабавно скочи на крака. — Телефонът ти цяла сутрин звъни.

— Джулия...? — попита Синди и се втренчи в сестра си, боейки се да каже нещо повече.

— Не — отвърна Лий и я последва в кухнята. — Никой не я е чувал. Не мога да повярвам, че я няма от два дни и ти нищо не си ми казала. Трябваше да го науча от мама.

Норма Апълтън сви рамене от мястото си до кухненската маса, а Лий прекоси стаята.

— Направих прясно кафе — каза тя. — Искаш ли?

— Благодаря. — Синди се отпусна на стола до майка си. Чувстваше се не на мястото си, като неканен гост в собствения си дом. Възхищаваше се на безгрижния начин, по който сестра ѝ бе поела контрол над нещата. Елвис се просна върху краката ѝ.

— Кога пристигна тук?

— Преди няколко часа. — Лий сложи чаша черно кафе на масата пред Синди. — Къде беше? Вече е почти един.

— Говорих с една приятелка на Джулия.

— И?

— Нищо.

— Ще изпия още една чаша кафе — каза майка ѝ.

— Днес вече достатъчно пи.

— Лий...

— Мамо, не спори с мен, ясно ли е? Време е за обяд. Ще ти направя супа.

— Не искам супа. Каква супа?

Лий отиде до шкафа и прегледа рафтовете.

— Кремсупа от гъби, кремсупа от аспержи, сушен грах.

— От сушен грах.

— Къде е отварачката за консерви?

Синди посочи в единия край на претъпкания рафт до поставката за подправки, която се бе откъснала от стената, зад куп неотворена поща и стари модни списания, които Джулия събираше.

— Нямаше те цяла сутрин. Къде още ходи? — Лий отвори консервата със супа и изля съдържанието ѝ в една тенджерка.

Синди прехвърли през ума си всички улици, по които беше минала, след като си тръгна от Шон. На север по „Поплар Плейнс“, на изток по „Сейнт Клеър“, на север по „Йонг“, на изток по „Еглинтън“, на юг по „Маунт Плезънт“, на изток по „Елм“. Обикаляше сляпо по скъпия лабиринт, наречен „Роуздейл“, построен от стари пари, излезе сред цъфтящата зеленина на „Шърборн“, отправи се на юг към центъра, после на запад, пак на север, нагоре-надолу, напред-назад, очите ѝ оглеждаха всеки пешеходец от двете страни на улиците, надничаха в паркираните коли, примижаваха на слънцето с надеждата, че сянката на другия ъгъл ще се окаже на Джулия.

— Кой се обажда? — попита тя, без да си дава труда да отговаря на въпроса на Лий. Помисли си, че сестра ѝ изглежда много по-мила без обичайния си наслоен грим, много по-хубава с прибраната от лицето си коса.

— Мег. Интересуваше се как се чувстваш. Каза, че ще ти се обади по-късно. И Триш. Помоли да ти предам, че е взела билетите за фестивала. Схващам, че не знаят за Джулия.

Синди кимна, изпитвайки едновременно чувство на вина и облекчение. Виновна, че все още не е споделила с двете си най-добри

приятелки, облекчена, че сестра ѝ знаеше това.

— И съседката ти. Фейт? Така ли се казваше? Трудно беше да се разбере какво говори с това бебе, ревящо на заден фон.

Синди отново си представи Райън и видя номера му, надраскан на листчето в стаята на Джулия. За какво ѝ е на Джулия служебният му телефон? Възможно ли бе той да е мистериозният мъж, с когото се бе забъркала дъщеря ѝ? Или пък някой друг в „Грейнджър Макалистър“?

— Какво искаше?

— Само да ти каже, че се чувствала сто процента по-добре. Двамата със съпруга ѝ отивали на езерото „Симко“ днес, щяла да ти се обади утре, не искала да се притесняваш.

Значи Райън трябваше да почака до утре.

— О, обади се и Хедър да разбере дали Джулия се е прибрала.

Синди погледна към коридора.

— А Дънкан? Тук ли е?

— Не съм го виждала. Искаш ли малко супа?

— Не.

— Трябва да хапнеш — отбеляза Лий. — Важно е да си пазиш силите, мама каза, че не си спала много снощи.

— Сънува кошмар — обясни майка им. — Помислила, че е забравила да си вземе лекарствата.

— Какви лекарства?

— Беше само сън — отговори Синди.

— Ще ми се лошите сънища да ми бяха проблема. — Лий внимателно наля супа в две купички. — Аз пък имам нещо, което се нарича лек позиционен световъртеж.

— Какво е това? — попита майка ѝ.

— Оказва се, че имам нарушения в калциевото съдържание на вътрешното ухо, откъдето в мозъка ми се изпращат фалшиви сигнали, че се движа. Щом легна по гръб или се обърна на една страна — само на дясната забележете, добре че спя на лявата — и стаята започва да се върти около мен, сякаш съм на онези ненормални влачета в парка. Докторът казва, че било лек позиционен световъртеж. — Тя сложи купичките със супата на масата. — Побързайте да не изстине.

— Ти няма ли да ядеш? — попита Синди.

— Не. Мразя супа от консерва. Ако ми остане време утре, ще ви направя истинска.

Утре, помисли си Синди, с отчаяната надежда дотогава Джулия да е на мястото, където сега беше сестра ѝ.

Утре, мислено повтори думата като молитва.

Утре.

* * *

Когато на следващата сутрин Синди се събуди, Лий вече беше в кухнята и приготвяше закуска.

— Бекон с яйца — възторжено обяви Хедър, усмихвайки се на майка си от мястото си до кухненската маса. Беше по една стара розова пижама, която Синди не бе виждала от години. Елвис седеше до нея в очакване и с очевидната надежда няколко заблудени късчета храна да поемат в неговата посока.

— Рано си станала. — Синди целуна дъщеря си по бузата и потупа Елвис по главата.

— От миризмата на бекона.

— Нямаше нужда да правиш това — каза Синди, когато сестра ѝ подаде чиния с хрупкави резенчета бекон и две потискащо съвършени яйца на очи.

Лий пъкна в тостера две филийки ръжен хляб.

— Как спа?

— Добре — излъга Синди, седна и взе да разкъсва яйцата. — А ти?

— Не много. Този матрак долу е убийствен. Но какво можеш да очакваш от един разтегателен диван? Мама още ли спи?

Синди кимна.

— Ами Дънкан? — попита тя Хедър.

Познатото свиване на рамене.

— Не зная.

— Не знаеш ли?

— Той остана да спи у Мак снощи.

— Мак? — повтори Лий, превъртайки името в устата си. — Това име ми е... О, боже мой. — Тя се обърна към Синди. — Вчера се обажда Нийл Мак-някой си. Много съжалявам. Не му знаех името и не можах да намеря къде да го запиша, така че съвсем го забравих.

Обезателно трябва да държиш тефтерче с химикалка до телефона. Така няма да се случват подобни неща.

— Няма нищо, Лий — каза Синди и лицето на Нийл изплува пред очите ѝ, но после се размаза, потъна в мъгла и бе изместено в периферията на съзнанието ѝ. В лошо време, помисли си отново и напълно заличи образа. В момента достатъчно ѝ се беше струпало. Когато Джулия се върне у дома, може би...

— Защо Дънкан е останал да спи у Мак?

— Че защо да не остане там? — някак твърде бързо дойде отговорът на Хедър.

— Ами, защото е дългият уикенд. Мислех, че имате някакви планове.

— Проблеми в Рая? — попита Лий и хвана филийките хляб, щом изскочиха от тостера.

— Всичко е наред — каза Хедър. — Аз не искам хляб, благодаря. — Тя лапна последния остатък от бекона си и отнесе чинията си в мивката. — Трябва да се преоблека.

— Няма още осем часа — каза Лий. — Къде ще ходиш?

— Благодаря за закуската — мило благодари Хедър. — Беше истинско изкушение.

— Винаги ли е толкова любезна? — попита Лий, след като Хедър излезе.

— Не е свикнала да е в трети курс.

— Не си ли любопитна къде отива? Кафе? — с един и същи тон попита Лий.

— Да и не — отговори Синди. — Да за кафето.

— Винаги си била малко мека с тях.

— Моля?

— Казвам само, че нищо няма да навреди, ако зададеш няколко прости въпроса. — Лий наля на сестра си чаша кафе и я сложи на масата до хляба. — Честно, Синди, просто не те разбирам. Искам да кажа, едно е да уважаваш личния живот на децата си, но ти винаги отиваш прекалено далеч.

— Отивам прекалено далеч ли? — недоумяващо повтори Синди.

— Ти си почти патологично честна.

— Патологично честна? Какво означава това?

— Значи, че не можеш да бъдеш едновременно тяхна майка и тяхна приятелка.

— За какво говориш?

— Моля те, не ми дръж този тон.

— Тогава не ми говори, сякаш съм едно от твоите деца.

— Просто се опитвам да ти помогна.

— Е, страхотна новина — това не ми помага.

— Виж, знаей, че си разстроена, но не се опитвай да ми изкараш лошо, само защото любезно съм попитала нещо.

— *Лоша* — изстреля Синди.

— Какво?

— Не се опитвай да ме изкараш *лоша* — продължи Синди, усещайки как в нея се надига гняв. — Не казваш „Аз съм тъжно“, нали? Не. Казваш: „Аз съм тъжна“. По същия начин не бива да казваш „Изкарваш ми лошо“. Трябва да кажеш „Изкарваш ме лоша“. Ти си *каква*, не *как*. Това е прилагателно, не наречие.

Лий зяпна.

— Поправяш ми граматиката?

Синди наведе глава. Още нямаше осем часа сутринта, а тя вече се чувстваше изтощена. Може би трябваше да прекара деня в леглото. Или да иде на църква и да се помоли. Или пък да досажда на полицаите, макар да знаеше, че те ще чакат до края на уикенда, убедени, че тогава Джулия сама ще се върне.

Щеше ли наистина?

Сигурно имаше нещо, което би могла да направи. Нещо, което да я предпази да не полудее. Не можеше просто да си седи и да чака да дойде вторник, особено с тази Супермама, която кръжи наоколо и с всеки свой поглед и дума заявява неодобрението си.

— Виж, и сама мога да се оправя тук — каза Синди на сестра си.
— Не е нужно да оставаш.

— Не ставай глупава, разбира се, че ще остана.

— Имаш си свое семейство, за което да се грижиш.

— Ти си моето семейство.

Очите на Синди се напълниха със сълзи.

— Къде е тя, Лий? — попита и зарови лице в шепите си.

— Провери ли гласовата й поща?

Синди незабавно скочи и отиде до телефона. Защо не се бе сетила да провери гласовата поща на дъщеря си? Какво ѝ ставаше?

— Не ѝ зная кода — прошепна, подозирайки, че Лий знае наизуст кодовете от пощата на своите деца.

По стълбите се чува стъпките на Хедър.

— Всичко наред ли е? — попита тя, вече преоблечена в дънки и лек син пуловер.

— Хедър — каза Лий, — знаеш ли кода от гласовата поща на сестра си?

Хедър набързо изрецитира четирите цифри.

— Трябва да вървя. — Тя целуна майка си по бузата. — По-късно ще ти се обадя. Опитай се да не се тревожиш.

Още преди да се затвори вратата след нея, Синди набра кода с чувството на вина, че се бърка в личния живот на дъщеря си. Когато Джулия се върне, ще ѝ се извини, реши Синди, а думите на сестра ѝ все още звучаха в ушите ѝ. Почти патологично честна, бе казала тя.

— Имате седем нови съобщения — изчурулика записът в ухото ѝ.

— Седем нови съобщения — повтори Синди и напразно се огледа за молив и хартия.

Сестра ѝ вдигна ръце. Какво ти казах, говореше изражението на лицето ѝ.

В крайна сметка, нямаше нужда от хартия и молив. Пет от съобщенията бяха от Синди, пренасочени от мобилния телефон на Джулия, едно от Линдзи, а при последното бяха затворили. Синди остави слушалката, усещайки как отвътре в нея се надига отчаяние като див глад.

— Добре ли си? — чу да пита Лий през звъненето в ушите си. — Не изглеждаш много добре.

Стаята несигурно се разклати насам-натам, сякаш танцуваше, земята се отдръпна от краката ѝ. Лек позиционен световъртеж, мина ѝ през ума, после таванът се спусна към нея като гигантска птица. Той я вдигна във въздуха, земята я насам-натам, тя се почувства куха и безпомощна и накрая рязко падна. Синди усети как се стоварва на пода. Точно преди да падне, чу как Елвис изскимтя, видя как очите на сестра ѝ уплашено се разширяват.

— Какво правиш? — викна тя с ръце на бедрата.

Последната мисъл на Синди, преди да потъне в тъмнината, бе, че се надява Лий да може да се придвижи достатъчно бързо и да я хване, преди главата ѝ да се е ударила в пода.

Щом отвори очи, Синди видя красивото лице на Нийл Макфърлейн. В рая съм, помисли си тя и в този момент майка ѝ и сестра ѝ влязоха в зрителното ѝ поле. В ада съм, побърза да се поправи.

Тъмната кожа на дивана във всекидневната изскърца, когато Синди се изправи в седнало положение.

— Какво става?

— Изглежда си припаднала — обади се Нийл от мястото си до нея. Той бе във всекидневно облекло — дънки и жълта риза за голф. Удивително сините му очи искряха разтревожено.

— Изплаши ме до смърт — каза Лий и се дръпна от дивана, разтривайки дясната си ръка с лявата. — Може да си ми направила нещо на китката, когато те хванах.

Синди се опита да прогони тежката мъгла от главата си, но тя продължаваше да тежи като мъртво тяло.

— Не разбирам. От колко време съм в безсъзнание?

— Не повече от няколко минути — отговори майка ѝ. — Бях в банята като чух сестра ти да пищи.

— Ами тя ми изкара акъла — обясни отново Лий.

— После на вратата се позвъни.

— Това бях аз — усмихнато каза Нийл.

— Донесе кифлички — обади се отново майка ѝ.

— Помогна ми да те пренесем на дивана — додаде Лий.

— С което нашият подробен доклад завършва — заключи Нийл.

Синди поклати глава.

— Мисля, че никога по-рано не съм припадала.

— Това е, защото не се храниш достатъчно — заяви сестра ѝ.

— Поради което донесох кифлички — каза Нийл.

— Може би по-късно — усмихна се Синди, толкова благодарна за присъствието му, че едва не заплака. — Явно вече си се запознал с майка ми и сестра ми.

— Всички необходими запознанства са направени.
— Мога ли да ви предложа чаша кафе, господин Макфърлейн?
— попита Лий, кръжаща наоколо като хеликоптер на повикване.
— Не, благодаря.
Синди се изправи на крака.
— Аз бих глътнала малко чист въздух.
— Какво ще кажеш за една разходка? — попита Нийл.
Елвис ентусиазирано излая и се насочи към вратата.
Синди се засмя.
— Изрече магическата дума. Всъщност, една разходка звучи страхотно. — Елвис взе да обикаля из коридора и да лае още по-силно.
— Добре, добре, можеш да дойдеш. — Тя бавно влезе в кухнята, взе каишката му и я закачи за нашийника.
— Сигурна ли си, че си достатъчно добре да излизаш? — попита майка ѝ.
— Добре съм, мамо.
— Не отивайте надалеч — посъветва ги тя и те се отправиха към стълбите. Нийл я подкрепяше за лакътя. — Не ѝ позволявайте да се изморява прекалено — викна след тях майка ѝ.
— За бога, мамо. — Синди чу Лий да съска. — Тя не е дете. Престани да се суетиш около нея. О-ох, ръката ми...
— Сигурна ли си, че си добре? — попита я Нийл, когато тръгнаха по улицата.
Синди усети как краката ѝ стават по-стабилни, а походката по-уверена с всяка крачка надалеч от къщи.
— Ще съм добре, веднага щом завием зад ъгъла. — Кучето се дърпаше от ръката ѝ и настояваше да се придържат към неговия ход.
Нийл взе каишката от Синди.
— Позволи на мен.
— Благодаря. — Тя се удиви как кучето тутакси забави крачка и тръгна редом с Нийл. — Как го направи?
— Всичко е в натиска.
— Аз не съм много добра в това — каза тя.
— Е, всеки човек си има предел. — Те завиха на юг по „Поплър Плейнс“. — Доколкото разбирам, никой още не се е чул с Джулия.
Синди кимна и посочи надясно.

— Да идем в парка. — Повървяха малко мълчаливо по „Кларендън“. — Кое те накара да се отбиеш?

— Исках да видя как са нещата. Обадох се вчера...

— Едва днес ми предадоха.

— Да, сестра ти спомена, че нямало молив и хартия до телефона.

— Тя не си губи времето.

— И аз останах с такова впечатление.

Синди се засмя.

— Наистина е много свестен човек.

— Сигурен съм, че е.

— Не биваше да съм толкова неблагодарна.

— Не си. — Спряха, за да може Елвис да се изпикае до едни червени и жълти розови храсти. — Но като не се обади, реших да се отбия и да видя как си.

— И ме намери просната на кухненския под.

Той кимна.

— Кое те доведе до припадък?

Синди поклати глава.

— Проклета да съм, ако зная. В един миг гледах към сестра ми, в следващия вече видях теб.

— Може би трябва да се обадиш на своя лекар.

— Сигурна съм, че майка ми прави тъкмо това сега, докато говорим.

Прекошиха „Ръсел Хил Роуд“ и се отправиха към страничния вход на парка „Уинстън Чърчил“. Там Синди се наведе да откачи каишката от нашийника на Елвис и пусна кучето да тича на воля. Той скочи към лекия наклон в подножието на стръмния хълм. „ОПАСНОСТ“, с големи букви бе изписано на една табела в началото. „СКЛОНЪТ И ОГРАДАТА ОПАСНИ, ЗАБРАНЕНО СПУСКАНЕТО С ШЕЙНИ“. Издигнатата ограда тук-там се бе порутила, диагонално по дясната страна на хълма се извиваха дървени стъпала. Докато Синди и Нийл започнаха да се катерят, Елвис вече беше изкачил половината път.

— Сигурна ли си, че си готова за това? — попита Нийл.

— Води.

На върха на хълма имаше малка поляна от суха жълта трева. Синди и Нийл стигнаха навреме, за да видят как Елвис се мята между

някакъв баща и малкия му син, които се бореха с голямо синьо-златно хвърчило. После той се засили към млада двойка, която се печеше на слънце до тенискортовете в далечния край на парка.

— Елвис, престани. Върни се тук — викна Синди, когато кучето хукна да преследва един бегач в зелени шорти, пуфтящ по изпотъпканата периферия на парка. Възрастна китайка педантично и бавно си правеше упражненията до бетонните стъпала, които водеха към близката долчинка. Тя поспря да потупа Елвис по главата.

— Извинявайте, ако ви е обезпокоил — извини се Синди и в същия миг бе улучена по крака от една заблудена одъвкана гумена топка. До нея тутакси се появи голям бял пудел, захапа топката и хукна към центъра на парка. Елвис го последва към групичката собственици на кучета, която се бе скупчила там.

— Ама че сцена — забеляза Нийл, докато Елвис обикаляше в кръг около другите кучета.

— Елвис! — радостно се провикна някаква жена за поздрав. — Как си, момче?

— Извинявайте за топката — извини се един човек на средна възраст, когато Синди се приближи. — Не знаех, че мога да хвърлям толкова надалеч. Как си, Елвис?

— Познавате ли кучето ми?

— О, разбира се — нехайно отговори друга жена. — Всички познаваме Елвис. Искаш нещо вкусничко, момче? — Жената, чиято къса палава коса стърчеше изпод бейзболна шапка с емблемата на „Блу джейс“, бръкна в джоба на размъкнатите си зелени панталони и измъкна бисквита. — Седни — заповяда тя.

Елвис незабавно изпълни каквото му бе наредено.

— Удивително — възкликна Синди.

Шест други кучета тутакси се спуснаха към жената в очакване и те да получат нещо. До белия пудел застана един по-малък червеникав, голяма немска овчарка, още по-голям златен лабрадор и две средни на ръст кучета, чиято порода Синди не можа да определи.

— Къде е Джулия? — попита едно момиченце, докато Елвис дъвчеше лакомството си. То бе на около дванайсет години, с тънка руса коса и уста, пълна с шини. До нея стоеше по-малко момиченце с абсолютно същото лице, като се изключат шините.

Синди не очакваше да чуе името на дъщеря си. То я прободеше право в сърцето. Инстинктивно посегна към ръката на Нийл. Усети как пръстите му обхващат нейните.

— Познаваш ли Джулия?

— Тя е толкова красива — с усмивка отвърна по-малкото дете.

— От известно време не сме я виждали наоколо — обади се жената с бисквитите и отметна прошарената си черна коса от лицето. — Да не е заминала за Холивуд?

Възможно ли е, замисли се Синди.

— Кога за последен път я видяхте? — попита тя, опитвайки се въпросът ѝ да прозвучи колкото се може по-нехайно.

— Не зная точно. Преди около две седмици, мисля.

— Тя беше ли с някого?

Жената изглеждаше озадачена от въпроса.

— Беше с новия си приятел — обяви с кискане по-малката сестричка.

— С новия си приятел ли? — Синди усети как гърлото ѝ се свива, сякаш някой го бе стиснал с ръце, за да ѝ попречи да разговаря. — Знаеш ли как се казва? — дрезгаво прошепна тя и коленичи на тревата пред по-малкото русокосо дете.

Момиченцето поклати глава и притеснено погледна към сестра си.

— Можеш ли да ми кажеш как изглеждаше приятелят на Джулия? Моля те, много е важно.

Момиченцето сви рамене и отстъпи към сестра си.

— Проблем ли има? — попита някой над главата ѝ.

— Джулия е в неизвестност от четвъртък — каза Синди с очи, приковани в двете момичета.

— О, боже!

— Аз я видях вчера — обади се някакъв мъж.

Синди незабавно скочи и се приближи към него.

— Видели сте я вчера?

Мъжът, около четирийсетгодишен, едър и оплешивяващ, отстъпи крачка назад.

— Седеше точно там. — Той посочи една самотна пейка в далечния край на парка. — Плачеше.

— Плачеше ли?

— Това не беше Джулия — поправи го съпругата му. — Беше другата, Хедър. Така се казва, нали? Толкова мило момиче.

— Хедър е била тук вчера?

— Към четири часа. Седеше точно там — повтори мъжът. — Плачеше сърцераздирателно. Сигурна ли си, че не беше Джулия? — попита той жена си.

Дали?

— Другата беше — настоя жена му.

Какво ще търси Хедър в парка, че и да плаче?

— Искаше ми се да я попитам дали не можем да ѝ помогнем с нещо, но... — Жената поклати глава по посока на мъжа си, сякаш пасивността ѝ е била по негова вина.

— Решихме, че не е наша работа — отбранително заяви мъжът.

— Обадохте ли се в полицията? — попита някой, но гласовете взеха да се примесват в главата на Синди и тя вече не можеше да ги различава един от друг.

— Свързахме се с полицията — вместо нея отговори Нийл. — Но ако някой от вас би могъл да се сети за нещо, което би помогнало...

— Нищо не се сещам — каза някой.

— Сигурна съм, че ще се появи.

— Много съжалявам — обади се друг.

— Дано да имате късмет.

Гласовете им стихнаха с отдалечаването на стъпките. Синди се визира в стъпканата трева, докато всичко замря. Когато отново погледна нагоре, двамата с Нийл стояха сами на сред парка.

— Добре ли си? — попита той.

Синди сви рамене и осъзна, че все още здраво го стиска за ръката.

— Извинявай — каза тя и отпусна стиснатите му като в менгеме пръсти.

— Пак заповядай.

Погледът ѝ обходи изсъхналата поляна. Бащата и малкият му син още се бореха с непокорното хвърчило; хората, които се печеха, още се излежаваха на постелката си до тенискортовете; любителят на джогинг, в зелените шорти, още описваше безсмислени кръгове по своето трасе; възрастната китайка продължаваше да си прави упражненията.

— Къде е Елвис? — попита Синди и се озърна. — Елвис! — Тя изтича до ръба на височината и погледна надолу. Долу си играеха групичка други кучета. Никакъв Елвис. — О, не... — Хукна към другата страна на парка. — Елвис! Къде е той? Елвис! Къде си?

Нийл се озова до нея.

— Спокойно, Синди. Ще го намерим.

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че изгубих кучето на Джулия.

— Ще го намерим — повтори Нийл.

Тя вече плачеше.

— Джулия няма никога да ми прости. Никога няма да ми прости.

Нийл взе ръката ѝ в своята и я накара да забави крачка. Поведе я към тенискортовете.

— Елвис! — викна той. Гласът му се понесе напред, докато заобикаляха двойната редица кортове към предната част на парка. Подминаха група младежи, увлечени в игра на футбол, промъкнаха се между двама тийнейджъри, които си подхвърляха фризби.

— Няма го тук — отбеляза Синди и обходи с поглед претъпканата детска площадка до предната редица кортове. Приблужи се до групичка млади майки, които люлееха децата си на люлките. — Извинете, виждали ли сте един пясъчен териер, горе-долу толкова голям? — Тя вдигна ръка на около шейсет сантиметра от земята. — С цвят на кайсия — продължи Синди, въпреки че жените клатеха отрицателно глави. Тя изтича до малката тухлена постройка, където се помещаваше управлението на Асоциацията по тенис „Уинстън Чърчил“. — Не мога да повярвам. Първо губя Джулия; сега пък губя кучето ѝ.

— Никого не си изгубила. — Нийл пъкна глава в мъжката съблекалня в лявата част на миниатюрното здание. — Ще го намерим — повтори той. — Елвис! Елвис!

— Елвис! — провикна се отново и Синди.

— Това вашето куче ли е? — викна някой от главното помещение.

Синди пъкна глава през отворената врата. Единственото помещение беше дълго и оскъдно мебелирано, с голямо бюро от едната страна, машина за безалкохолни напитки в дъното и няколко редици сини столове, наредени около малък телевизор, настроен на

канала на „Ю Ес Оупън“. Двама млади мъже в бели екипи за тенис се бяха отпуснали върху тъмносин диван, подпрян на едната стена, с голяма кутия пица помежду им. Елвис седеше на пода пред тях с поглед, прикован в остатъците от пицата.

— Елвис! — викна Синди, падна на колене и притисна кучето до гърдите си. Влажният му език я облиза отдолу по брадичката. — Изплаши ме почти до смърт.

— Кучето ви със сигурност обича пица — каза единият от младежите, а Елвис излая в знак, че иска още.

— Много се извинявам, че ви е обезпокоил. — Синди побърза да закопчае каишката за нашийника му и задърпа упоритото куче. — Хайде де.

— Елвис напусна сградата — тя чу да казва единият младеж, когато излизаха.

Слънцето я блъсна право в лицето, поради което не видя двете сестрички, докато почти не се блъсна в тях.

— Много съжалявам — извини се. Колко пъти бе повторила това през последните няколко дни?

— Джулия има ли бебе? — попита по-малкото момиче.

— Какво?

— Хайде. — По-голямото момиче задърпа сестра си за ръката.

— Почакайте — каза Синди. — Моля ви. Кое те кара да си мислиш, че Джулия има бебе?

— Щото я видях с едно.

— Хайде, Ан-Мари. Трябва да се прибираме.

— Видяла си Джулия с бебе? — настоя Синди.

— Буташе го в количка. Попитах я дали е нейното бебе, а тя се засмя.

Синди си пое дълбоко дъх и се опита да смели тази последна информация. Какво означаваше това? Дали изобщо означаваше нещо?

— По дяволите — измърмори и физиономията на Райън още веднъж се появи в съзнанието ѝ. — Това гадно копеле.

Ан-Мари ахна.

— Вие казахте лоша дума.

— Съжалявам. Не исках... — започна Синди, но двете момичета вече бягаха през глава.

— За какво става въпрос? — попита Нийл.

Синди недоумяващо се взря в хоризонта. Една стара детска песничка натрапчиво зазвуча в главата ѝ: „Първо идва любовта, а после и женитбата. И ето я Джулия с бебе в количката“.

— Синди, здравей — поздрави Фейт Селик, след като отвори входната им врата. Изглежда не съзнаваше, че отпред на бялата си риза има голямо зелено петно.

— Мога ли да говоря с Райън за минутка?

— Няма го вкъщи.

— Къде е?

— На голф. Някъде на север.

— Би ли му предала да ми се обади веднага щом се прибере?

— Разбира се. Да не се е случило нещо?

— Просто трябва да поговоря с него.

— Може доста да се забави.

— Няма значение.

Бебешки плач от горния етаж прониза въздуха, Фейт затвори очи, раменете ѝ увиснаха.

— Толкова хубаво си прекарахме вчера — тъжно пророни тя.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Синди и погледна надолу от стълбите, където стоеше Нийл.

— Не. Ти върви. Ще се оправя.

Но когато стигна до своята врата, Синди видя, че Фейт все още стои неподвижно на прага с плътно стиснати очи.

— Може би е по-добре да почакаме до вторник и да оставим полицията да говори с Райън — посъветва я по-късно същата вечер Нийл.

Те седяха до кухненската маса и довършваха последната бутилка от червеното вино „Зинфандел“. Беше почти полунощ. Хедър и Дънкан бяха излезли; майка ѝ спеше на горния етаж; сестра ѝ си бе отишла у дома.

Райън все още не се беше обадил.

— Копеле — произнесе Синди. — Къде е? — Погледна си часовника. — Мислиш ли, че прекалявам? — Том щеше да каже така.

— Не.

— Искам да кажа, детето може и да е сгрешило. Може да не е видяло Джулия с бебе. А и не е казано, че бебето е на Райън. А дори и да беше, това не означава непременно, че Райън е тайнственият приятел на Джулия. Мислиш ли, че правя прибързани заключения? — Том би казал, че прави прибързани заключения.

— Мисля, че имаш добри инстинкти. Би трябвало да им се довериш.

Синди се усмихна през масата на умореното лице на Нийл Макфърлейн. Мисля, че бих могла да обичам този мъж, каза си тя. На глас заяви:

— Късно е вече. Навярно трябва да си тръгваш.

В осем часа на следващата сутрин Синди почука на вратата на Райън Селик.

— По-полека — уморено се провикна отвътре той.

Синди го чу да се приближава и се подготви за предстоящия сблъсък. „Леко. Мухи се ловят по-лесно с мед, отколкото с оцет“ — припомни си обичайните думи на майка си.

Тя не мигна почти през цялата нощ. Мислеше какво ще каже, подготвяше се точно как ще го каже. Даже отдели двайсет минути за упражнения с дълбоко дишане, за да се отпусне и сега бе твърдо решена да запази самообладание. Но в мига, в който видя Райън на вратата, по разкопчана черна риза, с провиснали на бедрата му панталони в цвят каки, черните косми около пъпа му потъваха под колана, по боси крака, с дълга, падаща върху сънливите очи коса, с все още видната резка под дясното око, в този миг трябваше да мобилизира всичката си воля, за да не се хвърли към врата му. *Ти, лъжливо, шибано копеле*, искаше ѝ се да изкрещи.

— Трябва да поговоря с теб — каза вместо това.

Райън потърка дясното си око да прогони съня.

— Случило ли се е нещо?

— Не съм сигурна.

— За Фейт ли се отнася? — Притеснено се озърна над рамото си по посока на стълбите.

— Не.

Той придоби объркан вид.

— Отнася се за Джулия.

— Джулия?

— Тя е в неизвестност от четвъртък.

— В неизвестност?

— Ти виждал ли си я?

— Не и откакто я видях да се кара с Дънкан на алеята. Това в четвъртък ли беше?

— Оттогава не си ли я виждал?

Райън поклати глава. Вече беше напълно разсънен.

— Не ти ли е казвала нещо, че евентуално ще ходи някъде през дългия уикенд?

Същото упорито поклащане на глава.

— Нищо.

— Да е споделяла напоследък, че е потисната или разстроена?

— Защо ще споделя с мен?

— Не зная — простичко каза Синди. — Може би защото си спал с нея? — Думите изскочиха от устата ѝ, преди да може да ги спре. Довери се на инстинктите си, чуваше да казва Нийл и си спомни също, че той бе предложил да почакаат до вторник, да оставят полицаите да разпитат Райън. Защо не го бе послушала, упрекна се сега тя, като видя как летният загар се отдръпва от лицето му. Защо винаги стреляше, без да е дръпнала предпазителя?

Райън повдигна пръстите на лявата си ръка до устните, а очите му отново се стрелнаха към спалнята на горния етаж.

— Виж, по-добре да поговорим за това навън. Не искам да будя Фейт. Половината нощ не спа заради бебето. — Излязоха на външната площадка. — За какво, по дяволите, говориш?

— Къде беше вчера?

— Къде бях ли? — повтори той, сякаш се мъчеше да осмисли въпроса.

— Къде беше? — повтори Синди.

— Играх голф в „Роки крест“. Защо? Какво...?

— Джулия с теб ли беше?

— Разбира се, че не.

— От какво ти е тази резка под окото?

— Какво?

— Джулия ли ти я направи?

— Не. Разбира се, че не. Одрасках се на един клон на двора. — Райън притисна драскотината, сякаш искаше да я изтрие. — Виж, мисля, че е по-добре да ми кажеш какво става. — И понижи гласа си до шепот. — Защо смяташ, че съм се забъркал с Джулия?

— Наскоро Джулия е скъсала с приятеля си. Той казва, че се виждала с друг.

— И кое те кара да мислиш, че този друг съм аз?

— Видели са ви заедно. В парка. С бебето.

По лицето на Райън се изписа цяла пътна карта от бръчки.

— Не зная... почакай... добре. Да, наистина се натъкнах на Джулия в парка. Мисля, че беше преди няколко седмици. Бях там с Кайл. Джулия разхождаше кучето. Поговорихме няколко минути. За това ли е всичко?

Синди бързо смля тази нова информация. Възможно ли бе да греши? Дали наистина Райън и Джулия съвсем случайно се бяха срещнали в парка? Това ли беше всичко?

— Сред нещата на Джулия намерих телефона на „Грейнджър Макалистър“ — изрече с нова решимост.

— Е, и?

— Ами... за какво ще ѝ е на Джулия номера на „Грейнджър Макалистър“?

— Нямам представа.

Веднъж Том ѝ бе казал, че невинните рядко украсяват нещата, само виновните се чувстват длъжни да намират отговори и оправдания за всичко. Дали не грешеше, че Райън е новият тайнствен мъж в живота на Джулия? Дали наистина бе толкова невинен, колкото изглеждаше?

Внезапно вратата се отвори, сякаш от само себе си и в антрето се материализира някакво призрачно видение.

— Това сигурно е по моя вина — каза Фейт, а гласът ѝ като че ли идваше някъде иззад тялото. — Много съжалявам, Синди. Забравих да кажа на Райън, че искаше да ти се обади.

Райън се втурна към жена си. Тя изглеждаше бледа и със стъклен поглед в бялата си памучна нощница. Той покровителствено обви кръста ѝ с ръка.

— Какво искаш да кажеш? Каква вина имаш?

— Преди около месец — безстрастно изрече тя, — без да искам се заключих отвън. Не знаех какво да направя — бебето остана вътре — и тогава видях Джулия да се задава по улицата. Помолих я да се обади на Райън в службата. После се сетих, че държим резервни ключове под изтривалката, така че вече нямаше нужда да му се звъни. Много съжалявам.

Синди поклати глава. Чувстваше се едновременно глупаво и изпитваше разочарование.

— Няма за какво да съжаляваш. Аз съм тази, която трябва да се извини и на двамата ви.

— Случило ли се е нещо? — попита Фейт.

— Джулия е изчезнала — обясни мъжът ѝ.

— Изчезнала?

— От четвъртък сутринта — каза Синди. — Надявах се Райън да знае нещо. Каквото и да е.

— Искан ми се да можех да ти помогна — каза Райън.

— Не сме я виждали — добави Фейт.

— Добре, ами, ако се сетите за нещо, каквото и да е...

— Ще ти се обадим — едновременно се обадиха двамата.

Синди слезе по стъпалата. Чу как вратата им се затвори зад гърба ѝ.

Полицията пристигна малко след десет часа във вторник сутринта.

Синди бе будна от три, когато скочи от леглото, потънала в пот, убедена, че е забравила да си вземе лекарствата, които я поддържаха жива. След цяла поредица небогоугодни фрази, тя отново се мушна под завивките. Но, разбира се, вече бе невъзможно да заспи. Прекалено много мисли, прекалено много страх. Прекалено много възможности, прекалено много ярост.

Как можа да постъпи по този начин с Райън? Какво ѝ ставаше?

В пет часа се отказа напълно от съня и включи телевизора с надеждата да дават нещо достатъчно затъпяващо, че да я унесе отново. Нещо като „Среща на сляпо“, помисли си и мислите ѝ се насочиха към Нийл.

Съмняваше се да го чуе отново. Въпреки обещанията му да звънне пак, тя смяташе, че един мъж не може да понесе прекалено много драми. На даден етап интригата преминаваше в раздражение. Синди подозираше, че вече е преминала този етап.

В седем тя разходи Елвис из квартала. В седем и половина Том се обади да каже, че се е върнал от Мускока и попита дали се е чула с дъщеря им?

Каза му, че Джулия още я няма и трябва колкото е възможно по-бързо да си домъкне задника в къщата ѝ. Той ѝ отговори, че не му харесват простотиите. Тя му каза да си го начука.

Час и половина по-късно, блестящ в тъмносиния си костюм, по-светлосинята риза и вратовръзката на сини и златни райета, той пристигна заедно с Бисквитката, която пък беше в черен панталон и розова копринена риза. Тя хвърли един поглед на Синди, с нейните провиснали дънки и стара морава тениска и поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че действително някога съпругът ѝ е споделял леглото с тази жена, да не говорим, че са си родили такова красиво и разбиращо от модата дете като Джулия.

В девет и половина Синди се обади в полицията. Няколко минути след десет часа детективите Бартоли и Гил бяха на вратата.

Синди ги покани във всекидневната, представи ги на майка си и по-малката си дъщеря, а през това време Елвис тичаше развълнувано в кръг, убеден, че всички те са дошли да видят него. Синди остана права до вратата, всички останали се настаниха в стаята, двамата полицаи си извадиха бележниците и приседнаха на края на столовете си.

— Как беше облечена дъщеря ви, когато я видяхте за последен път? — попита детектив Гил. В говора му се долавяха слаби следи от мек ямайски акцент.

В хавлия, спомни си Синди и погледна към Хедър за помощ.

Хедър седеше на дивана между баща си и баба си. Норма настоя, че няма да ходи никъде, докато не се намери Джулия. („Какво? Ще си тръгвам, когато ти непрекъснато припадаш из къщата?“ — бе попитала тя.) Слава богу, Лий си бе отишла у дома, въпреки че заплашваше покъсно да се върне.

— Беше с червения си кожен панталон и една бяла блуза с остро деколте и къси ръкави — отговори Хедър.

Детектив Бартоли си отбеляза това, после вдигна снимката, която Синди му бе дала в петък.

— Това ли е последната нейна снимка, с която разполагате?

Синди премести поглед от бившия си съпруг към Бисквитката, застанала пред камината, сякаш се боеше да не си изцапа панталоните, ако седне някъде.

— Да. — Синди се помъчи да не си представя другите снимки на дъщеря си в различна степен на голота.

— Можете ли да опишете настроението ѝ в четвъртък сутринта? — попита детектив Бартоли. Беше задал този въпрос и в петък.

Крещеше на всички, блъскаше по вратите, държеше се абсолютно смахнато, помисли Синди. Но каза:

— Развълнувана, малко нервна. Предстоеше ѝ важно прослушване. — Беше си Джулия, помисли тя, докато слушаше как Том обяснява що за прослушване е било.

— Ще ми трябва адреса на този Майкъл Кинсолвър — каза детектив Гил.

— Кинсолвинг — поправи го Том и бавно произнесе името. — Три-две-нула Йорквил. Апартамент две-нула-четири. Мога да ви

намеря телефонния му номер...

— Не е нужно, благодаря.

— И така, за последно видяхте Джулия по кое време, госпожо Карвър?

— Не съм я виждала от последния вторник — отговори Бисквитката.

— Той говореше на мен — с леден глас заяви Синди.

Бисквитката повдигна вежди и упорито сви устни.

— Беше малко след десет — каза Синди. — Канех се да изляза и отидох в стаята й да й кажа довиждане и да й пожелаем успех на прослушването. — А тя ми се разкрещя да не влизам, понеже била гола. Каза, че съм я бавела. — Само надзърнах през вратата. Пожелах й успех — повтори тя.

— И после излезе, така ли? — с обвинителен глас попита Бисквитката.

— Да, пускат ме от време на време.

— Аз бях тук — обади се Хедър.

— Вие сте били тук, когато Джулия е излязла?

— Да. Беше около единайсет.

— Изглежда, че Джулия се е карала с приятеля на Хедър, точно преди да тръгне — намеси се Синди.

— Не беше нищо особено. — Хедър погледна към майка си. — Тя и на мен ми крещеше.

Детектив Гил вдигна глава от бележника си и двамата с партньора му си размениха погледи.

— Вашият приятел се казва...?

— Дънкан. Дънкан Роси.

— Адрес?

— Той живее тук.

Полицайте отново си размениха погледи, а майката на Синди се размърда от неудобство на мястото си. Бисквитката превъртя очи.

Погледът на Том говореше: Това не е моя идея.

— Къде е Дънкан сега?

— Излезе — каза Хедър. — Не зная къде — добави, понеже физиономиите на всички даваха да се разбере, че очакват повече информация.

— Ще трябва да поговорим с него — каза детектив Бартоли.

Хедър кимна и се извърна.

— Трябва ни списък на всички приятели на Джулия — каза детектив Гил.

Синди почувства толкова силен пристъп на вина, че краката ѝ едва не се подкосиха. Що за майка беше, като не познаваше приятелите на дъщеря си?

— Може би аз мога да ви бъда от полза в това отношение — обади се Том, сякаш ѝ четеше мислите. — До съвсем скоро Джулия живееше при мен.

Полицаяте кимнаха, като че ли всеки ден чуваха подобно нещо. Но Синди знаеше какво си мислят. Питаша се, що за майка беше тя, че дъщеря ѝ да предпочете да живее при баща си. Не можеше да ги вини. Колко пъти сама си бе задавала този въпрос?

— Сега обаче живеете с вас?

— Да — каза Синди. — Почти от година.

— Имате ли нещо против да попитам защо вече не живеете с вас, господин Карвър? — попита детектив Бартоли.

Том се усмихна, но по плътно стиснатите му зъби Синди разбра, че най-вероятно има нещо против. Не му беше приятно да го разпитват, не беше свикнал да го притесняват. В края на краищата, това бе неговата работа.

— Том и аз се преместихме в нов апартамент, след като се оженихме — вместо него отговори Бисквитката. — Няма достатъчно място.

— Четиристотин и шейсет квадратни метра — отбеляза Синди, достатъчно силно, за да я чуят.

— Как се отнасяше Джулия към новия ви брак? — детектив Гил попита Том. — Беше ли разстроена?

— Оженихме се почти преди две години и не, Джулия не беше ни най-малко разстроена. Тя обича Фиона.

Бисквитката се усмихна и гордо отметна коса от едното на другото си рамо.

— А къде бяхте вие в четвъртък, господин Карвър?

— Моля!

— Налага се да питаме — извини се детектив Гил.

— Да не би да намекувате, че бих могъл да имам нещо общо с изчезването на дъщеря ми?

— Съпругът ми е много известен адвокат — обади се Бисквитката.

Синди превъртя очи, изумена, че някой действително е в състояние да каже нещо като „Съпругът ми е много известен адвокат“ другаде, освен по телевизията.

— Бях си в офиса — отговори Том с тон на засегнат. — Може да проверите при колегите ми, ако искрено вярвате, че това е необходимо.

Детектив Бартоли кимна, отбеляза си информацията в бележника и се обърна към Синди, която тайно се забавляваше от неудобството на бившия си съпруг. В края на краищата, колко пъти бе имала възможността да вижда Том да се гърчи?

— Дъщеря ви взимаше ли някакви лекарства?

— Лекарства ли?

— Успокоителни, антидепресанти...

— Джулия не беше депресирана — заяви на полицаите Синди, както вече пет-шест пъти им бе казвала. — Защо продължавате да настоявате, че е била потиснатата?

— Госпожо Карвър — търпеливо обясни детектив Бартоли, — трябва да разберете, че ние получаваме подобни жалби за изчезнали хора всеки ден и в половината от случаите въпросният човек се оказва някой, който се е почувствал малко скапан и просто е решил да се махне за няколко дни.

— А другата половина от случаите?

Детектив Бартоли погледна към партньора си. Детектив Гил затвори бележника си и доброжелателно се приведе напред.

— Откровено казано, с хора на възрастта на дъщеря ви, самоубийството е най-голямата ни грижа.

— Самоубийство — тъпо повтори Синди.

— Джулия никога не би се самоубила — възрази Хедър.

— Самоубийството отпада — каза Синди, сещайки се за разговора си с Фейт Селик. — За какво друго се притеснявате?

— Ами, разбира се, остава вероятността от насилие...

Синди закри уста с ръка, за да заглуши писъка си.

— Но нека не избързваме, госпожо Карвър. Няма причина да подозираме, че дъщеря ви е пострадала по някакъв начин.

— Само дете никой не я е чувал от пет дни — напомни му Синди.

— Това необичайно ли е?

— Разбира се, че е необичайно.

— Синди — обади се Том с тона, който използваше, когато усещаше, че тя почва да губи самообладание. Често по време на брака им бе чувала този тон. Испита някакво извратено удоволствие от това, че отново го чува.

— Тя има ли приятели, които да живеят извън града?

— Има няколко познати в Ню Йорк — отговори Том.

Синди неविждащо се взря през задния прозорец. Целият този разговор беше абсурден.

— Не мислите ли, че ако имаше намерение да пътува до Ню Йорк, щеше да ми каже?

— Може да ти е казала и ти да си забравила — каза Бисквитката.

— Възможно ли е да ти е казала и да си забравила? — повтори Том, сякаш Бисквитката не бе казала нищо.

(Ретроспекция: Джулия, на тринайсет години, става от масата в кухнята след вечеря и излиза от стаята. Майка ѝ я вика обратно и ѝ напомня да си постави съдовете в миялната машина. Баща ѝ тутакси повтаря тази молба: „Джулия, сложи си съдовете в миялната“. Джулия неохотно се помъква обратно към масата и прави каквото ѝ е казал баща ѝ.

„Защо винаги правиш така?“ — пита го Синди, след като Джулия е излязла.

„Как?“

„Аз ѝ казвам да направи нещо, после ти го повтаряш, сякаш моите думи нямат достатъчно тежест.“

„Аз те подкрепям, по дяволите.“

„Не. Подронваш ми авторитета.“)

Хубаво е да се види, че някои неща никога не се променят, дори и съпругите да се сменят, помисли си Синди сега и без да иска се засмя.

— Не ми е казвала — заяви на бившия си съпруг тя. — И аз не съм забравяла.

— Сигурна ли си?

— Не ми каза — повтори Синди, дъвчейки всяка дума. — Не съм забравила.

— Добре. Няма защо да се разстройваш.

— Да не се разстройвам ли? — сопна се Синди. — Никой нито е виждал, нито е чувал Джулия от четвъртък сутринта. Бих казала, че има огромна причина за разстройване.

Том погледна към детективите, сякаш искаше да им каже: Виждате ли с какво трябва да се справям? Сега разбирате ли защо се магнах?

— Значи останахте с впечатлението, че след прослушването Джулия ще се върне право вкъщи? — попита детектив Бартоли.

— Не знаех със сигурност какви са й плановете, но я очаквахме да дойде на едни проби в четири часа.

— Внучката ми Бианка се жени — намеси се Норма Апълтън. — Джулия и Хедър са шаферки.

— Значи не се е появила на пробите. — Детектив Гил си отбеляза този факт в бележника. — Беше ли в стила ѝ да не си спазва уговорките?

— Не — каза Синди.

— Да — поправи я Том. — Понякога Джулия е много своенравна.

— В какъв смисъл?

— В смисъла на повечето жени на двацет и една години. — И Том разбиращо се усмихна на двамата полицаи.

— Но не се сещате за никаква причина, поради която дъщеря ви би се магнала за няколко дни, без да каже на никого?

— Не — каза Синди.

— Да — възрази Бисквитката.

— Моля?

— Защо, госпожо Карвър?

— Защото е идиотка — отговори Синди.

— Мисля, че детектив Гил говореше на мен — натърти Бисквитката.

— Смятате, че Джулия би могла да отиде някъде, без да каже на никого?

— Смятам, че е възможно.

— Защо?

— Защото винаги се оплакваше, че ѝ се месят, че майка ѝ все ѝ виси над главата...

— Простотиите ти край нямат — каза Синди.

— Синди, моля те — предупреди я Том.

— Какво точно се опитва да направи тази патка, Том?

— Как ме нарече?

— Опитва се да попречи на разследването ли? Опитва се да го изкара не толкова спешно, колкото всъщност е?

— Извинявай, но аз съм тук — каза Бисквитката и размаха ръка във въздуха. Огромният диамант на пръста ѝ проблесна като илюминация в очите на Синди.

— Може да не е толкова спешно, колкото изглежда — каза Том.

— Много умно — констатира Синди, отвратена от гладката му реч. — Дъщеря ни е изчезнала от пет дни.

— Зная това.

— Тогава какво ти става? Защо не си по-загрижен? Защо не си скубеш косите?

— Защото не ми даваш възможност. — Том скочи на крака и взе да крачи напред-назад. Елвис се разляя към него. — Защото ти си паникьосана за всички ни. Някой трябва да запази самообладание. Някой трябва да се държи като разумно човешко същество. Млъкни, Елвис.

— О, боже!

— Да не припаднеш пак? — попита майка ѝ и се втурна към дъщеря си.

— Припадала ли си? — попита Хедър. — Кога?

— Онзи ден — отговори баба ѝ. — Добре че сестра ѝ беше тук да я хване.

— Добре съм — увери ги Синди. — Няма да припадна.

— Ще направя кафе — предложи Норма Апълтън и се отправи към кухнята. — Ти седни.

— Не искам да сядам.

— Не бъди такъв инат — каза Том.

— Не ми казвай какво да правя.

Том отново погледна към полицаите, сякаш искаше да каже: Виждате ли с какво трябваше да приключа? Разбирате ли защо трябваше да се махна?

— Госпожо Карвър — каза детектив Бартоли.

— Да? — отзова се Синди.

— Да? — попита Бисквитката.

Синди стисна зъби, пое си дълбоко дъх, стисна едната си ръка с другата, за да не стисне Бисквитката за гърлото.

— Можем ли още веднъж да преговорим събитията от последния четвъртък сутрин? — попита детектив Бартоли.

— Няма какво да преговаряме — натърти Синди. — Джулия се приготвяше за прослушването си. Беше развълнувана, нервна. Към десет и петнайсет аз излязох да купя вино. Явно тя е закъснявала, затова е помолила Дънкан да я откара. Скарали се — обясни Синди. — Толкова голяма караница, че се е чувало на улицата и е привлякла вниманието на съседите.

— За какво са се карали?

— Джулия се ядоса, когато Дънкан ѝ каза, че няма време да я кара на прослушването ѝ — търпеливо обясни Хедър — и тя изля обичайната си ярост. С всеки се караше онази сутрин. — Тя виновно погледна към майка си.

— И вие ли сте се карали с дъщеря си, госпожо Карвър? — попита детектив Гил.

— Едва ли би могло да се нарече караница.

— За какво се карахте? — попита том.

— За нищо. — Синди махна към кучето. — Помолих я да изведе Елвис на разходка. Тя каза, че трябвало да вземе душ. Блъскаше по вратата на банята, за да накара Дънкан да побърза. Казах ѝ да престане. Такива неща. Нищо важно.

— Нищо друго?

— Тя не искаше да ходи на пробите — добави Хедър.

— Щеше да отиде — настоя Синди. — Не би допуснала изобщо да не се появи. Не би допуснала да не се прибере у дома пет дни. Не би допуснала да не се обади.

— По-спокойно — предупреди я Том.

— Не искам да съм спокойна. Искам тези полицаи да спрат да задават въпроси и да отидат да намерят дъщеря ми. Говорихте ли с Шон Бенак?

— Какво общо има Шон с това? — попита Норма Апълтън, след като се върна в стаята. — Кафето ще е готово след минута.

— Говорихме накратко с него в петък. Тази сутрин отново ще разговаряме.

— За какво? — попита майката на Синди.

— Мамо, моля те. После ще ти кажа.

— Разбирам, че това е много тежко време за вас, госпожо Карвър — започна детектив Гил, като гледаше право в Синди, за да няма съмнения на кого говори. — Но колкото повече знаем за Джулия, толкова по-големи шансове имаме да я намерим. Можете ли да ми кажете още нещо за нея? Някакви хобита, какво обича да прави, местата, които посещава...

— Харесва „Риволи“ — отговори Бисквитката, преди още Синди да е успяла да формулира отговора си.

— „Риволи“?

— Един театрален клуб на „Куин стрийт“ — обясни Хедър.

Не знаех това, помисли си Синди. Защо не го знаех?

— Ами дискотеки?

Том се усмихна.

— Тя се отказа от тези неща още преди години.

— Дъщеря ви пие ли?

— Не — каза Синди.

— От време на време — поправи я Том.

— А някакви наркотици?

— Какво за тях? — попита Синди.

— Мина през обичайната фаза, през която минават всички млади хора — каза Том.

Така ли, смая се Синди. Защо не са ми казали? Защо не го знаех?

— Но аз я върнах в правия път — продължи Том. — Разговарях надълго с нея, казах ѝ, че ако иска да има успех като актриса, трябва да стане по-сериозна, че ще ѝ помогна, колкото мога, но само ако престане да се излага и се стегне. За щастие, тя ме послуша.

Ти си я върнал в правия път, помисли си Синди. *Ти* си поговорил с нея. *Ти* си ѝ казал, че трябва да стане по-сериозна, че *ти* ще ѝ помогнеш, доколкото *ти* можеш. *Ти*, надут задник такъв. Тя потри чело.

— Какво ще правим сега? — попита.

— Ние ще се върнем в участъка и ще изготвим доклад за изчезнал човек.

— Журналистите ще се нахвърлят на това. — Детектив Гил вдигна снимката на Джулия. — Такова красиво момиче. Актриса. Дъщеря на известен адвокат. Ще попадне на първа страница.

— Това добре ли е, или не? — попита Синди.

— По малко и от двете. Обществеността понякога е от голяма полза, но не се изненадвайте, ако след като това излезе наяве, почнете да получавате един куп смахнати обаждания. Ако се наложи, ще сложим подслушвателен апарат на телефона ви, за да пресяваме ненормалните.

— Помъчете се да не се тревожите, госпожо Карвър — каза детектив Бартоли. — Ще се намери.

Синди се втренчи в полицаите и очите ѝ бързо взеха да се пълнят със сълзи.

— Благодаря — каза тя.

— Междувременно, ако се сетите за още нещо...

— Има нещо — прекъсна го Синди. През замъглените си от сълзите очи тя видя лицето на Райън и отново се зачуди дали наистина е толкова невинен, колкото твърдеше.

— Какво?

— Нашият съсед. Райън Селик. Може би не е зле да поговорите с него.

— Е добре, Синди, какво става? Защо не отговаряш на съобщенията ни? — попита Мег. — Синди? Синди, там ли си?

Синди опря устни до слушалката. Представи си Мег и Триш, сгушени от другата страна на линията.

— Джулия изчезна — прошепна тя.

— Какво? Не те чух.

— Джулия изчезна — по-силно повтори Синди.

— Как така изчезна?

Синди не отговори. Какво друго би могла да каже?

— Веднага идваме.

Тя остави слушалката, заби поглед в земята. Не вдигна глава. Знаеше, че ако го направи, ще види как майка ѝ и по-малката ѝ дъщеря я гледат от местата си до кухненската маса и ще трябва да се пребори с тревогата в очите им. А тя не искаше да се бори с тяхната тревога, не искаше да си има работа с техните страхове, не искаше да се натоварва с проблемите на другите, по дяволите, просто искаше Джулия да се върне у дома.

Нима цял живот не бе искала точно това?

— Кой беше — попита майка ѝ.

— Мег. Двете с Триш идват. — Гласът ѝ потрепери несигурно, като спукана гума.

— Аз по-добре да направя още кафе.

Синди продължи да се взира в пода.

— Мамо? — произнесе Хедър. — Добре ли си?

Не мога да помръдна, помисли си Синди. Не мога да мисля. Не мога да дишам.

— Добре съм — каза тя.

— Няма да припаднеш отново, нали? — попита майка ѝ.

— Няма да припадна.

— Искаш ли да направя нещо? — попита Хедър.

— Можеш да изведеш кучето на разходка.

— Разбира се. Хайде, Елвис. Да вървим в парка.

Елвис незабавно скочи и се озова до външната врата, размахал щастливо опашка.

Видях я вчера, Синди чу онзи мъж да казва. Седеше точно там. Той посочи към пейката в парка. Плачеше сърцераздирателно.

— Хедър, почакай.

— Какво?

Синди видя краката на дъщеря ѝ да навлизат в зрителното ѝ поле. Има нужда от нови маратонки, помисли разсеяно. И някакви нови дрехи за училище. Занятията не започваха ли тази седмица? Синди тръсна глава. Не можеше да си спомни.

— Защо си плакала в парка?

— Какво?

— Някакъв мъж те е видял там миналата седмица. Каза, че много си плакала.

Хедър сви рамене и поклати глава.

— Не съм била аз.

— Хедър...

— Скоро ще се върна. — Тя се отправи към вратата.

— Защо не седнеш — посъветва я майка ѝ, след като Хедър излезе.

— Не искам да сядам.

— Ще ти стане лошо.

— Като стоя права ли?

Майка ѝ се приближи, обви нежно с ръка раменете ѝ, отведе я до най-близкия стол и я сложи да седне. — Направи всичко, което беше по силите ти, миличка. Сега трябва да оставиш полицията да се оправя.

— Ами ако не могат? Ако никога не я намерят?

— Ще я намерят.

— Млади жени изчезват постоянно. Понякога никога не се връщат.

— Тя ще се върне — настоя майка ѝ и Синди пое думите в дробове си, сякаш не ѝ достигаше въздух.

Внезапно отново скочи на крака.

— Не мога просто да си седя тук и да не правя нищо.

— Трябва да стоиш мирно. Трябва да се надяваш. От полицията ще се обадят веднага щом научат нещо.

— Не мога да чакам. Трябва да направя нещо. — Синди изтича към външната врата и я отвори.

— Почакай! Синди! Какво правиш? Къде отиваш?

— Трябва да се махна оттук. — Тя изтича надолу по стълбите, после по алеята до колата си и се качи в нея.

— Скъпа, моля те. Приятелките ти ще дойдат всеки миг. Къде...?

Синди изкара колата на заден ход на улицата и се втурна към „Авеню Роуд“.

След по-малко от пет минути вече препускаше по „Йорквил“. Едва не блъсна няколко туристи с фотоапарати, разхождащи се по известната, пълна с бутици, улица.

— Извинете — извика, докато отминаваше. Погледът ѝ обходи шикозните двуетажни сгради, докато не се спря на номер 320. Отвори входната врата, пое си дълбоко дъх, почака, докато се увери, че си е възвърнала самообладанието, после бавно пое по стълбите към апартамент 204. След няколко секунди вече стоеше в тясна чакалня пред слабичък като молив млад мъж с остра черна коса.

— Дошла съм да се видя с Майкъл Кинсолвинг — заяви с увереност, която изненада и самата нея.

Младежът вдигна пръсти към лицето си, опря с опакото на лявата си ръка своя дълъг нос и се приведе над бюрото да погледне в бележника си.

— Вие сте?

— Синди Апълтън — отговори и моминското ѝ име прозвуча някак неестествено, като моден някога костюм, който вече не ти става. — От екипа на фестивала.

— Имате ли уговорена среща?

— Разбира се. — Синди си погледна часовника. — В единайсет и трийсет. Точно навреме.

Младежът прелисти бележника си.

— Съжалявам. Явно е станала някаква грешка. Струва ми се, че ви няма...

— Много е важно. Боя се, че в програмата настана проблем с новия филм на господин Кинсолвинг...

— Проблем в програмата ли? О, боже! Добре, почакайте. Ще видя дали господин Кинсолвинг ще може да ви отдели няколко минути. Още веднъж името ви?

— Синди Апълтън — повтори тя и този път името ѝ прозвуча по-свойски. Защо никога не ѝ мина през ума да си го върне?

Слабичкият младеж изчезна във вътрешния кабинет и след няколко секунди подаде глава.

— Господин Кинсолвинг ще ви приеме сега.

— Благодаря. — Тя бавно прекоси оскъдно мебелираната чакалня, чийто стени бяха покрити с афиши от миналогодишния филмов фестивал в Торонто. Мислеше си: А сега какво?

Отначало не видя никого, само облегалката на висок кожен фотьойл, голямо бюро и зърнестото изображение на красива млада жена, изпълващо екрана на огромен телевизор до срещуположната стена на тясната стая.

— Я, я, виж кой е тук — каза жената, сякаш говореше директно на Синди. Тя замръзна, погледът ѝ се залепи за лицето на жената. В определено отношение то много приличаше на лицето на Джулия, но беше малко по-пълно, малко по-грубо. — Какво стана? Цигарите си ли забрави?

Изщрака някакво копче и образът внезапно замръзна, превъртя се, отново спря и пак почна отначало.

— Я, я, виж кой е тук — повтори жената. — Какво стана? Цигарите си ли забрави?

Ново изщракване. Този път образът замръзна, като леко вибрираше от насилственото си спиране.

— Е, какво ще кажеш? — разнесе се дълбок глас иззад високата кожена облегалка. — Искат ли ти се да я чукаш?

— Какво? — Синди отстъпи крачка назад и усети как изпукаха пръстите на крака на асистента, който напразно се опита да се отмести от пътя ѝ.

Столтът рязко се завъртя и разкри един подобен на гном мъж с красиво, макар и грубо лице. Синди веднага позна прочутия режисьор по рошовата коса и черната тениска, която бе негова запазена марка.

— Извинете — каза той, без да си дава труда да става, а по красивото му лице бавно се разля усмивка. Списанията често споменаваха лукавите му зелени очи и белязаната от акне кожа. И двете бяха по-видни на живо, отколкото на снимките. — Помислих, че сте мъж. Трябваше да се сетя, че Сидни би могло да е и женско име.

— Синди — поправи го тя.

— Синди — многозначително повтори Майкъл Кинсолвинг и в този миг Синди разбра, че нямаше никаква грешка, че този мъж по всяко време знаеше какво прави и нарочно бе казал това, което каза, за да я стресне — един малко садистичен начин да овладее контрола над ситуацията и да я постави на мястото ѝ. Явно този човек бе свикнал да управлява своята действителност. Той махна към телевизионния екран. — Като оставим настрана чукането, какво мислите за нея?

Синди положи усилия да запази самообладание.

— Не съм сигурна какво искате да ви кажа.

— Мислите ли, че е красива?

— Да.

— Секси?

— Предполагам.

— Очите ѝ не са ли твърде малки?

— Не смятам...

— Устните ѝ не са ли прекалено тънки?

Синди изправи рамене и дълбоко си пое дъх.

— Господин Кинсолвинг...

— Тук търся един много специфичен аспект. Искам като погледнат това момиче, жените да си кажат: „изгубена душа“. Искам мъжете да я погледнат и да си помислят: „свирка“. Затова си мисля, че устните ѝ са може би прекалено тънки — добави той, сякаш разискваха времето.

Синди се постара да не му достави удоволствието да изглежда шокирана. Така ли говореха всички режисьори за младите жени, които се явяваха на прослушване? Млади жени, които си продаваха душите, а понякога и повече, за да имат шанса мечтите им да се сбъднат? Жени, които биваха изследвани, разчленявани и накрая свеждани до отделни части на тялото, които никога не се оказваха съвсем точни? Очи, които бяха твърде малки; устни, които бяха твърде тънки. Души, които се оказваха изгубени.

— Ами таланта?

— Таланта ли? — Майкъл Кинсолвинг изглеждаше развеселен.

— Тя добра актриса ли е?

Той се разсмя на глас.

— Кой го е грижа? Те всички са добри. Това е най-малката работа.

— Най-малката ли?

— Трябва да ти се иска да ги чукаш — заяви подобният на гном режисьор и се облегна назад в стола си. — Така се става звезда. Те са конвертируеми, ако стават за чукане.

— Господин Кинсолвинг...

— Коя сте вие? — попита той и заразглежда маникюра си. — Зная, че не сте тази, за която се представяте. Определено не сте от екипа на фестивала.

Синди изпусна дълбока въздишка и очите ѝ обходиха голите бели стени.

— Казвам се Синди Карвър.

— Карвър — повтори Майкъл, като все още не я поглеждаше. — Откъде ми е познато това име?

— Съпругът ми, *бившият* ми съпруг, е Том Карвър. — Насили се да се усмихне.

Все още никакъв знак, че холивудският режисьор се сещаше коя е.

— Дъщеря ми е Джулия Карвър. Тя е имала прослушване при вас миналия четвъртък сутринта в единайсет часа.

Майкъл Кинсолвинг погледна въпросително към слабия младеж с острата коса, който обикаляше около прага.

— Да — потвърди той, като някак си произнесе думата на няколко срички. — Мисля, че от офиса на господин Карвър се обади някой да провери дали се е явила.

— А явила ли се е? — Гласът на Майкъл Кинсолвинг беше силен и ясен, глас на човек, свикнал да дава заповеди.

— Да.

— Е, какъв е проблемът? — попита режисьорът.

— Тя изчезна — каза Синди и видя как челото му се набръчка, очите му се свиха. Очите му са същия цвят като на Джулия, помисли си.

— Изчезна ли?

— Никой не я е виждал, нито чувал, откакто е напуснала този кабинет.

— Какво искате да кажете? Че е излязла оттук и се е изпарила във въздуха?

— Не знаем какво ѝ се е случило — призна Синди и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Надявах се вие да можете да хвърлите някаква светлина върху положението. Ако знаете нещо, каквото и да е, което би могло да ни помогне да я намерим...

Майкъл Кинсолвинг бавно се изправи и се приближи до Синди. Главата му стигаше до носа ѝ.

— И какво по-точно бих могъл да знам?

— Надявах се, че може да ви е казала нещо за плановете си.

— Защо би го направила?

— Не зная. — Синди вече съжаляваше за решението си да дойде тук. Как можа да ѝ хрумне, че Майкъл Кинсолвинг ще е в състояние да ѝ помогне?

— Навярно е офейкала с някое момче, което е смятала, че няма да одобрите — цинично се ухили той. — Повярвайте ми, зная какво говоря. Аз самият имам три дъщери.

Синди смътно си спомни, беше чела, че Майкъл Кинсолвинг има пет деца от четири брака.

— Те, разбира се, живеят с майките си.

Разбира се, искаше да каже Синди и кимна. Нима след развода на родителите си всички дъщери не избират да живеят с майките си?

Всички, освен Джулия.

— Съжалявам, но не виждам как бих могъл да ви помогна. — Режисьорът измъкна една книжна кърпичка от джоба на дънките си и я подаде на Синди.

Направи ѝ впечатление колко мускулести са ръцете му, въпреки миниатюрния ръст.

— Добре ли мина прослушването ѝ? — *Талантът е най-малката работа.* — Казали ли сте ѝ нещо, което би могло да я разстрои? — *Очите ти са твърде малки; устните ти са твърде тънки.* — Видя ли ви се потисната, когато си тръгна? — *Когато жените я погледнат, казват ли си: „изгубена душа“? Когато мъжете я погледнат, мислят ли си за... Мили боже!*

— Ще ми се да можем да ви кажа нещо, което да ви успокои — отговори Майкъл Кинсолвинг. — Но за да бъда напълно откровен, аз дори не си спомням това момиче.

— О, вие бихте запомнили Джулия. Тя е на двацет и една години, много красива, слаба, руса... — Синди млъкна, погледна към телевизионния екран и осъзна, че през последната седмица офисът на Майкъл Кинсолвинг е бил наводнен от слаби, руси, красиви жени.

Режисьорът погледна към асистента си за помощ.

— Имаме ли нейния запис?

Асистентът кимна.

— Ще го донеса. — И излезе от стаята.

Майкъл Кинсолвинг поведе Синди покрай бюрото до стола си.

— Искате ли минерална вода или може би еспресо?

— Вода е добре.

— Газирана или не?

Синди поклати глава, неспособна да избере.

— Филип — провикна се към другото помещение той, — донеси „Перие“ за госпожа Карвър. Мога ли да ви наричам Синди?

— Разбира се.

— Синди. — Режисьорът се усмихна и протегна ръка. — Майкъл.

Тя пое ръката му, почувства силата на пръстите му и внезапно си даде сметка защо жените го намират за толкова привлекателен.

— Ръцете ми са студени — извини се тя.

— Студени ръце, горещо сърце — усмихна ѝ се той.

Да не би да флиртува, зачуди се Синди и побърза да дръпне ръката си в скута, объркана от мисълта си. Възможно ли беше да е налетял на Джулия?

Филип влезе отново, понесъл искряща чаша с вода и една касета. Той подаде чашата на Синди и отиде до телевизора отсреща.

— Струва ми се, че е на тази касета. Да я пусна ли?

— Ако обичаш — каза Майкъл, а асистентът извади предишната касета и сложи новата.

Синди отпи малка глътка и усети мехурчетата да я удрят в носа, като ароматни соли. Видя как касетата се превърта и затаи дъх, когато на екрана се появи лицето на млада жена. Както и другата, преди нея, и

тази беше руса и красива. Синди се хвана, че се взира в устните ѝ. Дали са прекалено тънки, запита се тя.

— Мисля, че тя е номер осем. — Филип превъртя касетата напред.

През огромния екран премина парад от прекрасни млади жени, ръцете им се вдигаха нагоре-надолу като на марионетки, главите им се въртяха насам-натам, сякаш направлявани от невидими конци, русите им коси се мятаха от рамо на рамо, докато лентата препускаше в търсене на дъщеря ѝ.

— Толкова много жени, а толкова малко време — разсъди на глас Майкъл. — Съжалявам. Не исках да прозвучи пренебрежително.

Синди поклати глава. Всъщност тя едва го чу и само благодарение на извинението му схвана думите. Трепна, когато лентата рязко спря и лицето на Джулия изпълни екрана. Филип натисна друг бутон и образът замръзна. Джулия седеше в дъното на стаята и се взираше в майка си през голямата правоъгълна кутия, а широката ѝ усмивка бе застинала на лицето.

— О, да — каза Майкъл. — Сега си я спомних. Баща ѝ е адвокат. Обслужва нашата компания.

— Това е тя — потвърди Филип и отново се оттегли назад.

— Да, тя се представи много добре — продължи Майкъл разсеяно и се облегна назад към бюрото си. — Сигурна ли сте, че искате да видите това?

— Моля ви.

Той направи знак на асистента си, който натисна нужните копчета, картината се раздвижи и Джулия оживя.

(Прослушването на Джулия: Красива млада жена седи на малък дървен стол, кръстосала забележителните си крака. Облечена е в червен кожен панталон и бяла блуза, която леко искри под силната светлина. Камерата бавно се придвижва към лицето ѝ, докато тя казва името си. „Джулия Карвър“ — произнася ясно, после добавя името на агента си. Свежда глава и косата ѝ пада върху лицето. Минават няколко секунди, докато отново вдигне глава и когато го прави, впечатлението е, че Джулия е изчезнала и на нейно място е застанало друго момиче. Това момиче е по-самоуверено, по-гневно, по-секси. Има и още нещо, нещо, което отбранителната ѝ поза се опитва да прикрие. Зад гнева, самоувереността, безспорната сексуалност, се долавя известна тъга,

копнеж, крещяща нужда. Джулия се обляга назад, премята едната си ръка над облегалката на стола, а очите ѝ почват да се местят нагоре-надолу по някакъв невидим посетител. Очи на изгубена душа.

„Я, я, виж кой е тук — казва тя. — Какво стана? Цигарите си ли забрави?“

„Върнах се да те видя“ — отговаря глас зад кадъра.

Веждите на Джулия се извиват в болезнено познат жест.

„Да не би да очакваш от това да ми омекнат коленете? — пита тя. — Така ли? Защото, ако е така, то не сработва. Виждаш ли? Коленете ми изобщо не са омекнали. — Тя бавно и предизвикателно размества крака, привежда се напред и говори право в обектива на камерата. — Какво има, бейби? Разочарован ли си? Изненадан? Мислеше си, че можеш просто да се върнеш с танцова стъпка в живота ми и всичко ще бъде същото, както преди да избягаш с най-добрата ми приятелка? Впрочем, как е Ейми? Не, не ми казвай, фактът, че се върна, ми говори достатъчно.“

„Карълайн...“ — прекъсва я гласът зад кадър.

„Можех да ти кажа, че тя е една шибана кучка. — Думите се отронват от езика ѝ леко, почти ласкаво. — Можех да ти спестя времето и грижите. Бях ѝ съквартирантка в продължение на... колко години? Виждах мъжете да идват и да си отиват. Чувах я как пъшка неискрено и имитира оргазъм в усилията си да ги заблуди. Но никой не бе такъв глупак, какъвто се оказа ти. — Джулия отмята глава назад и неприятно се засмива. — Какво има, бейби? Върна се да търсиш истинската жена ли? Някоя, която да не се преструва, когато я докоснеш? Някоя, която наистина обича да проникваш надълбоко в нея? Денем и нощем. Нощем и денем.“ — Джулия се размърдва на стола си, почва да клати бедра в слаб ритъм. — „По всяко време. През цялото време. Това ли ти липсва, бейби? Затова ли се върна у дома?“

„Карълайн — равно произнася гласът. — Ейми и аз снощи се оженихме.“

Коравата маска на лицето на Джулия се стопява и очите ѝ се напълват със сълзи.

„Оженили сте се?“

„Снощи.“

Джулия не казва нищо. Тя просто се взира в камерата, а сълзите ѝ се стичат по бузите и отмиват и последните следи от гордост. Лицето

й е открита рана.)

Натискане на бутон. Сцената свършва. Измъченото лице на Джулия се взира към майка й от вътрешността на сто и трийсет сантиметровия си затвор.

— Нямах представа... — започна Синди.

— Колко е добра ли? — тихо попита Майкъл.

— Да.

— Да, тя е много добра — съгласи се той. — Искате ли да го видите още веднъж?

Синди поклати глава. Още едно гледане и щеше да им се наложи да я изстъргват от пода.

— Мога да ви направя копие, ако желаете.

— Благодаря.

Откъм стълбите се разнесоха стъпки. Филип отиде в чакалнята и след няколко секунди се върна с пепелявосиво лице.

— Полицията.

— Извикали сте полиция? — попита Майкъл по-скоро развеселен, отколкото обезпокоен.

Синди поклати глава. В това време двамата детективи решително влязоха в стаята.

— Майкъл Кинсолвинг? — попита детектив Бартоли. Партньорът му бе зад него. И двамата рязко спряха, щом видяха лицето на Джулия на големия телевизионен екран. Те бавно преместиха очи в посоката на Синди. — Госпожо Карвър?

— Какво правите тук? — с обвинителен тон попита детектив Гил.

Майкъл Кинсолвинг се здрависа с полицаите.

— Госпожа Карвър се надяваше да мога по някакъв начин да помогна за намирането на дъщеря й.

— И можете ли?

— Боя се, че нямам представа къде би могла да бъде тя.

— Ние тъкмо показвахме на госпожа Карвър записа от прослушването на Джулия — обади се от прага Филип. — Мога ли да ви предложа минерална вода или може би еспreso?

Детектив Бартоли поклати глава.

— Детектив Гил ще ви откара у дома, госпожо Карвър — каза той и в гласа му ясно се долавяше раздражение от неочакваното й

присъствие.

— Няма нужда. С кола съм.

— Ще ви изпратя до нея — каза детектив Гил с тон, който не допускаше възражения.

— Ще ви изпратя копие от прослушването колкото е възможно по-скоро — каза Майкъл.

— Благодаря. — Синди бавно се изправи, постави едва докоснатата си чаша на бюрото на режисьора и се затътри към вратата. Краката ѝ бяха изтръпнали, не усещаше пода под тях. На прага се спря. — Желая ви успех на фестивала.

— Благодаря. Успех в издирването на дъщеря ви.

Синди кимна. Усещаше здравата хватка на детектив Гил на ръката си.

— Бих искал да видя този запис — чу детектив Бартоли да казва, докато вратата на офиса се затваряше. Детектив Гил я поведе надолу по стълбите.

На небето се събираха тъмни облаци, когато Синди паркира на тяхната алея. Тя позна „Мерцедес“-а на Мег на улицата, изтича нагоре по стълбите и затършува в чантата си за ключа.

Тъкмо посягаше към вратата, когато някой я отвори.

— Къде беше? — попита Триш и я дръпна навътре. Елвис скочи към нея. — Майка ти откачи.

— Също като едно време — каза Мег, която се зададе по коридора и прегърна Синди. — Добре ли си?

Синди кимна към рамото ѝ.

— Добре съм.

— Къде беше? — отново попита Триш.

— Къде ходи? — Норма Апълтън се присъедини към тях.

— Отидох да се видя с Майкъл Кинсолвинг.

— Майкъл Кинсолвинг, режисьорът? — изненада се Триш.

— Защо си се срещала с него? — попита Мег.

— Той знае ли къде е Джулия? — едновременно с нея попита майката на Синди.

Синди поклати глава.

— Твърди, че не знае.

— Ти не му ли вярваш?

— Не зная. — *Иска ли ти се да я чукаш*, чу отново да пита режисьорът и се зачуди, дали не е задавал този въпрос на други относно Джулия. — Твърди, че дори не я помни, бил виждал толкова много момичета... — Гласът ѝ замря и изчезна. После обаче бе признал, че тя е много добра. И как би могъл някой да забрави Джулия?

— Хапни нещо — подтикна я Норма Апълтън и ги поведе към кухнята.

— Не съм гладна.

— Майка ти ни осведоми — каза Мег. — Не мога да си представя какво ти е.

— Какво мисли полицията? — попита Триш.

Синди сви рамене.

— Че било твърде рано да се паникьосваме.

— Прави са.

— Зная.

— Но това не помага, нали?

— Не.

Триш я прегърна и седна до нея, а Мег издърпа друг стол и също обви ръце около Синди.

— Къде е Хедър? — попита Синди.

— Излезе. Каза, че по-късно ще се върне. — Норма Апълтън се поклащаше от крак на крак, сякаш премисляше някакви възможности. — Мисля да се кача горе и да погледам телевизия — обяви накрая. — Хайде, Елвис, можеш да ми правиш компания. Мег — провикна се от върха на стълбите, — опитай се да я накараш да хапне нещо.

— Добре — викна Мег. И добави: — Подлудява ли те?

— Само малко.

— Спомням си, когато майка ми дойде да ми помага след раждането на Джереми — започна Триш. — Какво време беше само!

— Триш — каза Мег, — това бе преди двацет години.

— Повярвай ми, още треперя.

Синди се засмя със слаб и несигурен глас.

— Долятя от Флорида, пристигна посред една страхотна снежна буря, самолетът закъсна с три часа и тя бе разярена, понеже никой не можа да отиде на летището да я посрещне, затова, прощавай, Господи, се наложило да вземе такси. Влятя в апартамента, оплаквайки се от всичко канадско, особено от по-голямата си дъщеря, която била достатъчно неразумна да роди през февруари, сякаш нямало други месеци. Още я чувам как го казва — *Февруари, сякаш няма други месеци!* Както и да е, през следващите няколко седмици тя системно продължи да създава хаос. Нищо не можех да направя като хората. Защо съм била допуснала да кача толкова килограми по време на бременността? Защо съм кърмела, когато най-вероятно съм нямала достатъчно мляко? Щяла съм да се сдобия с едно ужасно глезено дете, ако го храня всеки път, когато се разплаче. Буквално я чувах да ахва ужасено всеки път, щом го вземех. *Главата му! Внимавай за главата му!* Сякаш бях абсолютна идиотка. Аз, естествено, не можех да й

викам, така че си го изкарвах на Бил. Бракът ни едва не свърши там и тогава. Нищо чудно, че Джереми си остана без брат и сестра.

— Семейства. — Мег поклати глава. — Трябва да ги обичаме.

— Трябва ли? — попита Триш.

— В крайна сметка, какво друго ти остава?

— Приятелите — каза Синди, взе ръцете им в своите, сплете пръсти с техните и се опита да не чува ехото от далечния глас на Том, когато бе казал: *Приятели! Приятелите идват и си отиват*. Кое то навярно бе и причината за невярното отношение на Джулия към нейните приятели.

— Добре, кажи сега на приятелките си какво точно става — каза Триш.

Синди набързо изреди подробностите от четвъртък сутринта и хаоса, в който потънаха последните й мигове с Джулия.

— Значи сте се карали — заключи Триш.

— Не сме се карали.

— Добре. Не сте се карали. Била си разстроена...

— Не бях разстроена...

— Добре. Не си била разстроена.

— Може прослушването й да не е минало добре — предположи Мег, като другите преди нея. — Може да е имала нужда от малко време.

— Възможно ли е да се е появило ново момче? — попита Триш.

— *Минаха пет дни* — прекъсна приятелките си Синди, като натъртваше на всяка дума.

— Да, но...

— Но какво?

— За Джулия говорим все пак — напомни й Триш.

— Знаеш каква е понякога — обади се и Мег.

— Наистина ли я мислите за тъй неразумна, че да изчезне за толкова време, без да каже на никого? — Триш винаги ли е била толкова безчувствена, без да иска си помисли Синди.

— И Том ли не се е чувал с нея? — попита Мег.

— И Том не се е чувал с нея — повтори Синди и плъзна ръце в скута си, а на устните й замръзна крива усмивка. Представи си, че тялото й се втечнява и изтича от стола, образува безформена локва на

пода, почти като Злата вещица от запада, която се разтворила, когато Дороти изляла вода на главата ѝ.

Въпросът на Мег бе като тази вода, каза си Синди. На повърхността изглежда невинен, но нанася дълбоки поражения, като киселина. Той болезнено влезе в ушите ѝ и жигоса думите върху нежните тъкани.

И Том ли не се е чувал с нея?

Синди се почувства странно незначителна. По време на брака си често бе изпитвала това чувство и веднага след развода също. Сякаш бе някак по-маловажна, без Том до нея, сякаш присъствието му бе нужно, за да ѝ придаде смисъл, сякаш нейните мнения, тревоги, наблюдения оставаха повърхностни, без неговото знание и одобрение.

И Том ли не се е чувал с нея?

Синди знаеше, че Мег ще бъде едновременно възмутена и ужасена, ако знаеше как възприема думите ѝ, затова се помъчи да придаде на въпроса смисъл, да схване истинската му насока. Но думите продължаваха да висят във въздуха, те имаха малки бодли, които разкъсваха и бездруго наранената ѝ плът. Усмихна се на най-старата и най-близката си приятелка със съзнанието, че въпреки очевидното ѝ съчувствие, тя няма абсолютно никаква представа за кошмара, който се вихри в главата ѝ.

Колко малко знаем за това, което всъщност става в главите на хората, помисли си Синди. Погледът ѝ се местеше между двете жени, усмивката на устните ѝ бавно се стопи. Колко малко се познаваме един друг изобщо.

— Добре ли си? — попита Мег и протегна ръка да приглади няколко кичура на челото ѝ.

Синди сви рамене и се втренчи към задния двор.

— Е, разкажи ни за Майкъл Кинсолвинг — каза Триш. — Толкова ли е секси, както разправят?

Синди разбра, че Триш се опитва да я разсее. И все пак, при тези обстоятелства беше странно да говорят за сексуалността на Майкъл Кинсолвинг. *Конвертируемо е онова, което става за чукане*, чу го да казва отново.

— Цялото му лице е в белези от пъпки — отговори, решила да се остави на течението. — И е нисък.

— Колко нисък?

— Колкото Том Круз.

— Защо всички мъже в Холивуд са толкова малки? — попита Триш.

— И не си ли спомни Джулия? — невярващо попита Мег.

При споменаването на името на дъщеря ѝ, пулсът на Синди се ускори.

— Отначало не. Но след като изгледахме записа...

— Какъв запис?

— От прослушването на Джулия. Трябва да го видите. Тя е удивителна.

— Не се изненадвам — каза Мег.

— Толкова е талантива — потвърди Триш, въпреки че нито една от двете не бе виждала как играе Джулия.

Синди си припомни лицето на режисьора в края на записа.

— Мисля, че той беше впечатлен. Мисля, че беше забравил колко е добра. — *Талант ли? Талантът е най-малката работа. Искаш ли да я чукаш?*

— Е, тогава това е страхотно — въодушеви се Мег. — Значи, че ще я запомни. Когато се върне у дома — добави и гласът ѝ се разсея като цигарен дим във въздуха.

Когато се върне у дома, повтори си Синди, улавяйки се за думите, като че ли бяха спасителни пояси в бурно море. Когато се върне у дома, ще ѝ купя онези дънки „Мис Сиксти“, за които толкова копнееше. Ще я заведе в Ню Йорк за някой празник. Само двете.

— Тя е добре, Синди — говореше Триш. — Ще се появи. Жива и здрава. Ще видиш.

— Как е възможно това? — попита Синди и повиши тон. — Как може някой да изчезне за почти цяла седмица и после просто да се появи, жив и здрав? Как е възможно? Джулия не е дете. Тя не може просто да е тръгнала нанякъде и да се е загубила. И не е избягала от къщи, защото се е скарала с майка си.

Дали?

— Тя не е глупава романтичка, каквато бях аз. Не е избягала с някое момче на Ниагарския водопад.

Дали?

— Не е нито вятърничава, нито наивна. И преди се е разочаровала от прослушвания. Знае какъв е залогът, ако се явиш на

кастинг за голям холивудски филм.

Дали?

— Зная, че и двете я мислите за егоистична и самовлюбена...

— Не. Не си мислим това.

— Всичко е наред, мила — меко проговори Мег. — Всичко е наред.

— Не е наред — гневно викна Синди. — Джулия не би си тръгнала просто така, без да ми каже. И със сигурност не би го направила, без да каже на баща си.

— Нямах предвид... — започна Триш.

— Просто се опитвах... — продължи Мег.

— Тя може да преценява последиците от постъпките си. Знае, че ще се тревожа до смърт. Не би ми причинила това.

— Разбира се, че не — съгласиха се приятелките ѝ.

— Къде е тогава? — взе да вие Синди. Гласът ѝ накара Елвис да се втурне надолу по стълбите. Лаят му се смеси с воплите ѝ, израз на безкрайната ѝ мъка. — Къде е?

Синди лежеше в леглото си и гледаше как една енергична млада жена, на име Рики Лейк, разпитва група тийнейджърки, които ту се кискаха, ту млъкваха глуповато.

— Защо смятате, че приятелката ви се облича като курва? — бодро попита Рики и навря подобния на фалос микрофон в лицето на едно от момичетата.

Устните ѝ не са ли твърде тънки?

Синди превключи канала, преди момичето да отговори. Появи се някакъв красив мъж, на име Монтел Уилямс, който хвърляше прекалено откровени погледи на треперещата млада жена, седяща зад него.

— На колко години беше, когато баща ти за първи път те изнасили? — попита той.

Искам жените да погледнат това момиче и да си кажат: „изгубена душа“. Искам мъжете да я погледнат и да си помислят: „свирка“.

Тя отново натисна бутона и Монтел бе заменен от Опра, после от Джени, после от Мори, после от някоя си съдия Джуди, изключително

неприятна жена, която изглежда смяташе, че най-добре ще помогне на справедливостта да възтържествува, ако обижда седящите пред нея.

— Тя поиска ли ви мнението? — Съдия Джуди попита гневно нещастната жена на средна възраст, застанала отпред. — Само защото е ваша дъщеря, не означава, че можете да ѝ казвате как да си живее живота.

Моята дъщеря е Джулия Карвър.

Синди превключи на „Комеди сентрал“, надявайки се да се посмее.

— Майка ми е от друга планета — обясняваше млада жена. Помълча малко. — Всъщност, тя идва от ада.

Синди изключи телевизора, хвърли дистанционното на края на леглото, като едва не улучи Елвис. Той я погледна укорително, скочи на пода и се измъкна от стаята. Чуваше как долу в кухнята майка ѝ приготвя вечерята. Може би трябваше да стане от леглото, да слезе и да ѝ помогне, но беше твърде уморена, за да се движи, твърде изцедена, за да предложи дори и символична помощ.

Телефонът иззвъня.

— Ало? — Синди отправи молитва да чуе гласа на дъщеря си, но се подготви за неизбежното разочарование.

— Добре ли си? — попита Мег от другия край на линията.

— Добре съм.

— Почувствах се ужасно, след като си тръгнахме — продължи Мег. — Сякаш някак си се провалихме.

— Не сте.

— Иска ми се да имаше нещо, което да кажем или направим...

— Няма такава.

— Мога да намина по-късно...

— Не, всичко е наред. Доста съм изморена.

— Имаш нужда от почивка.

— Имам нужда от Джулия.

Неловка тишина.

— Опитай се да мислиш позитивно.

Да бе. Защо не? Как не се сетих за това?

— Опитвам се.

— Обичам те — каза Мег.

— Зная — отговори Синди. — И аз те обичам.

Остави слушалката и зарови лице в дланите си.

— Мисли положително — поправи израза тя и усети на дланите си топлия си дъх. Вдигна глава и се втренчи в телефона. — Исках ли ти мнението? — попита с грубия тон на съдия Джуди.

Знаеше, че не постъпва честно и че Мег казва само това, което и самата тя би казала, ако ролите им бяха разменени. Знаеше, че приятелката ѝ наистина се тревожи, че наистина я обича и подкрепя. Разбираше, че и Триш, и Мег искат да са до нея, да я успокояват и предпазват, но разбираше също, че въпреки добрите си намерения, никога нямаше наистина да разберат какво ѝ е. Точно както никога не схванаха мъката ѝ през всички тези години, когато Джулия живя с баща си. Триш, със своя съпруг и идеалния си син, Мег, с двете си чудесни момчета.

— Момчешки майки — каза ѝ веднъж собствената ѝ майка. — Те са от друга порода. И представа си нямат.

Не че приятелките ѝ бяха безчувствени, помисли си Синди. Всъщност, бяха мили, разбрани, любезни и всичко останало, което би трябвало да бъдат истинските приятелки. Но просто не разбираха. А и как биха могли? Нямаха представа.

За Джулия говорим.

Знаеш каква е понякога.

(Възлов момент: Том срещу нея на кухненската маса, стиснал сутрешния вестник, вдигнал го високо пред лицето си.

„Никога нищо не ти е достатъчно“ — процежда през стиснати зъби.

От предната нощ все се караха. Синди почти не помни за какво.

„Не е вярно“ — възразява слабо, вдига чашата с портокалов сок до устните си, ще ѝ се той да свали вестника, за да вижда лицето му.

„Разбира се, че е вярно. Погледни истината, Синди. Аз просто не отговарям на високите ти стандарти.“

„За какво говориш? Никога не съм казвала такова нещо.“

„Каза, че съм забил нож в гърба на Лео Маршал.“

„Казах, че съм изненадана, задето охули човека пред клиента му.“

„Неговият клиент струва четиристотин милиона долара. Той не получаваше това, което заслужават парите му, от Лео. От мен ще го получи.“

„Мислех, че Лео Маршал ти е приятел.“

„Приятели. — Том изпуфтява. — Приятелите идват и си отиват.“
Синди усеща как чашата със сока трепери в ръката ѝ.

„Значи целта оправдава средствата?“

„В повечето случаи, да. Сега вече можеш ли да слезеш от пиедестала?“

„Би ли свалил вестника?“

„Не зная какво повече искаш от мен.“

„Искам да свалиш вестника. Моля те.“

Той сваля вестника и вперва поглед в нея.

„Ето. Доволна ли си? Вестникът е долу. Стана на твоето.“

„Въпросът не е в това.“

„Вестникът е долу, нали?“

„Не говорим за това.“

Том раздражено поглежда към часовника си.

„Виж, осем и половина е. Колкото и да обичам да си седя тук и да се карам с теб цяла сутрин, някои от нас трябва да работят. — Избутва стола си назад. — Довечера имам среща. Не ме брой за вечеря.“

„Коя е тя този път?“ — пита Синди.

Том се изправя на крака, не казва нищо.

„Том?“ — казва тя, здраво стиснала чашата.

Той я поглежда и поклаща глава.

„Какво сега?“

Вероятно тъкмо това „сега“, а не фактът, че има друга жена, я подлудява.

„Това“ — казва просто и лисва чашата в лицето му.)

Този момент бе краят на техния брак.

Макар че двамата с Том останаха заедно още няколко години, мигът, в който портокаловият сок излетя от чашата ѝ, направи развода неизбежен. Бе въпрос само на време, на набиране на енергия.

Същото беше и с Мег, и Триш, осъзна сега Синди и някаква неясна тъга заля порите ѝ, навлезе в костите ѝ.

За Джулия говорим.

Знаеш каква е понякога.

Може би не беше толкова драматично, както да се излее чаша сок, но още един възлов момент тихо, но безвъзвратно отмина. Да, Мег

и Триш бяха най-скъпите ѝ приятелки. Да, тя ги обичаше и те я обичаха. Но беше се намесило непредвидимо обстоятелство и приятелството им неусетно се промени завинаги. Колкото и да се преструваха отгук насетне и трите, Синди разбра, че приятелството им вече никога нямаше да бъде същото.

Друга жена бе застанала помежду им.
Казваше се Джулия.

Синди отвори очи и видя Джулия да се вира в нея от другия край на стаята.

Тя се надигна от възглавницата, затаила дъх, за да види как познатата снимка на дъщеря ѝ изпълва екрана на телевизора. Хвърли се към апарата, мъчейки се да чуе гласа на водещия, но не долови никакви думи. Пресегна се за дистанционното, за да усилва звука, но не го намери до себе си.

— Къде си, по дяволите? — Ръцете ѝ панически затършуваха из гънките на синьо-бялата завивка на цветя. Смътно си спомняше, че го бе хвърлила в края на леглото. Преди колко време беше, замисли се, погледна часовника и видя, че е няколко минути след шест вечерта. Въпреки че небето бе тъмно, щяха да минат още няколко часа, преди да се стъмни съвсем.

Сигурно съм заспала, каза си. Опакоето на дланта ѝ се удари в дистанционното и го измете от леглото. То подскочи във въздуха и плъсна с тъп звук на килима, където се изгуби от погледа ѝ.

Синди тутакси скочи и взе да лази по колене. Опря буза в земята и в ноздрите ѝ се навря застоялият мирис на килима. Тя повдигна бялата кувертюра и надзърна под леглото. Опипа с ръце в тъмното и накрая попадна на злонравното нещо.

— По дяволите — измърмори Синди. Докато се изправяше на крака, си удари главата. Насочи дистанционното към телевизора като пистолет и усилва звука до крайност. Гласът на коментатора загърмя в ушите ѝ. Само че той вече не говореше за Джулия. Образът на дъщеря ѝ бе заменен от въздушна снимка на канадския „Уандърленд“, където, с траурен глас съобщи репортерът, само часове по-рано едно малко момченце било сексуално малтретирано.

Синди смени канала. Показа се полето на някаква ферма. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че гледа стара запусната ферма сред море от полюшващи се царевични стебла.

— О, не! — Синди притисна уста с ръка, за да спре писъците си. Намерили са тялото на Джулия в изоставена плевня до „Кинг Сайдроуд“. Разказът на Шон ги е отвел до насеченото й обезобразено тяло. — Не. Не. Не.

— Синди! — изкрещя майка й, а Елвис взе да лае някъде отзад. — Синди, какво има?

Изведнъж майка й се озова зад нея, измъкна дистанционното от ръцете й, намали звука. Едва тогава Синди съумя да осмисли думите на говорителя и да разбере, че въпросната царевична нива не е до „Кинг Сайдроуд“, а по-скоро някъде в Мидлънд, че историята се отнася до изобилната реколта от царевица и няма нищо общо с Джулия.

— Помислих, че...

— Какво, скъпа?

— Джулия...

— Имаше ли нещо за Джулия? — Майка й взе да превключва каналите.

— Видях снимката й. Говореха за нея. — Дали? Или бе сънувала?

И тогава я видя отново: с леко наклонена глава, блестящи очи, права руса коса, падаща върху рамото, разбираща усмивка.

— Усили го, усили го.

Полицията търси следи относно изчезването на двацет и една годишната Джулия Карвър, дъщеря на видния адвокат от шоубизнеса Том Карвър. Издирваната актриса е била видяна за последно в четвъртък сутринта на двацет и девети август, когато си е тръгнала от прослушване при известния холивудски режисьор Майкъл Кинсолвинг.

Снимката на Джулия тутакси бе заменена с тази на Майкъл Кинсолвинг, обхванал с ръце две пищни блондинки.

Полицията е разпитала прочутия режисьор, който е в града за предпремиерата на последния си филм на Международния филмов фестивал в Торонто, както и за да потърси декор за следващия си филм. От полицията подчертават, че той не е заподозрян по повод изчезването на младата жена.

Образът на Майкъл Кинсолвинг бе изместен от безличната физиономия на говорителя, а снимката на Джулия се появи отново в малко квадратче в десния горен ъгъл на екрана.

Умоляват се всички, които имат някаква информация за Джулия Карвър, да се обадят в местната полиция.

— Предполагам, че сега вече е официално — каза Норма Апълтън. С пепелявосиво лице и широко отворени празни очи, тя тежко се отпусна на края на леглото.

Синди незабавно се озова до нея.

— О, мамо — каза тя. — Толкова съжалявам. Толкова съм затънала в собствената си скръб, че и не помислих как би могло да ти се отрази на теб.

— Последното нещо, което искам, е да почнеш да се притесняваш и за мен.

— Ти си й баба.

Майка й наведе глава.

— Първото ми внуче — прошепна тя.

— О, мамо. Ами ако не се върне? Ако никога не разберем какво се е случило с нея?

— Ще се върне — заяви майка й със силен глас, сякаш със силата на волята си би могла да опази внучката си и да я върне у дома.

Синди кимна. Боеше се да я разпитва повече. Двете жени седяха на крайчеца на леглото, хванати здраво една за друга, в очакване на нови вести за Джулия.

Бе почти десет часа, когато Синди чу входната врата да се отваря и затваря. Приведе се напред в леглото, изключи звука на телевизора и зачака, докато по коридора се чува стъпки.

— Хедър? — викна тя. Хедър се бе обадила да предупреди, че няма да се прибере за вечеря. Щяла да се среща с приятелки, но нямало да закъснява.

Елвис скочи от леглото и изтича навън от стаята.

— Хедър? — викна отново Синди.

— Аз съм — отговори Дънкан и се показа на прага. Елвис скочи върху краката му с такъв ентусиазъм, че едва не го събори.

— Дънкан — каза Синди. — Хедър с теб ли е?

Дънкан поклати глава. Тъмната му коса падаше върху челото. Изглеждаше уморен, сякаш не беше спал от дни. Обикновено гладката му кожа бе посърнала и бледа. От дрехите му се разнасяше застояла миризма на твърде много цигари.

— Сигурно скоро ще се прибере — каза той, поклащайки се. Облегна рамо на стената, сякаш имаше нужда да се подпре.

— Добре ли си? — После добави: — Пиян ли си?

Веждите на Дънкан се събраха при носа му, като че ли сериозно размишляваше над въпроса.

— Не. Е, може би. Само малко.

— Защо?

— Защо ли? — повтори той.

— Защо си пил?

Той се засмя с дразнещо момичешко кискане, което Синди не бе чувала преди.

— Трябва ли да има някаква причина?

— Не мисля, че някога преди съм те виждала пиян.

— Е, да...

— От кога си започнал да пушиш? — продължи Синди.

— Какво?

— Пушене и пиене — това не си ти.

— Не го правя много често — почна да се оправдава Дънкан. — Само от време на време. Знаете как е.

— Не зная.

— Госпожо Карвър, малко ме изнервяте.

— От какво си изнервен?

— Аз разстройвам ли ви с нещо?

— Защо да се разстройвам от теб?

— Не зная. Просто изглеждате...

— Разстроена ли?

— Да.

— Не мислиш ли, че имам основателна причина да бъда разстроена?

Дънкан погледна надолу по коридора към стаята, която споделяха с Хедър.

— Не съм казвал това. — Той млъкна, оттласна се от стената и се заклати на пети. Направи две крачки, спря и се втренчи право в Синди. — Има ли някакви новини? — попита предпазливо. — За Джулия?

— Не. Дънкан... — викна Синди, понеже той се наклони да се обръща.

— Да?

— Какво става помежду ви с Хедър?

Дънкан преглътна и се почеса по носа.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Явно нещо не е наред помежду ви...

— Просто изживяваме малко тежък момент, госпожо Карвър. Това е всичко. Наистина, не ми е удобно да говоря за това.

— Ще ми кажеш, нали, ако има нещо, което трябва да зная?

— Не разбирам.

— Знаеш нещо, нали?

— Зная, че съм по-пиян, отколкото си мислех. — Опита се да се засмее, но вместо това се закашля.

— Знаеш нещо за Джулия — надвика кашлицата му Синди.

Кръвта се отдръпна от бездруго бледото му лице. Сякаш на секундата изтрезня.

— За Джулия ли? Не. Разбира се, че не.

— Карал си се с нея...

— Да, но...

— А после тя изчезна.

— Госпожо Карвър, не е възможно да си мислите, че имам нещо общо с изчезването на Джулия.

— А имаш ли?

— Не!

Синди падна назад върху възглавницата си. Наистина ли смяташе, че момчето, което прие в дома си, този млад мъж, любовник на по-малката ѝ дъщеря, по някакъв начин е отговорен за изчезването на по-голямата? Можеше ли наистина да мисли така? Поклати глава. Вече не знаеше какво да си мисли.

Дънкан стоеше безмълвно на прага, ръцете му висяха отпуснато отстрани.

— Май е по-добре да прекарам нощта при Мак — каза накрая. — Ще се почувствате по-удобно, ако не съм тук.

Синди не отвърна нищо.

— Само ще си взема някои неща.

Тя го чу как се тътри по коридора. Помисли си дали да не хукне след него, да го събори на земята и с бой да го принуди да си признае. После се сети, че майка ѝ спи в леглото на Джулия. Какъв смисъл имаше да я буди с такива сцени? Дънкан не би си признал каквото и да е. Наистина ли смяташе, че има какво да признава?

Синди го чу да тършува из гардероба. Няколко секунди по-късно зърна сянката му забързано да минава покрай стаята ѝ. Тръгна си, без да каже довиждане.

— Как сте, госпожо Карвър? — попита докторът, чието лице ту се размазваше, ту се избистряше. Той беше едър мъж, с гъста брада, пухкави вежди и отъняла сива коса.

— По-добре съм — отговори Синди и намести белия чаршаф, наметнат над гърдите ѝ.

— Взимахте ли си лекарствата?

Синди потри очи. Чертите на доктора се изкривиха и се свлякоха от лицето му.

— Какви лекарства?

— Много е важно да си вземате лекарствата, госпожо Карвър — каза той. — Ако не ги вземате, ще умрете.

— О, не! — Синди скочи от леглото. — Забравих. Забравих. — Беше наполовината път за банята, с разтуптяно сърце, когато спря. — Какви лекарства? — попита на глас. Погледна към телевизора и си даде сметка, че още е включен. Беше заспала по някое време преди

полунощ, докато повтаряха „Ред и законност“. Сега стоеше гола наред с нея си, посред нощ, наред нескончаемия кошмар на нейния живот. — Какви хапчета? — запита се отново и се срина на земята. На екрана някакъв красив мъж в оранжев гащеризон премина с отчаяна стъпка. Камерата се наведе, за да покаже ръцете му, закопчани в белезници. Главата му, с къдрава кестенява коса, бе грубо вкарана в полицейска кола.

Цяла минута ѝ трябваше, за да разбере, че мъжът е Тед Бънди, известен сериен убиец на десетки, може би дори стотици млади жени. Тя потръпна, неспособна да се извърне, хипнотизирана от дълбокия глас на говорителя и бездънния поглед на убиеца.

„Стойте на нашия канал, за да видите дръзкото бягство на Тед Бънди — мрачно каза говорителят. “Американска справедливост” продължава след съобщенията.”

Това ли се е случило и с Джулия, не можеше да спре да се пита Синди. Дали не се е натъкнала на някой, чиято красива момчешка външност прикрива сърце и душа на ненормален убиец? Дали не я е примамил да се качи в колата му, а после я подлъгал да отидат у тях? Дали не се е мъчила да се бори с него? Дали не е използвал наркотици или вериги, за да я подчини? Дали не я държи затворена в някоя тъмна подземна пещера?

Толкова смахнати има, помисли си Синди. Толкова луди хора. Дали някой от тях не бе излял яростта си върху малкото ѝ момиченце?

Стана на крака, точно когато усмихнатото лице на Тед Бънди отново изпълни екрана. Налудничавите му очи се забиха в нея, предизвикваха я да се изправи срещу него.

„Съседското момче“ — взе да обяснява говорителят и тя затърси пипнешком дистанционното. За канал, посветен предимно на изкуството и забавните предавания, изглежда, че отделяха ужасно много време за подробности около зловещи убийства. Изключи го и стаята незабавно потъна в мрак, като че ли самият телевизор бе погълнал светлината. Изяжда малките си, помисли си и отиде до прозореца. Дръпна завесите и се вторачи в задния двор. Луната бе тънка и се скриваше зад високия клен в средата на неравната и подраснала ливада на семейство Селик. Наистина трябва да направя нещо за дървената ограда, която ни дели, помисли разсеяно. В долния край бе започнала да хлътва навътре под натиска на близката

смадлика. Трябваше ѝ само някой по-дебел сняг и цялата щеше да се срути.

„Добра ограда — добри съседи“, спомни си стиха на Робърт Фрост. Помисли за приближаващата зима, опита се да си представи себе си след три месеца. Щеше ли още да стои до прозореца на стаята си, да се взира в тъмното и да чака дъщеря ѝ да се прибере?

И тогава я видя.

Седеше на най-долното стъпало към задния двор откъм кухнята. Не можеше да види лицето ѝ, но на мига разбра, че е Джулия.

— Джулия. Боже мой — Джулия! — Навлече хавлиения си халат и препусна надолу по стълбите. Елвис тичаше по петите ѝ. Втурна се в кухнята, с едно движение отключи и отвори плъзгащата се стъклена врата и се хвърли навън. Студеният нощен въздух я блъсна по лицето като мокра кърпа. — Джулия! — изкрещя, а момичето на най-долното стъпало скочи на крака и отстъпи назад в нощта.

— Мамо, не. Аз съм.

— Хедър?!

— Изплаши ме. Какво правиш?

— Какво правя аз ли? *Ти* какво правиш? — попита на свой ред Синди. — Минава три часа през нощта.

— Не можах да заспя.

— Видях те от прозореца си. Помислих те за Джулия.

— Съжалявам — каза Хедър. — Това съм само аз. — В гласа ѝ имаше нещо странно гъргорещо.

— Плачеш ли? — Синди пристъпи полека надолу, сякаш дъщеря ѝ бе някакво улично коте, което всеки миг ще побегне, ако го приближи твърде бързо.

Хедър поклати глава, но слабата лунна светлина огря бузата ѝ и разкри все още влажните следи от сълзи.

— Какво има, миличка? И моля те, не ми казвай, че няма нищо — добави, понеже Хедър вече се опитваше да го каже. — Свързано ли е с Дънкан?

Хедър се извърна.

— Ние скъсахме — призна тя след дълга пауза.

— Скъсахте ли? Кога?

— Тази нощ.

— Защо? — попита Синди с нисък глас.

— Не зная. — Хедър въздъхна дълбоко и вдигна ръце. — Напоследък доста се карахме.

— Заради Джулия ли?

Хедър погледна объркано.

— За Джулия? Не. Какво общо има Джулия с това?

— За какво се карахте, миличка? — пренебрегна въпроса ѝ Синди.

Хедър поклати глава.

— Не зная. За всичко. За нищо. Толкова е глупаво.

— Кое?

— Преди няколко седмици бяхме на един купон — бавно започна Хедър. — Говорех с едно момче. Просто си говорехме. Беше съвсем невинна работа, но Дънкан каза, че съм флиртувала и имахме голям скандал. Мислех, че сме го надмогнали, но миналата седмица пак се започна. Искях да ида в един клуб с Шери и Джесика, но Дънкан много се разстрои от това. Каза, че не бивало да ходя на такива места без него, а аз го попитах: защо? Не правя нищо лошо. Защо да не мога просто да изляза с приятелки и да се позабавлявам? А той каза, че ако искам това, мога всяка вечер да си излизам с приятелките. Тази нощ пак се скарахме много, Дънкан се напи, аз избухнах и си тръгнах с Джесика, а когато си дойдох вкъщи, видях, че нещата му ги няма и го потърсих у Мак. Той беше там и ми каза, че няма да се върне и между нас е свършено.

— О, миличка, не го е мислел.

— Напротив. Каза, че не искал да има повече нищо общо с никоя от нас и че всички сме били луди. Защо каза това?

— Не зная — излъга Синди, припомняйки си разговора им от по-рано.

— Ти видя ли го, когато се е върнал вкъщи?

— Да — призна Синди.

— И?

— Беше доста пиян.

— Ти какво му каза?

— Нищо. Просто му зададох няколко въпроса.

— Какви въпроси?

— Попитах го само... дали има нещо, което трябва да зная.

— За кое?

— За Джулия.

— За Джулия ли? Защо ще го питаш за нея?

— Не зная.

— Защо винаги всичко трябва да е свързано с Джулия? — внезапно попита Хедър. — Омръзна ми винаги всичко да е за нея. Това не е свързано с нея. Отнася се за мен. Хедър. Другата ти дъщеря. Помниш ли ме?

— Хедър, моля те. Сестра ти изчезна...

— Джулия не е изчезнала.

— Какво?

Хедър погледна надолу.

— За какво говориш? Да не би да искаш да кажеш, че знаеш къде е?

— Не.

— А какво искаш да кажеш?

Хедър неохотно погледна майка си.

— Не мислех, че го казва сериозно. Не мислех, че наистина ще го направи.

— Какво говориш? — повтори Синди с нисък гърлен глас. — Кажи ми.

— Цялата работа е толкова глупава — започна Хедър. — Джулия беше бясна на Дънкан, защото не искаше да я закара. Обиждаше го, обвиняваше го, че бил егоист и неблагодарник. Каза, че ако искал да живее тук безплатно, най-малкото, което можел да направи, било да бъде полезен с нещо. Той ѝ каза, че не ѝ е шофьор; тя му каза да се маха по дяволите от къщата. Аз ѝ казах тя да се маха по дяволите, че на всички е омръзнала с глупавите си избухвания, а тя отговори, че нямала търпение да се махне, че ме мразела, че съм била „проклятието на нейния живот“. И тогава каза, че може би няма да чака, докато спести достатъчно пари да си вземе свое жилище и незабавно ще се махне. Още днес, така каза. Можело дори да не си даде труда да се връща след прослушването.

Думите се стоварваха върху съзнанието на Синди като боксови удари.

— Какво?

— Не мислех, че говори сериозно.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— Кога? Когато полицията беше тук ли? Ти толкова се ядоса, когато Фиона предположи, че Джулия може да е имала нужда да остане насаме. Каза, че се опитвала да провали разследването. Не исках... Искан да кажа, просто за всеки случай... Не знаех...

Синди се мъчеше да осмисли думите на дъщеря си. Възможно ли бе Джулия просто да е заминала в пристъп на ярост? Да бъде толкова отмъстителна, безотговорна и жестока? Да изчезне, просто за да им го върне?

Не. Не беше възможно. Без значение колко ядосана е била на сестра си, независимо колко егоистична и самовлюбена би могла да бъде, Джулия никога не би причинила на семейството си този продължителен тормоз. Можеше да отсъства няколко часа, за да даде урок на сестра си, може би дори цяла нощ. Но не и толкова време. Не толкова време.

— Не — каза на глас Синди. — Джулия никога не би ни извъртяла такъв номер. Знае колко ще се разтревожим.

— Мамо, събуди се — насила произнесе Хедър. — Единственият човек, за който Джулия някога се е тревожила, е Джулия. Тя...

Каквото и да се канеше да каже Хедър, остана неизказано, понеже дланта на Синди се стовари на бузата ѝ. Хедър ахна, политна назад и се препъна на земята.

— О, детенцето ми, толкова съжалявам — тутакси проплака Синди и се пресегна в тъмното към дъщеря си. Слабата луна освети струйка кръв, която се размаза по устните ѝ, като нехайно положено червило.

Хедър се дръпна от майка си.

— Не, не съжаляваш. — Изправи се на крака и изтича нагоре по стъпалата. — Погледни истината, мамо — каза тя и се хвана за плъзгащата се стъклена врата. — Единственото, за което съжаляваш е, че тук стоя аз, а не Джулия. — Простичкото изречение се търкулна надолу по стълбите, рикошира във влажната трева и удари Синди точно между двете очи.

Тя стоеше там, твърде слаба, за да помръдне, твърде вцепенена, за да падне. Сигурно така се чувства човек, когато го застрелят, мина ѝ през ума. Хедър изчезна в къщата. Мигът, точно преди да се строполиш.

Синди вдигна глава и потърси звезди в покритото с облаци небе. Но и да имаше звезди, те се криеха. Погледът ѝ се отмести към вратата на съседите.

Фейт стоеше до прозореца на спалнята си и се взираше в нея. Беше твърде тъмно, за да различи изражението на лицето ѝ.

В седем часа на следващата сутрин телефонът иззвъня и грубо измъкна Синди от някакъв боксов мач с невидим противник. Докато посягаше към слушалката, от превързаните ѝ пръсти капеше кръв. Отвори очи и сънят изчезна.

— Ало — обади се тя, опитвайки се да звучи, сякаш е будна от часове, а не че сега се събужда, какъвто беше случаят.

— Синди Карвър?

Тя седна в леглото, а Елвис се намести в краката ѝ.

— Кой е?

— Аз съм Елизабет Капица от „Нешънъл Поуст“. Първо, позволете ми да кажа, че много съжалявам за вашата дъщеря.

— Какво се е случило? — Синди грабна дистанционното и бързо превъртя каналите. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, сякаш се опитваше да избяга, преди да узнае страшната вест.

— Нищо — побърза да я увери Елизабет Капица. — Няма нищо ново.

Синди падна върху възглавниците, мъчейки се да не повърне. Челото ѝ лепнеше, потънало в пот.

— Не зная дали сте запозната с работата ми — каза Елизабет Капица.

Синди си спомни трийсет и пет годишната жена с остра коса и златни халки на ушите, които бяха нейна запазена марка, да се усмихва от снимката си по вестникарските кутии из града.

— Зная коя сте. — Всички познаваха Елизабет Капица, дори и да не четяха статиите ѝ. Нарастващата ѝ популярност се дължеше на умелото комбиниране на талант и самоизява. Тя постигаше това като ненатрапчиво вмъкваше своята личност във всяка трагедия, която разкриваше, независимо дали ставаше дума за местен случай на малтретирано дете, или за проява на международен тероризъм. На теория, тя пишеше истории от общочовешки интерес. На практика, пишеше за себе си.

— Чудех се дали мога да намина и да поговоря с вас.

— Седем часа сутринта е — напомни ѝ Синди, като погледна часовника.

— Когато на вас ви е удобно.

— За какво искате да говорим?

— За Джулия, разбира се — отговори Елизабет и името с лекота се изплъзна от езика ѝ, сякаш цял живот бе познавала Джулия. — И за вас.

— За мен?

— Какво преживявате.

— Нямаме представа какво преживявам. — Синди избърса една нежелана сълза от бузата си и усети как друга бърза да заеме мястото ѝ.

— Точно това искам да ми разкажете — внимателно настоя жената.

Синди поклати глава, сякаш Елизабет Капица можеше да я види.

— Не мисля.

— Моля ви — меко каза репортерката. — Аз мога да ви помогна.

— Като се възползвате от дъщеря ми?

— Синди — започна Елизабет Капица и името обви раменете на Синди като ръка на любовник. — Колкото по-голяма гласност се дава на такива случаи, толкова по-голям шанс има от щастлива развръзка.

Щастлива развръзка, мълком повтори Синди. Кога за последен път бе вярвала в щастливите развръзки?

— Съжалявам. Не мисля, че мога да ви кажа каквото и да е, което да помогне.

— Вие сте нейната майка — протичко каза Елизабет.

— Да — съгласи се Синди, нямаше сили да каже нещо повече.

— Може ли поне да си помислите за това и да ми се обадите, ако промените решението си? — Елизабет Капица ѝ продиктува телефонния си номер в офиса, у дома и мобилния си телефон, после повтори всичките още веднъж, а Синди послушно ги записа на дъното на една кутия от книжни салфетки, макар че нямаше намерение да се обажда на жената.

Едва бе свалила единия си крак от леглото, когато телефонът отново иззвъня. Този път беше един журналист от „Глоуб енд мейл“, който искаше тя да каже нещо, което той да цитира. Синди измърмори

нещо, в смисъл че само иска дъщеря ѝ да се върне вкъщи жива и здрава, после смотолеви същото и на журналистите от „Стар“ и „Сън“, които позвъниха точно след като бе излязла от банята. *От колко време дъщеря ви е актриса?* — питаха я те. — *Кажете ни за някои от нейните успехи.*

Синди причеса влажната си коса настрани от челото, после навлече чифт дънки и бяла тениска. Слезе долу с Елвис пред себе си, който взе нетърпеливо да крачи напред-назад пред вратата, когато тя я отвори.

Лицето на Джулия я гледаше от предните страници на „Глоуб“ и „Стар“. АКТРИСА, НА 21, В НЕИЗВЕСТНОСТ ОТ 6 ДНИ — пишеше под познатата черно-бяла снимка. Телефонът в кухнята почна да звъни. Синди не му обърна внимание, влезе вътре и разгърна вестника на масата.

Полицията разследва изчезването на красива изгряваща актриса, Джулия Карвър, на 21, в неизвестност от последния четвъртък. Госпожица Карвър, дъщеря на видния адвокат от шоубизнеса Том Карвър, е изчезнала безследно след среща с прочутия холивудски режисьор Майкъл Кинсолвинг.

Синди прочете абзаца веднъж, после още веднъж на глас, докато телефонът продължаваше упорито да звъни.

— „Полицията разследва изчезването на красива изгряваща актриса, Джулия Карвър, на 21, в неизвестност от последния четвъртък. Госпожица Карвър, дъщеря на видния адвокат от шоубизнеса Том Карвър...“

Синди се засмя, избута „Глоуб“ и се пресегна за „Стар“. Телефонът спря да звъни, но почти веднага започна отново.

АКТРИСА ИЗЧЕЗВА СЛЕД ПРОСЛУШВАНЕ ПРИ ХОЛИВУДСКИ РЕЖИСЬОР — гласеше заглавието под снимката на Джулия. *Джулия Карвър, на 21, красива актриса и дъщеря на адвоката от шоубизнеса Том Карвър, е изчезнала от дома си в Торонто от четвъртък, 29 август.*

— Не — каза Синди и го препрочете отново и отново.

Красива актриса и дъщеря на адвоката от шоубизнеса Том Карвър.

Дъщеря на видния адвокат от шоубизнеса Том Карвър.

Сякаш Джулия има само един родител, помисли Синди и в стомаха ѝ взе да се надига ярост, като злокачествен тумор. Кога бе престанала да съществува? Кога бе престанала да има значение? Сякаш и тя, като дъщеря си, изведнъж и почти незабележимо бе изчезнала от лицето на земята. Вестниците с няколко нехайни фрази я бяха изтрили от света, бяха я премахнали от живота на дъщеря ѝ.

Том още веднъж ѝ бе откраднал Джулия. Този път, без дори да се опитва.

Пресата бе направила всичко официално: Джулия бе дъщеря на Том Карвър.

Майка ѝ не се виждаше никъде.

Телефонът спря да звъни.

— Аз не съществувам — каза Синди на Елвис, който в отговор повдигна крак и се изпика отстрани на стола ѝ. Тя се втренчи във вироглавото куче на дъщеря си, разкъсвана от желанието да плаче и да се смее едновременно. — Няма нищо — каза и взе няколко хартиени салфетки от плота. Попи мръсотията, приемайки покорно отговорността за поведението на кучето. В крайна сметка, вината беше нейна. Тя трябваше да го изведе на разходка. Всичко беше по нейна вина. Бе толкова некадърна майка за Елвис, колкото беше и за Джулия. — Джулия Карвър — прошепна, взирайки се в снимката на дъщеря си на първите страници на вестниците, — дъщеря на *Синди*. Дъщеря на Синди, по дяволите. — И няма да позволя още веднъж да ме отхвърлят, добави мълчаливо. Няма просто да изчезна.

Не мисля, че мога да кажа нещо, което да помогне — бе казала на Елизабет Капица.

Вие сте нейната майка.

— Да, така е. — Синди се изправи на крака, отиде до телефона и бързо набра последния номер, който бе записала на дъното на кутията. Спомни си го наизуст. — Елизабет Капица? — попита тя жената, която вдигна още при първото позвъняване, сякаш бе чакала Синди да се обади. — Аз съм Синди Карвър.

— Кога мога да ви видя? — попита репортерката.

— Какво ще кажете за девет часа?

До осем и половина Синди се бе преоблякла три пъти и пиеше четвърта чаша кафе.

— Добре изглеждаш — каза майка ѝ, когато влезе в кухнята, спретнато облечена в различни нюанси на синьото. — Тази блуза нова ли е?

Синди приглади предницата на розовата копринена риза, която импулсивно си бе купила от „Андрюс“ предното лято, но никога не бе сложила, защото не беше съвсем в *неин* стил. Дали сега, когато вече не беше личност от някакво значение, ѝ отиваше повече, запита се и откопча горното копче.

— Искаш ли да закусиш?

— Засега кафето ми стига — отговори майка ѝ и си наля. — Кой звъни от толкова рано сутринта?

— Кой ли не.

Майка ѝ сви рамене.

— Значи няма нищо ново.

Синди побутна към нея сутрешните вестници.

— Виж сама.

Норма Апълтън прегледа първите страници на двата вестника.

— О, боже! — въздъхна тя и потъна в един от кухненските столове.

— След половин час ще дойде Елизабет Капица да вземе интервю от мен.

— Мислиш ли, че е разумно?

— Обадих се в полицията — каза Синди, — казаха, че няма проблем, стига да не говоря за разследването. Заявиха, че можело даже да помогне.

Майка ѝ бавно отпи от кафето си и прокара треперещи пръсти по хартиените страни на внучката си.

— Къде се е запътила Хедър толкова рано?

Синди недоумяващо погледна майка си. За какво говореше?

— Къде отива Хедър? — попита отново Норма Апълтън.

— Не разбирам.

Бе ред на майка ѝ да погледне объркано.

— Когато станах, тя си стягаше багажа.

— Багажа ли? За какво говориш? — Синди се втурна в коридора и в този момент Хедър се появи отгоре на стълбите с чанта в ръце.

— Какво правиш?

— Мисля да остана при татко за няколко дни — каза Хедър и бавно заслиза по стъпалата. Щом стигна най-долу, тя пусна черната кожена чанта на пода. — Здравей, бабо — махна на жената, която я гледаше от прага на кухнята.

— Здравей, миличка.

— Защо правиш това? — попита Синди.

— Какво става? — Погледът на Норма Апълтън взе да се мести от дъщеря ѝ към внучката ѝ.

— Нещата тук са доста напрегнати. Помислих си, че на мама ще ѝ бъде по-добре, ако има повече свободно пространство — обясни Хедър. — Пък и отдавна не съм оставала при татко. Само за няколко дни — повтори тя.

— Хедър, моля те, ако е заради снощи...

— Какво се е случило снощи? — попита майка ѝ.

— Вече се обадох на татко — каза Хедър. — След няколко минути ще дойде да ме вземе.

— Знаеш колко съжалявам. Знаеш, че не исках да те ударя.

— Ударила ли си я? — повтори майка ѝ.

— Не е заради това — каза Хедър.

— Тогава защо заминаваш?

Хедър се поколеба, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Просто мисля, че за всички ни ще е по-добре, ако се откъснем за малко.

Синди поклати глава.

— Не и за мен.

Хедър отново се поколеба, тялото ѝ се наклони към майка ѝ.

— Вече се обадох на татко.

— Обади му се пак.

На вратата се позвъни.

— Моля те, скъпа — продължи Синди, следвайки Хедър до входната врата. — Кажу ми, че си променила решението си. Той ще те разбере.

Хедър си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Сигурно сте видели сутрешните вестници — каза Лий. Косата ѝ представляваше бойно поле от воюващи къдрици. Пусна малък куфар на пода до краката на Хедър.

— Какво е това? — Синди изгледа подозрително очукания кожен куфар.

— От един час ти звъня. Или дава заето, или никой не вдига. Накрая ми писна и казах на Уорън: стига толкова. Не мога да стоя и да не зная какво става. Ще трябва да се оправи без мен за известно време. Нанасям се при вас, момичета, докато се разбере кое как е.

— Не — бързо каза Синди. — Наистина няма нужда.

— Хедър и Дънкан могат да спят долу. Сигурна съм, че няма да имат нищо против. Гърбът ми е твърде чувствителен за дивани.

— Всъщност, аз ще остана при татко за няколко дни.

— Е, ами тогава всичко се нарежда идеално, нали? — каза Лий.

— Не — възрази отново Синди.

Отвън два пъти прозвуча клаксон.

— Сигурно е татко. — Хедър погледна през отворената врата и тъмнозеленият „Ягуар“ на Том се показва.

— Моля те, Хедър — за последен път опита Синди.

— Не се тревожи, мамо. Ще се оправя. Ще ти се обадя по-късно. — И докосна с устни страната на майка си. После изтича надолу по стъпалата, метна чантата си на задната седалка на колата и седна на мястото до баща си.

(Ретроспекция: Джулия отнася скъпия си куфар „Луи Вюитон“ до беемвето на Том, изчаква той да го сложи в багажника, после се плъзва на седалката до него.)

Синди гледа след колата на Том, докато излезе от алеята.

Все още стоеше на площадката и се взираше в празната улица, когато Елизабет Капица се появи точно в уреченото време с касетофон в ръка и един фотограф зад гърба си.

„НESHЪНЪЛ ПОУСТ“

ЧЕТВЪРТЪК, 5 СЕПТЕМВРИ, 2002 Г.

МЪКАТА НА ЕДНА МАЙКА

от Елизабет Капица

Торонто, 5 септември — Тя седи във всекидневната на просторния си, изпълнен с произведения на изкуството дом в центъра на Торонто. Бледото ѝ лице е опустошено от несигурност и страх. Сълзите непрекъснато дебнат изразителните ѝ сини очи; мокрят стилната ѝ розова копринена блуза.

— Съжалявам — извинява се непрекъснато и извива вече разпокъсаната салфетка в скута си.

Предлага ми кафе и кифличка, пита ме за здравето ми, интересува се дали ми е удобно. Типична майка, мисля си, без да искам. Само че, за жалост, Синди Карвър е всичко друго, но не и типична майка.

Защото Синди Карвър е майката на Джулия Карвър, зашеметяващата двайсет и една годишна актриса, която изчезна преди една седмица и чийто баща е известният адвокат от шоубизнеса Том Карвър, с когото Синди е разведена от седем години. При споменаването на бившия ѝ съпруг Синди се усмихва и става очевидно, че каквито и да са били разногласията им в миналото, изчезването на дъщеря им ги е сближило.

Очевидно е също така, че красотата е семейна черта, тъй като Синди Карвър, независимо от мъката си, на четирийсет и две години все още е много красива жена. Така, както е приседнала на крайчеца на единия от двата изящни кожени дивана, в нейното лице се откриват чертите на Джулия: в леко наклонената глава, в меката пълнота на устните, в решителния поглед.

— Дъщеря ми *ще* се върне у дома — казва тя и на мен болезнено силно ми се иска да ѝ повярвам.

Шансовете, естествено, не са добри. Младите жени, които изчезват, рядко се връщат у дома. Веднъж изчезнали, трудно ги намират. А дори и да ги открият, това обикновено става в плитки гробове след седмици, месеци и дори години на самоунищожителни издирвания. Да си спомним например за зловещите разкрития в онази омразна свинска ферма в Британска Колумбия или за скорошния бум в отвличанията южно от границата. Достатъчно е да споменем имената на Амбър и Чандра. Остава ни да се молим името на Джулия да не се нареди до тях.

— Какво мислите, че се е случило с вашата дъщеря? — питам внимателно и си мисля за собствената си дъщеря, на пет години, която е на сигурно място у дома.

Синди поклаща глава и отронва няколко нови сълзи, неспособна да отговори, да изкаже на глас онова, което най-вероятно минава през ума ѝ: че скъпата ѝ първородна дъщеря е станала жертва на онази безсмислена жестокост, която се е превърнала в съществена част от градския живот, че милата усмивка на детето ѝ може да е била погрешно възприета от някой побъркан от алкохол и наркотици ум, че естествената ѝ пищна хубост може да е подействала като червен байрак, развян в лицето на лудостта.

— Джулия е толкова жизнена — с любов произнася майка ѝ. — Тя притежава огромна енергия и мотивация. Щом веднъж я погледнете, вече знаете, че ще постигне успех с каквото и да се захване.

Тя, разбира се, е решила да се захване с актьорско майсторство. Джулия, според жената, която е нейния най-голям фен, е изключително надарена актриса, чийто талант и красота се съизмерват само с решимостта ѝ да успее. Наистина, според известния холивудски режисьор Майкъл Кинсолвинг, видял много красиви и талантили жени (на прослушване при него Джулия се е явила сутринта, преди да изчезне и навярно той е последният човек, който я е виждал), Джулия носи знака на звезда.

— Изключителен талант — споделя на коктейл по-късно той. — Красива, разбира се. Но и нещо повече. Тя притежава онова допълнително нещо, което определя звездата.

Какво мисли майката на Джулия относно клюките, обгръщащи известния женкар, намекващи за възможна романтична връзка между застаряващия Донжуан и изгряващата звезда?

— Абсурдно — лаконично изразява презрението си към тези инсинуации Синди. — Те са се срещнали за първи път в онази сутрин. — Дали вярва на предположенията, че Майкъл Кинсолвинг би могъл по някакъв начин да е замесен в изчезването на дъщеря ѝ? — Не мога да си представя... — започва тя, но гласът ѝ секва.

Майка ѝ и сестра ѝ, които са се преместили при нея, докато Джулия се прибере у дома, незабавно се втурват към Синди, отмятат няколко кичура от лицето ѝ и грижовно я подкрепят. Какво нещо е

семејството, удивлявам се аз и вървя към вратата, нетърпелива да се прибера у дома при дъщеря ми и тригодишния ѝ брат. Излизам и вече си представям чудните им усмивки, палавите им ръчички, протегнати към мен за добре дошла. Тази нощ, когато ги сложа да си легнат, ще ги помоля да кажат по една молитва за Джулия.

А също и една за нейната майка.

В събота сутринта съобщиха за още едно изчезнало момиче.

Подобно на Джулия, и нея я описваха като висока, руса и красива, макар че снимката, която обиколи първите страници на всичките четири основни вестника в Торонто, показваше слабо изкривяване на лявото око, което ѝ придаваше леко кривоглед вид. Казваше се Сали Хенсън и бе три години по-голяма от Джулия и може би около четири-пет килограма по-тежка. От дипломирането си в университета „Куинс“ две години по-рано, тя работила в редколегията на списание „Торонто лайф“ и според набързо събраните мнения на колегите ѝ, била дружелюбна и популярна сред тях.

Подобно на Джулия, и Сали Хенсън скъсала наскоро с приятеля си, с когото полицията най-вече искаше да се свърже. Очевидно той бил заминал с мотора си горе-долу по времето, когато разтревожените родители на Сали влезли в празния апартамент на дъщеря си.

Също като Джулия, и тя бе изчезнала в четвъртък и също като нея, бе страстна почитателка на киното. Била си планирала отпуската така, че да съвпадне с филмовия фестивал. Купила си трийсет билета и, по думите на майка ѝ, се канела да гледа по три филма на ден, във всеки от десетте дни, през които продължаваше фестивала. Сред филмите, за които имала билети, била и нашумялата нова творба на Майкъл Кинсолвинг „Изгубена“.

Въпреки това, полицията не бързаше да приеме предположението, че между двата случая има връзка. „Няма абсолютно никаква причина да подозираме, че двата случая са свързани“ — бе цитиран някой си лейтенант Питърсън. „Глоуб“ и „Поуст“ нашироко обсъждаха това мнение, а „Стар“ публикува дълга статия, в която се сравняваше животът на двете жени, както и събитията, довели до изчезването им. Само „Сън“ зададе очевидния въпрос: „СЕРИЕН УБИЕЦ ДЕБНЕ ФИЛМОВИЯ ФЕСТИВАЛ?“ — това бе изведено в заглавие на първа страница.

— Не чети този боклук — каза Лий и измъкна таблоида от ръцете на Синди.

— Ей, върни ми го. — Синди скочи от мястото си до кухненската маса и го грабна, преди сестра ѝ да успее да го хвърли в кошчето под мивката.

— Наистина, Синди. Какъв е смисълът? — Лий зае някогашната поза на майка им, разкрачена и с ръце на кръста, с наведена брадичка и ококорени очи, сякаш надзърташе над очила. Беше облечена в небесносин анцуг, който не ѝ отиваше, понеже я правеше плоска в гърдите и едра в ханша. На главата си имаше синя лента, от която веждите ѝ се бяха вдигнали на челото и ѝ придаваше малко налудничав вид.

— Смисълът е, че искам да го прочета — отговори Синди.

— За какво? Само ще се разстроиш.

Синди сви рамене. Нищо ново, казваше жестът.

— Така или иначе, това са само предположения — заяви Лий.

— Зная.

— Сигурна съм, че ако полицията смяташе, че има връзка между двата случая, щяха да кажат.

Синди се вторачи в сестра си, опитвайки се да смели казаното от нея. Кога точно Джулия бе изгубила своята човешка същност и се бе превърнала просто в поредния „случай“?

Телефонът звънна.

— Аз ще вдигна. — Лий незабавно се озова при апарата. — Ало?
— Лицето ѝ тутакси потъмня. — Кой се обажда?

— Кой е? — попита и Синди.

— Шибан ненормалник! — Лий затръшна слушалката.

— Кой беше? — попита Синди, по-скоро развеселена, отколкото разтревожена от избухването на сестра си. — Кой беше? — повтори тя, въпреки че вече знаеше.

— Какво значение има? Всички са еднакви.

— Какво каза този?

— Обичайните мръсотии.

— Като?

— „Аз държа дъщеря ви. Ще я нарежа на малки парченца“.
Дъра-бъра.

Синди поклати глава, удивена, макар вече не се изненадваше от жестокостта на хората. Полицията я бе предупредила какви перверзни типове има, извратени, радваха се на чуждото страдание и се опиваха от нещастията на другите. „Затваряй телефона — бяха й казали. — А още по-добре, изобщо не го вдигай.“ Понякога Синди следваше съвета им. Друг път не.

Десет минути по-късно телефонът отново иззвъня.

— Аз ще вдигна — каза Синди и този път изпревари сестра си.

— Честно, Синди, едва не ме събори.

— Ало — каза Синди.

— Ти си ало — отговориха отсреща.

Гласът беше едновременно дрезгав и лек, гладък и стържещ, чужд и познат. Очевидно някой се опитваше да се престори. Защо? Дали не беше някой, когото познаваше?

— Кой е?

— Видя ли сутрешните вестници?

— Кой е? — повтори Синди.

— Допускат, че Джулия може да е станала жертва на сериен убиец.

— Кой е? — нетърпеливо попита Лий. — Какво казва?

— Така й се пада — продължи гласът. — Дъщеря ти е кучка, Синди. Не е нищо повече от евтина курва.

Внезапно се разнесе силен плач, мина през жиците и прониза ухото на Синди.

— Боже мой — промълви Синди и почувства как кръвта се отдръпна от лицето й, когато разпозна звука.

— За бога, Синди — каза Лий, — затвори проклетия телефон.

Синди затаи дъх и отново се послуша за звука. Не го долови, но това нямаше значение. Тя знаеше съвсем точно какво бе чула.

Бebешки плач.

— Фейт? — прошепна Синди.

Телефонът изключи.

В следващия миг Синди изскочи от кухнята и изхвърча през входната врата, с Лий по петите си.

— Къде отиваш? Какво правиш? — викаше след нея сестра й, а Синди бягаше надолу по стълбите, после се шмугна през храстите в предния двор на съседите си.

Усещаше ръката на Лий върху своята, опита се да се освободи, но пръстите на Лий бяха като упорито прилепнала лоза и не можеха да се откъснат с едно тръсване.

— Пусни ме — просъска Синди през стиснати зъби и изблъска ръката ѝ.

— Синди! — чуваше да вика Лий, докато изкачваше на бегом стъпалата пред дома на семейство Селик. Не се обърна назад.

Вратата се отвори точно когато се изкачи на най-горното стъпало.

— Синди! — възкликна Фейт, видимо изненадана, че я вижда. Тя затвори вратата след себе си и намести зеленото кенгуру на гърдите си. Вътре Кайл спеше дълбоко със затворени очи, доволно ухапал биберон-зальгалка. — Какво се е случило? Има ли някакви новини?

— Ти звънна ли ми току-що? — попита Синди.

— Какво?

— Звънна ли ми току-що?

— Да ти звъня ли? Не. Защо?

— Не си ми звъняла преди малко, така ли?

— Какво става? — Фейт погледна покрай Синди към Лий, която бе пристигнала до стълбището.

Лий вдигна ръце нагоре, сякаш искаше да каже: ти ми кажи.

— Някой току-що се обади у нас. Чух някакво бебе да плаче.

— Е, нищо чудно, че си помислила за мен. — Фейт се засмя и нежно погали главичката на бебето си. — Не е бил Кайл. Ако щеш вярвай, цяла сутрин спи като ангел. Наистина си мисля, че сме преминали някакъв етап. Ти как си? Не изглеждаш много добре.

— Хайде, Синди — каза Лий. — Да оставим полицията да се оправя с това.

— Полицията ли? — попита Фейт.

— Те подслушват телефона.

— Подслушват ти телефона? Защо?

— Получаваме много смахнати обаждания — обясни Лий. — Което не би се случвало толкова често — продължи тя и хвана ръката на Синди, — ако сестра ми си бе сложила устройство за разпознаване на отсрещния номер. — Тя поведе Синди надолу по стълбите към тротоара. — Ще заобиколим, ако не възразяваш.

— Извинявай, че така ти изблъсках ръката — каза Синди.

— Не го мисли.

— Едва не ми счупи ръката, така я изблъска — каза Лий на майка си, когато тя се върна от разходка с кучето.

— Изблъскала си ръката на сестра си ли? — попита майка им невярващо и последва кучето в кухнята. — М-м, какво мирише толкова вкусно?

— Правя лимонов кекс — отговори Лий.

— Не бива да се биеш със сестра си — поклати глава майка им. — Наистина, момичета, за една минута не мога да ви оставя сами.

Телефонът иззвъня.

— Не го вдигай — заповяда Лий.

— Може да е Джулия — с надежда произнесе Синди.

— Това нямаше да се случи, ако имаше устройство за разпознаване на отсрещния номер — каза майка й.

Синди вдигна телефона, подготвена за най-лошото.

Беше Мег.

— Как си? — Гласът й бе задъхан, сякаш говореше, докато тича. Кое то, разбира се, си беше точно така, сети се Синди и си представи Мег да тича по „Блуър стрийт“, прехвърляйки се колкото може по-бързо от един филм на друг, твърдо решена да не пропусне нищо. Фестивалът течеше от два дни и въпреки че нито Мег, нито Триш го бяха споменали, Синди знаеше, че ходят там без нея.

Животът си продължава, мина й през ума. Искаше й се да може да натисне някакво копче и да замрази живота така, както образите на екрана.

Знаеше, че не бива да съди строго Мег и Триш. Не можеше да очаква от приятелките си да захвърлят всичко, да изоставят плановете си, да спрат живота си, заради нещо, което не ги засягаше пряко. Не биваше да им се сърди, че се забавляват, че се смеят, че я забравят в продължение на часове. Не биваше. Но го правеше.

— Прочетох във вестника за другото изчезнало момиче — каза Мег, а в далечината се чу клаксон. — Какво мисли в действителност полицията?

Синди поклати глава и не каза нищо.

— Виж, ти сигурно полудяваш там. Защо не дойдеш с нас на кино?

— На кино?

— Зная, че звучи лекомислено и не искам да ти изглеждам безчувствена. Просто си мисля, че може да е за добро да се махнеш за малко от къщата, да глътнеш чист въздух, да се освободиш от майка си, да се разсееш.

— Мислиш ли, че е толкова лесно?

Мег въздъхна с тона на човек, който е знаел, че няма да го разберат правилно.

— Разбира се, че не е лесно. Не исках да кажа...

— Зная. Извинявай.

— Ще си помислиш ли поне?

— Да — отговори Синди, макар че нямаше такова намерение.

— Обади ми се на мобилния телефон. Ще го държа включен цял ден.

Синди се усмихна като си спомни как се вбесяваха любителите на киното, когато нечий телефон звъннеше по време на проекция.

— Обичам те — каза Мег.

— И аз те обичам.

Майка ѝ и сестра ѝ я гледаха от другия край на стаята с напрегнати тела, готови да предприемат нещо при първия знак за покруса. Откакто Синди бе припаднала, те бяха непрекъснато нащрек и не ѝ позволяваха да се отдалечи прекалено от тях. Тя се почуди дали някога отново ще я погледнат както преди — без съжаление, без тъга, без страх.

Синди поклати глава и се опита да прогони потискащите мисли. Мег беше права — тя полудяваше. Имаше нужда да се разведри.

— Ще се кача горе да се изкъпя — каза майка ѝ. — Защо не си полегнеш малко?

— Защото не съм уморена — отговори Синди.

— Сигурна ли си? — попита Лий, когато майка им излезе.

Синди се отпусна на един от кухненските столове и се загледа в сестра си, която взе да приготвя глазурата за кекса.

— Не е нужно да правиш това, нали знаеш.

— Зная.

— Днес говорила ли си с Уорън?

— Разбира се.
— Сигурна съм, че се чуди кога ще се прибереш у дома.
— Той е добре. По-късно ще намине.
Синди кимна.
— Всичко наред ли е?
— Какво имаш предвид?
— Помежду ви.
— Разбира се, че е наред — каза Лий. — Защо да не е?
— Не зная. Просто питам.
— Всичко е наред.
— Добре.
— Уорън е добър човек. Е, може би не е най-вълнуващият мъж на света. Не е като Том...
— И слава богу.
— Но е мил и почтен и никога не би ми изневерил.
— Не исках да кажа...
— Не разбирам защо трябваше да ме попиташ такова нещо?
— Извинявай. Наистина, не исках...
— Просто тази проклета сватба. Знаеш как е. Хората стават нервни.
— Сигурно.
— Такъв огромен разход и не получаваме никаква помощ от родителите на младоженеца. Казах ти вече.
— Да.
— Така че е нормално да сме напрегнати. Особено сега, след като Джулия изчезна и всичко се обърна с главата надолу.
— Съжалявам.
— Няма за какво да съжаляваш. Ние сме добре.
— Добре.
На вратата се позвъни.
— Аз ще отворя — каза Синди и бързо отиде до вратата, опитвайки се да подреди в главата си всичко, казано току-що.
— Първо виж кой е, тогава отваряй — извика Лий.
Беше полицията. Дъхът на Синди спря, опита се да прочете по лицата им какво има.
— Може ли да влезем? — попита детектив Бартоли.
— О, боже! — Синди залитна навътре и закри уста с ръка.

Лий се втурна към нея.

— Какво се е случило? — попита тя.

Синди с мъка се държеше на крака.

— Всичко е наред — детектив Бартоли побърза да увери двете жени. — Дойдохме само да ви осведомим за текущите събития.

— Джулия...?

— Няма нищо ново.

— Може ли да влезем? — отново попита той, а Елвис се втурна по стъпалата и се блъсна в краката му.

Синди въведе двамата мъже във всекидневната и им направи знак с ръка да седнат. Над главата си чуваше течащата вода в банята.

— Сигурно сте чули за момичето Хенсън — започна детектив Гил, докато се настаняваше на единия от двата тъмни кожени дивана.

— Мислите ли, че има някаква връзка? — попита Синди.

— На този етап няма причина да смятаме, че двете произшествия са свързани — автоматично отговори детектив Бартоли.

— Но допускате, че има такъв вариант?

— Възможно е — призна детектив Гил. — Разследваме и това.

— И как по-точно го разследвате? — попита Лий.

Детективите си размениха погледи и пренебрегнаха въпроса ѝ.

— Няколко пъти разговаряхме с Шон Бенак — заяви детектив Бартоли.

— И?

— Все още проверяваме алибито му за последния четвъртък. За жалост, понеже не знаем точното време на изчезването на дъщеря ви...

— Знаем, че е било между единайсет и петнайсет и четири и половина — каза Синди.

— Да, но това е много време. Шон може да докаже къде е бил за част от него, но не за цялото.

— Арестувайте го тогава.

— Нужни са ни доказателства, за да го арестуваме.

— Онзи разказ, който е написал...

— Не е достатъчен.

— Сложихме човек да го наблюдава — каза детектив Гил.

— И?

— Нищо засега.

— Говорихте ли с Линдзи Краус?

Детектив Бартоли погледна записките си.

— Да. Както и с другите имена от списъка, който ни даде съпругът ви.

— Бившият ми съпруг — поправи го Синди.

— Бивш, да. Извинявайте. — Детективът неловко се засмя и се почеса по ухото. — Няколко от приятелките на Джулия бяха единодушни, че се е забъркала с женен мъж.

— Това е абсурдно — заяви Лий.

Синди не каза нищо.

— Синди? — произнесе сестра ѝ.

— Говорихте ли с Райън Селик? — попита Синди.

— Той отрича каквато и да било романтична връзка с дъщеря ви.

— Вярвате ли му?

— Има ли някаква причина да не му вярваме?

Синди сви рамене и разказа на полицаите всичко, което се бе случило през последната седмица между нея и семейство Селик. Видя как детектив Гил съвестно записа тази информация. Зачуди се дали наистина самата тя вярва, че Райън и Джулия са имали авантюра, дали Фейт ѝ бе позвънила по-рано, дали някой от тях е взел участие в изчезването на дъщеря ѝ.

— Ами Майкъл Кинсолвинг? — попита.

— Не разполагаме с данни, за да подозираме, че е бил въввлечен по някакъв начин.

— Той напусна града веднага, след като се е видял с Джулия — напомни им Синди.

— Твърди, че е бил в провинцията в търсене на декор.

— И? Бил ли е?

— Все още проверяваме.

Синди наведе глава.

— Значи, в основни линии ми казвате, че не сме напреднали в никаква степен от миналата седмица. Само дето сега още едно момиче е изчезнало.

— Госпожо Карвър...

— Зная. Няма причина да смятаме, че двата случая са свързани.

Един час по-късно Синди лежеше в леглото си и разглеждаше каталога на фестивала. В отдел „Майстори“ откри снимка на нещо като линейка или полицейска кола, носеща се по тъмна градска улица.

Нарочно размазаното изображение бе окъпано в оранжево-червени светлини и на преден план изпъкваше тъмен женски силует. Бележките отдолу гласяха: „Изгубена“, сензационният нов филм на Майкъл Кинсолвинг се занимава със скритите страни на съвременното общество, с отчуждената младеж и уплашеното поколение, което я е родило и отгледало. Запознаваме се с Катрин, двацет и две годишна, изпечена лъжкия, и сестра ѝ Сара, пет години по-млада от нея, пристрастена към кокаин и мъже, достатъчно стари, да ѝ бъдат бащи.

Синди затвори книгата и прегледа плика с билетите, които ѝ бе оставила Мег. После прелисти диплянката с официалната филмова програма на фестивала и откри списъка с прожекциите на „Изгубена“. Тази нощ от седем и петнайсет в зала „Ъптаун I“, прочете и се пресегна за телефона.

— Ало? — отговори Мег с дрезгав шепот. — Синди?

Синди си представи Мег, приведена на мястото си в тъмния кинозал и почувства гневните погледи на хората наоколо.

— Ще се срещнем в киното в седем — каза Синди и затвори, преди да е имала време да си промени решението.

21

Зала „Ъптаун I“ бе изпълнена до краен предел, когато Синди пристигна точно в седем часа вечерта. Тя потърси с поглед приятелките си през мътната светлина на просторния старомоден салон. Молеше се да не попадне на някой друг познат. Какво щяха да си кажат хората: *Можете ли да си представите? Дъщеря ѝ е в неизвестност повече от седмица, един бог знае какво ѝ се е случило, а тя излязла да се забавлява. Отишла на кино!*

И щяха да са прави, каза си Синди, чудейки се какво, по дяволите, прави тук. Сериозно ли мислеше, че ще узнае нещо важно от новия филм на Майкъл Кинсолвинг? Че ще съзре скрити послания за местонахождението на дъщеря си? Че ще проникне в изкривената психика на режисьора? Или просто отчаяно ѝ се искаше да се махне от къщи? Далеч от майка си, сестра си и кучето? *Каква цел преследвам*, запита се и рязко се извърна, изхвъркна от претъпканата зала в също толкова претъпканото фоайе. Рязко се спря пред дълга маса, отрупана със суши и екзотични сандвичи.

— Мога ли да ви помогна? — Една млада жена я гледаше подканващо иззад натоварената маса.

Внезапно Синди осъзна, че е зверски гладна, от закуска нищо не бе яла, въпреки непрестанните усилия на Лий да натика някаква храна в гърлото ѝ. Каза, че е изтощена, когато Уорън ги покани всички на вечеря, настоя сестра ѝ и майка ѝ да отидат без нея и в минутата, когато излязоха, изхвърча от къщата. Остави им бележка: „Имах нужда от малко свеж въздух. Ще се върна до десет“, за да не се безпокоят. Макар че те така или иначе щяха да се безпокоят, знаеше това и почувства вината като остра болка в гърдите си. Реши да си вземе един сандвич и да си иде право вкъщи. Грешка бе, че дойде тук. Какво си мислеше изобщо?

— Какъв е този сандвич? — обърна се тя към бледата млада жена, от чиято табелка се виждаше, че е доброволка.

— С домати, сирене и авокадо върху пълнозърнест хляб.

Синди кимна утвърдително и докато бъркаше в чантата си за пари, ѝ потекоха слюнки.

— Аз ще го платя — каза някакъв мъж зад гърба ѝ, Синди се обърна и видя Нийл Макфърлейн.

— Ти откъде се появи? — попита тя, изненадана от неочакваното му присъствие. Какво правеше той тук?

Нийл посочи към салона.

— Седнали сме в дъното. Мег тъкмо се канеше да те повика, когато ти изтича навън.

— Не ви видях.

— Триш имаше един билет в повече. — Нийл леко се усмихна и отстрани на устата му се появиха трапчинки. — Обади ми се и каза, че ще дойдеш. Надявам се, че нямаш нищо против. Ако те притеснявам...

— Не.

— Добре. — Подхвана я за лакътя и я поведе към един относително спокоен ъгъл на старото фоайе, чийто стени бяха с цвета на тъмна кръв. — Обаждах се няколко пъти...

— Да, зная. Наистина съжалявам, че не отговорих на съобщенията ти. — Искях да ти се обадя, помисли си. Толкова пъти. — Беше такава лудница — добави.

— Не е нужно да ми обясняваш.

— Благодаря ти. — Синди се усмихна и потисна желанието си да го погали по бузата. Очите му винаги ли бяха толкова сини, зачуди се тя и нарочно отклони поглед.

— Готова ли си да влезем вътре?

Синди изправи рамене и си пое дълбоко дъх.

— Колкото, толкова.

В салона бе абсолютна тъмнина, когато Нийл поведе Синди нагоре по стръмната пътека покрай редовете към дъното, където седяха Мег и Триш. Приятелките ѝ я посрещнаха с много прегръдки и целувки.

— Добре ли си? — Мег хвана ръката ѝ и я стисна. — Толкова се радвам, че дойде.

— Бояхме се, че ще избягаш — каза Триш.

— Така си и мислех да направя.

— Нали нямаш нищо против... за Нийл? — прошепна тя.

— Не.

— Ш-ш-т — обадиха се няколко човека наблизко, когато голям светлинен кръг подскочи на сцената и накрая спря върху една самотна фигура вляво на гигантския екран.

— Здравейте, аз съм Ричард Пърлман и съм един от организаторите на тазгодишния фестивал — събщи небрежно облеченият младеж сред повърхностни аплодисменти. — Искам най-напред да благодаря на нашите спонсори — и ги изреди един по един със закачлив тон. — Тази вечер имаме изключителната привилегия да сме домакини на северноамериканската премиера на възхитителната нова творба на Майкъл Кинсолвинг „Изгубена“, един поразително силен и въздействащ филм. Имаме също така честта самият Майкъл Кинсолвинг да е тук с нас тази вечер.

През публиката премина развълнуван шепот, като повеи на вятъра над пшенично поле.

— Дами и господа... Майкъл Кинсолвинг.

Разнесоха се оглушителни аплодисменти и прочутият холивудски режисьор, в обичайната си черна тениска и прилепнали дънки, скочи на сцената и помаха с ръка. После заслони очи с дясната си ръка и се взря в публиката.

Дали може да ме види, запита се Синди, разкъсана от желанието едновременно да се приведе напред и да потъне назад в стола си.

— Надявам се все още да ви се иска да ръкопляскате, след като изгледате филма — каза Майкъл, с което предизвика весел смях. — Както и да е, какво да ви кажа? Обичам този фестивал. Обичам този град. Както може би знаете, имам намерение да снимам следващия си филм тук. — Нов взрив от ръкопляскания. — С „Изгубена“ се опитахме да направим нещо по-различно и се надявам то да ви хареса. Така или иначе, ще съм на ваше разположение, ако имате някакви въпроси след прожекцията. — Още аплодисменти. — Приятно гледане.

Той скочи от сцената и светлината от прожектора изчезна. Приятно гледане, мълчаливо повтори Синди. Над главата ѝ се разнесе мощен музикален рефрен, а екранът се изпълни с група призрачни, полуголи танцьорки, чиито ръце и крака бяха боядисани с черно-бели ивици като киноклапа, завладяваща серия от образи, които

съставляваха тазгодишното лого на фестивала. След малко филмът започна.

Синди се облегна назад, Мег ѝ стисна ръката. Какво правя тук, запита се отново, докато надписите течаха на фона на пуста градска улица. Какво се надявам да постигна? *Каква цел преследвам?*

(Документална сцена: Синди, в банята на къщата на „Балморал авеню“, един месец преди Том да си събере багажа и да се изнесе. Десет и нещо е и той току-що се е прибрал. Синди го бе чакала цяла нощ, с намерението отново да постави техния брак в релси, готова да приеме поне част от вината за дерайлирането му. Възможно е да е била твърде взискателна, твърде критична, твърде гневна през цялото време, както винаги твърдеше Том. Бяха женени от седемнайсет години, почти половината от живота ѝ. Бяха още деца, когато избягаха заедно. Целият ѝ живот като голям човек, бе примесен с неговия. Би ли могла да оцелее без него? И какво ще стане с двете им красиви дъщери? Те ще бъдат покрусени, ако тя не успее да оправи нещата помежду им. Най-накрая си дава сметка, че не може да промени поведението на съпруга си, но със сигурност би могла да промени своето. Може да даде на Том любовта и уважението, от които се нуждае, дори и да не ги заслужава винаги. Стигнала до това решение, тя облича нова, къса, червена сатенена нощница и островърхи обувки с тънки токчета, каквито той винаги бе харесвал в другите жени.

Когато се сгушва в ръцете му и дръпва вратовръзката му, Том заявява, че е уморен. Усеща по кожата му парфюма на друга жена. Въпреки всичко тя отчаяно затваря очи и притиска устни до неговите. Долавя вкуса от червилото на друга жена и едва не повръща. Твърдо е решена да не обръща внимание на буцата, която се надига в гърлото ѝ. Тялото на Том бавно и неохотно започва да отговаря на ласките ѝ. Скоро се озовават в леглото, той дърпа ципа на панталоните си, изхлузва ѝ нощницата, но не я поглежда. Откакто е влязъл в стаята почти не я е поглеждал, сякаш тя вече не съществува за него, сякаш вече изобщо не съществува. Виждаш ли ме всъщност, пита се тя и усеща как се свива под тежестта му, става все по-невидима и безжизнена с всеки негов тласък.

„Погледни ме“ — заповядва му изведнъж, хваща брадичката му с ръце и насила среща погледа му. Свирепият ѝ глас стряска и двама им. Чувства как той незабавно омеква. Дръпва се отвратен от нея.

Тя се опитва да се извини, да обясни, но извиненията и обясненията водят само до упреци, упреците до обвинения, а обвиненията до нови обвинения. Накрая се скарват, все същият скандал, който водят от седмици, месеци, години.

„Какво се надяваш да постигнеш, като казваш такива неща? — пита той. — Искам да кажа, наистина, Синди. *Каква цел преследваш?*“)

Не зная, призна си сега тя. Лицето на млада жена зае екрана, по дългата ѝ черна коса минаваха отблясъци от светлини и блестяха като диаманти в нощта. Пълните ѝ устни бяха полуотворени и трепереха. Огромните очи с цвят на кафе обходиха пустата улица.

Вече нищо не зная, помисли си Синди, докато гледаше младата жена да вечеря в един долнопробен ресторант. Мъжете и момчетата вътре ѝ хвърляха жадни погледи.

„Някой виждал ли е Джулия?“ — момичето попита персонала, съставен от представители на различни раси.

Синди ахна, хвана се за корема и сандвичът падна на земята.

— Какво има? — Нийл се наведе напред, а Мег я стисна още по-силно за ръката.

„Джими не се е мяркал много напоследък“ — отговори някой.

Джими, осъзна Синди, и рухна напред. Въздухът така изскочи от гърдите ѝ, сякаш ѝ бяха пробили трахеята. Джими. Не Джулия.

— Добре ли си? — попита Триш.

Синди кимна, неспособна да произнесе звук.

— Ще ти донеса друг сандвич — предложи Нийл.

— Не — дрезгаво прошепна тя. Апетитът ѝ беше изчезнал. — Всичко е наред.

— Ш-ш-т — произнесе някой от задния ред.

Остатъкът от филма премина в някаква благословена мъгла. Синди видя поредица от лица, манифестация на човешка плът. Повишени гласове, шумни въздишки, продължително мълчание. Секс, наркотици и рокендрол. Любов и болка, и цялата проклета дандания. Когато свърши, цялата публика стана на крака, викаше и скандираше одобрението си.

— Струва ми се, че най-накрая той направи нов хит — възкликна Мег, седна и възторжено продължи да ръкопляска.

Синди разбра, че макар погледът ѝ да не се бе откъснал от екрана, не бе възприела и един епизод. Въпреки че бе чула всяка дума,

не можеше да си спомни нито една. Ако изобщо имаше нещо ценно, заради което си заслужаваше да е тук, тя го бе пропуснала. Беше пропуснала всичко. Както обикновено.

Светлините се включиха. Ричард Пърлман се върна на сцената.

— Дами и господа, Майкъл Кинсолвинг отново е на ваше разположение.

Режисьорът прие оглушителните аплодисменти със скромен поклон.

— Това означава ли, че ви е харесало?

Публиката изрева. Силни изсвирвания пронизаха въздуха.

— Благодаря ви — каза Майкъл, явно наслаждавайки се на врявата. — Много сте любезни.

Аплодисментите заглъхнаха, когато Ричард Пърлман се наведе към микрофона.

— Майкъл великодушно се съгласи да отговори на няколко въпроса. — И погледна към публиката.

Вижда ли ме, помисли си Синди. Дали някой може да ме види?

— Да — произнесе Ричард Пърлман. — Вие там, в средата.

Едра жена, в прилепнали панталони с леопардова шарка, се изправи на крака.

— Най-напред, бих искала да ви поздравя за блестящия филм. Не мога да не споделя колко съм потресена от приликите с Данте...

— Фукла — измърмори Триш.

— Какви прилики с Данте? — попита Мег.

— И се чудя, дали с този филм умишлено сте преследвали някаква близост с литературата? — продължи жената.

— Близост с литературата? — повтори режисьорът, видимо поласкан от въпроса. — За пръв път ме обвиняват в подобно нещо.

Публиката се разсмя.

Ричард Пърлман посочи един мъж на втория ред.

— Да?

— Колко време ви отне да заснемете филма?

— Малко повече от три месеца.

— Къде открихте актрисата за главната роля? — викна някаква жена, без да си дава труда да си изчака реда.

— Моника Мейсън, да. Страхотна е, нали?

Още аплодисменти.

— Бих искал да мога да кажа, че съм я открил край известен фонтан в Германия или да ви разкажа някоя от ония апокрифни холивудски истории, които често чувате, но истината е, че тя бе просто една от десетките много талантиливи млади актриси, които се явиха на прослушването за ролята. Един следобед агентът ѝ я изпрати, тя се яви и това бе всичко. Нищо особено драматично, боя се.

Ричард Пърлман посочи към жена на средна възраст в горния десен ъгъл на салона.

— Да?

— Като стана дума за драматични истории — започна жената, — знаете ли какво става с полицейското разследване около двете изчезнали момичета?

— О, боже мой — прошепна Синди. Това ли чакаше? Затова ли дойде?

— Не — кратко отговори Майкъл. — Не зная нищо повече от вас.

— Разбрах, че едно от момичетата е актриса — продължи жената.

— Да, така мисля.

— Тя не се ли яви на прослушване при вас сутринта, когато е изчезнала?

— Така ми се струва, да. — Майкъл неловко се почеса по носа и погледна към Ричард Пърлман за помощ.

— Бихте ли ограничили въпросите си до чудесния филм, който току-що видяхме? — попита той. — Благодаря ви. — Посочи друга жена вляво от себе си.

— Какво е да сте обект на полицейско разследване? Нямате ли чувството, че се намирате в някой от своите филми?

Майкъл се засмя, но смехът му излезе насила.

— Малко, да. Някакви други въпроси относно „Изгубена“?

— Ако я открият, трябва да ѝ дадете ролята — провикна се един мъж от последния ред. — Тогава следващият път ще можете да ни разкажете нещо от онези апокрифни холивудски истории.

— Така е — съгласи се Майкъл и публиката се разсмя.

Апокрифна холивудска история, помисли си Синди и усети, че ѝ се повдига. Изчезването на дъщеря ѝ се сведе до забавен анекдот за киномани.

— Трябва да се махна от тук — каза тя и скочи на крака.
Нийл я последва.
— Добре ли си? — попита Мег.
— Трябва да вървя.
— И ние идваме — предложи Триш.
— Не.
— Аз ще я заведа вкъщи — каза Нийл.
— И ние ще дойдем с вас — настоя Мег. Тя тръгна след тях надолу по стъпалата.
— Не — извика Синди и се обърна. — Моля те.
Мег спря, очите ѝ се напълниха със сълзи.
— Сигурна ли си?
Синди кимна.
— Ще ти се обадя утре.
— Господинът на третия ред — каза Ричард Пърлман, докато Синди и Нийл излизаха във фоайето.
Гласът на мъжа ги настигна:
— Разпитът пред полицията промени ли мнението ви за Торонто?

Един час по-късно Синди мълчаливо въведе Нийл в антрето на къщата си.

— Мисля, че всички спят — прошепна тя. — Да ти предложи ли нещо? Нещо за пиене?

— Добре съм — прошепна в отговор той.

— Ела с мен.

Синди мина на пръсти надолу по стълбите към партера, трепвайки при всяко проскърцване на пода под краката ѝ. Чувстваше се като тийнейджърка, която се промъква вкъщи след купон.

— Виждаш ли в тъмното? — попита тя. Разчитаха на лунната светлина, процеждаща се през прозореца да им свети, понеже не искаха да палят лампата.

— Добре съм — повтори той и седна до нея на дивана във всекидневната.

— Благодаря за вечерята. — Синди бе благодарна на тъмнината, че скрива петната по стария кафяв кадифен диван. Той можеше да се

разтегне в голямо легло, мина ѝ през ума и се изчерви. — Бях погладна, отколкото си мислех.

Неочаквано тя се наведе към него, хвана лицето му в ръце, приближи устните му до своите и го целуна силно по устата. Езикът ѝ потърси неговия, ръцете ѝ се обвиха около него, притисна го силно до себе си, зарови ръце в косата му, придърпа го по-близо, сякаш още имаше някакво място помежду им. Краката ѝ се вдигнаха на бедрата му, като че ли ѝ се искаше някак да излезе от своето тяло и да избяга в неговото, сякаш ѝ бе нужен въздухът от неговите дробове, за да диша.

— О, боже — проплака Синди и рязко се дръпна в срещуположния край на дивана. — Какво правя? Какво ми става?

— Няма нищо, Синди. Всичко е наред.

— Не е наред. Аз ти се нахвърлих.

— Синди — каза Нийл, опитвайки се да я успокои. — Не си направила нищо лошо.

— Какво ли ще си помислиш за мен.

Нийл се втренчи в нея през сумрака.

— Мисля си, че си най-красивата и най-храбра жена, която познавам — меко каза той.

— Храбра? — Синди изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. — Храбростта предполага някакъв избор. Аз не си избрах нищо такова.

— Което те прави още по-храбра в моите очи.

Синди тъжно погледна мъжа пред себе си. Откъде ли е дошъл? Има ли наистина такива мъже на света?

— Да правим любов — промълви тя. И додаде по-силно: — Наистина имам нужда да правим любов.

Нийл не каза нищо. Просто се пресегна към нея, силните му ръце я обгърнаха като пелерина. Целуна я веднъж, после отново и отново. Нежни целувки, като леко докосване на пеперудени криле до кожата, после по-силни. Движенията му бяха уверени, спокойни, целенасочени. Милваше я, после започна да я разсъблича. Тя почувства топлината на пръстите му, хладната влага на езика му и проплака от удоволствие, когато проникна в нея, когато нетърпението надмогна над деликатността му. Постепенно и почти неохотно усети как тялото ѝ приближава кулминацията си. Упорито се помъчи да забави това, да удължи момента, доколкото е в човешките възможности, но

накрая вече това не бе нещо, което можеше да контролира. Проплака още веднъж, ноктите ѝ се забиха в гърба му, пръстите ѝ не искаха да го изпуснат, сякаш той бе нейното спасение в бурния океан. След няколко секунди те се отпуснаха един върху друг, телата им бяха обгърнати от лека пот.

— Добре ли си? — попита Нийл след няколко секунди на мълчание.

— Майтапиш ли се? — попита на свой ред Синди и се засмя на глас.

Нийл също се засмя, целуна я по челото и я взе в обятията си.

— Благодаря — каза Синди.

— Сега кой се майтапи?

Целуна я отново, повдигна гърба ѝ на дебелите възглавници, телата им удобно се сгушиха, дишането им бе спокойно и ритмично.

Ненадейно откъм стълбите над главите им се разнесе шумолене. Лампите горе светнаха и до тях достигнаха познати гласове.

— Казах ти, че няма никой — каза майката на Синди, а Елвис взе да лае зад гърба ѝ.

— А аз ти казвам, че чух нещо — възрази Лий. — Ей? Хей?

— Хей? — повтори Норма Апълтън. — Има ли някой?

Кучето се спусна надолу по стълбите и се втурна във всекидневната.

— О, за бога — каза Синди, пазейки се от нетърпеливите лапи на Елвис, докато набързо навличаше дрехите си.

— Синди? Синди, ти ли си?

— Аз съм, мамо — провикна се Синди и навлече тениската през главата си, а Елвис скочи към Нийл. — Всичко е наред. Не е нужно да слизате.

— Какво правиш там долу? — Два чифта стъпки се упътиха към стъпалата.

— Моля ви, не слизайте — настоя Синди и си нахлузи бикините, давайки си сметка, че всичкото бързане е напразно. Беше въпрос само на секунди майка ѝ и сестра ѝ да подадат глави в стаята. — Не мога да повярвам — прошепна тя на Нийл, който бързаше да натика ризата в панталоните си. — Сякаш пак съм на петнайсет и тя ме хваща на калъп с Мартин Кроли.

— Как така да не слизаме долу? — попита Лий. Гласът ѝ бе съвсем наблизко. — Какво правиш там в тъмното? — Ръката ѝ се протегна в стаята и включи лампата. Трябваше ѝ секунда, докато очите ѝ привикнат към внезапната светлина и още една, да осъзнае, че Синди не е сама. — О!

— Какво става тук? — попита Норма Апълтън.

— Мисля, че е по-добре да се качим горе — заяви Лий и се опита да отстъпи назад.

Но майка ѝ препречи пътя.

— Не ставай глупава. Какво...? О! — Тя се взря в Нийл Макфърлейн. — Извинявай, Синди. Не знаех, че си имаш компания.

— Спомнете си Нийл — унило произнесе Синди.

— Да, разбира се — каза майка ѝ. — Как си, Нийл?

— Много добре, благодаря, госпожо Апълтън.

— Здравсти — слабо се обади Лий.

— Радвам се да ви видя отново — каза Нийл.

Никой не помръдна.

— Предполагам, че е време да си вървя — каза накрая Нийл.

— Моля ви, не си тръгвайте заради нас — възрази Норма Апълтън.

— Късно е вече. Наистина трябва да си тръгвам.

— Ще те изпратя до вратата. — Синди го последва по стълбите. Майка ѝ, сестра ѝ и кучето тръгнаха след нея.

Синди затвори входната врата зад гърба си и изпрати Нийл до колата му.

— Не очаквам, че ще те видя отново — каза и се усмихна, когато той се наведе да я целуне за лека нощ.

— И Майкъл Кроли ли се отказа толкова лесно?

Синди се засмя. Почака, докато колата му изчезна надолу по улицата. После се обърна обратно към къщата. Входната врата се отвори точно когато посягаше към нея. Майка ѝ и сестра ѝ я чакаха отвътре. Елвис стоеше помежду им.

— Като едно време — усмихна се майка ѝ.

— Ще направя малко чай — каза Лий.

— Видя ли тазсутрешния „Сън“? — попита Мег точно в седем часа в понеделник сутринта.

Бяха минали единайсет дни, откакто Джулия бе изчезнала.

Синди държеше слушалката и гледаше към Елвис, който я чакаше при външната врата.

— Не. Още не съм излизала. Тъкмо се канех да изведа кучето.

— Може би е по-добре да накараш някой друг да го изведе — заяви Мег.

— Защо? Какво намекваш? Какво има в „Сън“, което смяташ, че не трябва да виждам?

— Просто си мисля, че трябва да си подготвена.

— За какво? Друго момиче ли е изчезнало? — В останалите вестници не пишеше нищо за още изчезнали.

— На първа страница има снимка на Джулия — каза Мег.

— Пак ли?

— По-различна снимка. Тя е... ами, доста провокираща. Вътре има още снимки. Не зная откъде са ги намерили...

Синди пусна слушалката и хукна към вратата.

— Синди? — чу Мег да вика след нея. — Синди, там ли си?

Елвис изляз в гневен протест, понеже тя затръшна вратата зад себе си и хукна по улицата. За какво говореше Мег? Каква снимка? Тя бе дала на полицията само официалната ѝ снимка. Откъде ли са взели други?

— Какви снимки, по дяволите? — викна на глас и се спусна към автомата за вестници на ъгъла. Внезапно се отдръпна ужасено, когато съзря снимката на дъщеря си, изпълнила цялата предна страница. Джулия се вираше в нея почти безсрамно.

Тя гледаше право в обектива с провокиращи очи. Беше само по бикини с връзки, ръцете ѝ кокетно прикриваха високите голи гърди. „ИЗГУБЕНИТЕ СКЪПОЦЕННОСТИ НА ДЖУЛИЯ“, гласеше заглавието отдолу.

Синди се залюля, като че ли я бяха ударили. Това бе една от снимките, които намери в апартамента на Шон, същите, които Том прибра в джоба на бежавите си ленени панталони. Как се е добрал вестникът до тях? Ами другите снимки вътре? И те ли бяха от същата колекция?

Тя бръкна в джоба си за монета, но не беше взела никакви и гневно стовари юмрук върху червената метална кутия. Огледа се предпазливо да се увери, че никой не я наблюдава, после ритна кутията отстрани и разтресе дръжката ѝ, опитвайки се да я отвори. Проклетото нещо не поддаде.

— Мамка му! — кресна тя и се завъртя безпомощно.

Една жена, която разхождаше малко бяло кученце, зави откъм ъгъла с „Линуд“.

— Извинете — викна ѝ Синди. — Дали случайно нямате дребни за вестник? Ще ви ги върна по-късно.

Жената присви очи, сякаш насреща си имаше някакъв смрадлив просяк, побърза да грабне кученцето си и пресече от другата страна на улицата.

— Страхотно — промърмори Синди и хукна обратно по „Балморал“ към къщата си. По целия път чуваше как Елвис лае. — Добре, добре — каза. Отвори вратата и се опита да удържи кучето да не я събори, докато претърсваше чантата си за дребни. — Добре де, можеш да дойдеш — каза на кучето, грабна каишката му и отново излезе.

— За какво е цялата тази връва? — викна майка ѝ от върха на стълбите.

— Отивам само за вестник — отговори Синди. — Върни се да спиш.

Тя изтича надолу по стълбите, после по „Балморал“ към „Авеню Роуд“. Елвис обаче не позволи да го препират и непрекъснато спираше да души тревата и да повдига крак.

— Хайде. Хайде. Нямаме цял ден.

Синди рязко спря. Абсурдността на това, което току-що каза, я удари право в челото, сякаш се беше блъснала в тухлена стена. *Нямаме цял ден ли?* Имаше абсолютно цял ден на разположение. Както и следващия ден. И последващия. Колко дни, запита безоблачното небе. Колко още ужасни, празни дни чакаха да бъдат запълнени? Колко още

безкрайни дни щяха да бъдат прекарани в безцелно, ако не паническо търсене на дъщеря ѝ? Колко още безполезни срещи с полицията, добронамерени разговори с приятели, садистични обаждания от непознати? Колко още подобни дни можеше да изтърпи? Колко още би могла да понесе?

Колкото трябва, осъзна тя и продължи към ъгъла. Какъв избор имаше?

— Никакъв избор, никакъв контрол — каза на кучето, което повдигна задник и изтърси няколко димящи изпражнения на сред тротоара. — Направо страхотно — заяви тя и се сети, че е забравила да вземе найлонова торбичка. Огледа се безпомощно нагоре-надолу по улицата, чудейки се какво да направи. Какво би могла да направи? Нямаше намерение да ги вдигне с голи ръце. — Ще се върна по-късно — извини се на пустата улица, заобиколи грозната купчинка и задърпа Елвис след себе си, преди да е направил още пакости.

Стигна до кутията с вестници едновременно с един чистичко облечен мъж на средна възраст. Той ѝ кимна за поздрав и пусна монета в отвора. Пръстите му несъзнателно докоснаха полуголите гърди на дъщеря ѝ. Синди усети в гърлото ѝ да се надига писък и се извърна.

— Приятен ден — каза мъжът на сбогуване.

Проследи го с поглед. Дали знае нещо за изчезването на дъщеря ѝ? Явно живее някъде наоколо и може да е виждал Джулия. Бе облечен спретнато, едва ли не педантично, прекалено мил, ненужно любезен. На средна възраст. Овладян. Вероятно живее сам или с майка си. Точно от типа, за който винаги пишеха, тихите, с усмихнати устни и садистично сърце.

Мъже като него има навсякъде, помисли си Синди и пусна монетата си в процепа. Бръкна в кутията да си вземе вестника. Вече не можеше да погледне мъж и да не си помисли, дали той не познава Джулия, дали не я е виждал или говорил с нея, дали не ѝ е причинил зло. Всеки непознат можеше да се окаже сатана, всеки приятел — предател. Доколко изобщо познаваме някого?

Доколко познаваме самите себе си?

Мислите на Синди се прехвърлиха на Нийл и събитията от последната съботна нощ. Отново почувства ръцете му около себе си, устните му върху своите, дланите му в косите си, на гърдите ѝ, между краката ѝ. Усети го как се движи в нея и дори в този момент това ѝ се

стори прекрасно. До такава степен да се изгуби в онзи момент, да забрави за един кратък спазъм от време какво още е изгубила. Да почувства лапите на кучето по голите си бедра, неописуемите погледи на майка си и сестра си, поверителната усмивка в очите на Нийл, докато я целуваше за лека нощ. Бог дава, улови се, че си мисли, докато се взираше в снимката на дъщеря си в сутрешния вестник, опитвайки се да осъзнае какво вижда.

И Бог взема.

Още снимки, на стр. 3.

Синди прелисти и ахна, щом видя още две познати фотографии — на едната Джулия беше по сутиен с подплънки и прашка в тон с него, на другата — Джулия в профил, извивката на лакътя ѝ минаваше над извивката на голата гръд, а голото закръглено дупе си играеше на криеница с обектива.

Откъде в „Сън“ са намерили тези снимки? Възможно ли бе Шон да е направил дубликати или да е продал негативите на таблоида? Тя напъха още монети в кутията, измъкна последните останали екземпляри от вестника и хукна с тях по улицата. Ненадейно единият от сандалите ѝ попадна на нещо лепкаво.

— О, мамка му! — викна и спря. Знаеше точно в какво е стъпила. — Така ми се пада — кресна Синди. — Така ми се пада, по дяволите.

Тя изрита сандала, чиято подметка бе в кучешки лайна и го метна в средата на улицата.

— Къде ти е сандалът? — попита майка ѝ, когато няколко минути по-късно Синди влезе на куц крак в кухнята.

Тя само махна с ръка и разпротря вестниците на масата. Отиде до телефона и попита „Услуги“ за номера на „Торонто сън“.

— О, боже! — прошепна майка ѝ, вторачена в снимките. И още веднъж: — О, боже!

— Бих искала да говоря с Франк Ландау — заяви Синди, след като провери името под статията, която придружаваше срамните снимки на дъщеря ѝ.

— На телефона е Франк Ландау — няколко секунди по-късно се обади някакъв мъж.

— Откъде взехте тези снимки на дъщеря ми?

— Моля?

— Снимките на Джулия Карвър. Откъде ги взехте?

— Госпожа Карвър?

— Ще съдя проклетия ви вестник. Ще съдя и вас лично...

— Госпожо Карвър, почакайте. Почакайте. Успокойте се. Моля ви.

— Не ми казвайте да се успокоявам. Кажете ми как се сдобихте с тези снимки.

Настана дълга пауза. Докато репортерът отговори, Синди вече знаеше какво ще й каже.

— Взех ги от бившия ви съпруг — каза той с безизразен глас. — Вчера следобед Том Карвър ми ги предаде лично.

— Къде е той? — страховито попита Синди, след като блъсна вратата към офиса на Том малко след един часа същия следобед.

Ирена Ръскин скочи на крака иззад отрупаното си бюро.

— Не е тук. Почакай — извика тя, като подтичваше след Синди към вътрешния кабинет на Том. — Госпожо Карвър! Синди!

Синди се обърна и огледа лоялната секретарка. Косата ѝ още си беше във все същия неопределен русоляв цвят, но с няколко сантиметра по-дълга, отколкото я помнеше. Навярно я е пуснала, за да скрие последните следи от пластичните си операции, злобно си каза и се зачуди дали жената специално си подбира дрехите да отиват на двата тъмносини стола пред масивното дъбово бюро.

— Къде е той?

— На среща.

— От девет часа сутринта е на тази среща.

— Предадох му всичките ти съобщения.

— Трябва да говоря с него, Ирена. Много е спешно, иначе нямаше да съм тук.

— Синди...

— Можеш ли да го извикаш, заради мен? Моля те.

— Синди Карвър ли видях току-що да минава от тук? — попита от прага някакъв мъжки глас.

Синди си пое дълбоко дъх и се насили да се усмихне на един от партньорите на бившия си съпруг.

— Здравей, Алан. Как си?

— Добре. А ти държиш ли се?

— Днес не е много добър ден. — Сама се удиви на любезния си тон. Би могла дори да се засмее, ако Алан Рейнолдс нямаше толкова искрен вид. — Сигурна съм, че си видял снимките в „Сън“.

Алан Рейнолдс кимна.

— Разбрах, че чакаш Том.

— Явно е затиснат на някоя от онези срещи, дето продължават по цял ден. — Синди погледна към Ирена, която неловко кимна.

— Наистина ли? Е, изглежда са си дали почивка. Току-що го видях да говори с Майкъл Причърд. Почакай да видя дали не мога да го извикам.

— Много ти благодаря.

— Междувременно мога ли да ти предложа нещо? Чаша кафе? Или вода?

— Нищо, благодаря.

— Има ли някакви новини за Джулия? — попита Ирена, когато той излезе.

— Не видя ли публикацията в „Сън“?

— Видях я.

— Доста впечатляваща, не мислиш ли?

Ирена пристъпи от крак на крак. Имаше вид, сякаш сериозно обмисляше дали да не скочи от прозореца на двасет и петия етаж.

— Ако има нещо, което мога да направя за теб в това трудно време...

Да бе, ти ще си първият човек, на който ще се обадя, помисли Синди. Но на глас каза:

— Благодаря. — Обърна се към огромния прозорец от тавана до пода с великолепна гледка към брега и видя отражението на собствената си разстроена физиономия. Носеше обичайната си униформа от сини дънки и бледа тениска, а косата ѝ бе мазна от това, че непрекъснато я пипаше и дърпаше. Махни си ръцете от косата, чуваше Том все да ѝ се кара. — Колко партньори има във фирмата сега? — за да не го чува, попита тя.

— Шестнайсет партньори. Четирийсет и осем младши.

— Уау — без ентусиазъм произнесе Синди.

— Пет-шест студенти — продължи Ирена.

Синди се зачуди дали Ирена все още спи с Том. Тя скръсти ръце на гърдите си, като че ли искаше да задържи сърцето си да не

изхвъркне.

— Сигурна ли си, че не искаш чаша кафе?

— Съвсем сигурна, благодаря ти.

— Е, аз определено бих искал — каза Том и се понесе из стаята, бляскав в сивия си костюм и вратовръзката с червена шарка. — Ако нямаш нищо против.

— Няма проблеми. — Ирена послушно се измъкна от помещението, затвори плътно вратата след себе си, но после я откряна едва забележимо.

— И така, какво те доведе чак тук? — попита Том, оглеждайки бившата си жена, сякаш беше неприятен документ.

Синди отиде до вратата, затвори я и се върна обратно при него.

— Ти, гадно копеле такова — започна тя.

— Добре, основни правила — заяви Том и отстъпи зад тежкото си дъбово бюро. — Без ругатни. Без обидни прозвища. Без викане.

— Без простотиите ти — допълни Синди.

Том поклати глава.

— Имаш вид на сдъвкана и изплюта.

В очите на Синди избиха сълзи. Седем години, след като я бе напуснал, думите му все още имаха силата да я нараняват.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Какво ми става *на мен* ли? — възрази той.

— Как можа да го направиш?

— Да направя кое?

— Не си играй играчки с мен.

— Предполагам, че си разстроена от снимките в „Сън“.

— Снимките, които лично си предал, копеле такова. Не се опитвай да отричаш.

— Защо да отричам?

— Защо си го *направил*?

— Помисли за минута.

— За кое да помисля? Какво има да се мисли?

— Помисли кой е най-добрият начин да задържим Джулия на първа страница и в центъра на вниманието на всички — с равен глас произнесе Том. Той седна и се приведе напред, подпрял лакти на бюрото си. — Няма я от единайсет дни.

— Съвсем точно зная от колко време я няма.

— В такъв случай знаеш и това, че изчезването ѝ е стара новина. Мястото ѝ вече бе заето от друго момиче. Да не говорим, че градът е пълен с гостуващи филмови звезди и знаменитости, които изгарят от желание да бъдат снимани. Трябваше да направя нещо, за да не позволя Джулия да бъде забравена. Снимките ще преизпълнят тази задача.

— Значи целта все още оправдава средствата — каза Синди. Осъзна, че в думите му има зрънце истина, но не ѝ се искаше да го признае.

— Синди, помисли малко. Колко време смяташ, че полицията ще разглежда случая на Джулия като приоритетен?

— А ти колко сериозно смяташ, че ще гледат на него, след тези снимки? Ще я пренебрегнат като вятърничава и глупава, може би достатъчно вятърничава и глупава, за да изчезне, без да каже на никого. Или дори по-лошо — ще си помислят, че е една малка уличница, която си е получила заслуженото.

— Ще си помислят, че е по-добре да си вдигнат задниците и да разрешат случая, преди да е получил международна гласност — заяви Том. — Вече получавам обаждания от Асошиейтед Прес и списание „Пийпъл“.

— О, господи! — Синди усети как тялото ѝ се смачка като книжна салфетка и рухна в единия от двата сини стола пред бюрото на Том.

Том стана и предпазливо се приближи до бившата си жена.

— Синди, трябва да се успокоиш. Не можеш да продължаваш така да беснееш. Не е добре за теб.

— Искаш да кажеш, че за теб не е добре — възрази тя, без да го поглежда.

— Погледни се. — Той приглади няколко косъма настрани от челото ѝ.

Синди запокити ръката му настрани.

— Зная. Изглеждам като сдъвкана и изплюта. Вече ми каза.

— Просто се безпокоя за теб.

Тя се изправи, отиде до прозореца и се взря към езерото Онтарио.

— Ако толкова си се загрижил за мен, защо не ми каза какво смяташ да направиш с онези снимки, по дяволите? Защо не ме

предупреди?

— Защото знаех, че няма да се съгласиш. А не ми се искаше да изтърпя...

— Това?

— Именно.

— Страхливец.

Том поклати глава.

— Добре, виж. Мисля, че си казахме всичко.

— Аз не съм.

— Разбира се — видимо въздъхна той. — Добре, готов съм. Изстреляй най-доброто, на което си способна.

Синди погледна бившия си съпруг, застанал с разкрасени крака, отпуснати от страни ръце, с красиво лице, лишено от изражение. Някога бе обичала този мъж, хвана се, че си мисли. Обичаше го от седемнайсетгодишна. Обичаше го толкова силно, че на осемнайсет избяга с него, после му роди две деца. Две деца, повтори си и долната ѝ устна затрепери, очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Как е Хедър? — попита и си даде сметка, че почти не се бе сещала за нея, откакто си отиде.

— Добре е.

— Разказа ли ти какво се случи?

— Само това, че в къщата станало малко претърпкано. — Том помълча. — Знаеш, че имам право за снимките, нали?

Синди нервно втъкна косата си зад ушите.

— Мразя, когато си прав.

— Ти мразиш всичко, свързано с мен — меко заяви той и се приближи до нея.

— В голяма степен — призна Синди и му позволи да я вземе в обятията си, да я притегли към себе си. Тя тихо заплака до гърдите му и сълзите ѝ попиваха в копринената му вратовръзка. Как си бе позволила да се влюби в някого, когото всъщност никога не бе харесвала?

— Синди...

— Какво?

— Всичко ще се оправи — каза той и в същия момент вратата към кабинета му се отвори и Ирена влезе. Чашата кафе в ръцете ѝ се тресеше. Кръвта се бе отдръпнала от лицето ѝ.

— Случило ли се е нещо? — попита Том. Въпросът му бе отправен към детективите Бартоли и Гил, които също влязоха. — Какво има? Случило ли се е нещо?

Детектив Бартоли излезе напред и смутено почна да мести поглед от Том към Синди.

— Намерихме тяло — бавно произнесе той. — Бихме искали да дойдете с нас.

Районният кабинет на главния следовател по смъртните случаи на провинция Онтарио е разположен на „Гренвил стрийт“ 26 на ъгъла с „Йонг“, в съседство с просторната „Кредит юнион банк“, в сърцето на Торонто. Това е тумбеста двуетажна сграда от модерен бял бетон и стъкло, която някак си успяваше да е едновременно приветлива и злокобна. Гигантско, подчинено на правителството, погребално бюро, помисли си Синди, докато полицейската кола спираше на паркинга. Проклетото нещо всъщност си е точно това, каза си тя. Потисна паниката, надигаща се в тялото ѝ, подобно на вряща вода.

Трябва да запазиш спокойствие, внуши си Синди. Започна болезнено да се чеше, кожата ѝ гореше, сякаш бе облякла обхванат от пламъци пуловер. Искаше ѝ се да изскочи от колата, да смъкне всичките си дрехи, да спира случайни непознати, да се смее истерично в лицата им, да им крещи, докато прегракне, но не можеше да направи никое от тези неща, понеже Том щеше да ѝ каже, че се държи неуместно. И щеше да бъде прав, естествено. Той винаги беше прав. Тя наистина се държеше неуместно. Крещеше, когато бе достатъчно да шепне, смееше се, когато на другите им се плачеше и се нахвърляше, когато най-много от всичко ѝ се искаше да се приюти в обятията на някого.

Как така Том винаги успяваше да се концентрира, да запазва самообладание, зачуди се Синди и погледна към бившия си съпруг, седнал до нея на задната седалка на полицейската кола, втръчен през прозореца. Как така перушината му сякаш никога не настръхваше? И дори изправен пред загубата на дъщеря си, той си оставаше твърд и овладян?

Възможно ли бе това поведение да е изцяло престорено? И под измамно гладката повърхност да дреме гейзер, готов всеки момент да избухне? А под учтивите фрази, снизходителните кимвания и влудяващата си сдържаност той да е точно толкова паникьосан, колкото беше и тя?

— Помниш ли колко много обичаше да говори Джулия, като беше малка? — неочаквано го попита Синди. Той или не чу въпроса или реши да не му обръща внимание. — Човек не можеше да ѝ затвори устата — продължи Синди с все същия тон. — Започваше да говори в мига, в който сутрин си отвореше очите и не спираше, докато не ги затвори отново през нощта. Понякога говореше даже и в съня си. Толкова беше сладка. Помниш ли, Том?

Раменете на Том се стегнаха.

— Синди...

— Ти я чакаше да спре, за да си поеме дъх, та да можеш да кажеш нещо, но тя никога не спираше. Човек си казваше, няма начин, все някога ще спре, за да вдиша, но тя просто прелиташе от тема на тема. Не беше ли така, Том?

Том бавно обърна глава към нея.

— Синди...

— А ти не смееше да я прекъснеш — продължи Синди и се изкиска при спомена. — Ако го направеше, тя щеше просто да започне отначало. И щеше да се наложи да изслушаш цялата работа отново, докато стигне до мястото, където си я прекъснал, а тогава тя щеше да те погледне по онзи неин особен начин. Помниш ли този поглед, Том? Тогава казваше, че можел да разреже стъкло.

— Синди...

— *Какво?* — изстреля тя. Изведнъж разбра как се е чувствала Джулия, когато са я прекъсвали. Защо винаги я беше прекъсвала? Не можеше ли просто да я оставя да говори?

— Мисля, че вече трябва да влезем — тихо произнесе Том.

— Защо? За къде толкова сме се затичали? Тя бърза ли за някъде? — Синди улови ужасения поглед на бившия си съпруг. — О, извинявай. Това неуместно ли беше?

— Госпожо Карвър, добре ли сте? — от предната седалка попита детектив Гил.

— Добре съм — отговори Синди. — Искам да кажа, защо не? Дошли сме просто да идентифицираме тялото на дъщеря ми, нали така? Няма от какво да се разстройвам.

— Госпожо Карвър... — каза детектив Бартоли.

— Тя винаги е искала да бъде актриса — обърна се към двамата детективи Синди в опит да удължи престоя си в колата, да отложи

неизбежното. — Обичаше да лудува из къщата с моите високи обувки и нощници, като вълшебница — трябваше да я видите — измисляше си разни сладки малки сценки и ги изиграваше. Танцуваше и пееше. Наистина беше много добра. Нали така, Том?

— Синди...

— Спомням си един следобед, когато Джулия бе на около четири годинки. Бях заета с Хедър, а Джулия си играеше с Барбитата — имаше поне петдесет. Изведнъж си дадох сметка, че в стаята ѝ е твърде тихо. Сложих Хедър в креватчето ѝ и отидох да видя какво става. Джулия стоеше гола по средата на стаята си, пред всичките си Барбита, подредени в полукръг, беше вдигнала един молив и им казваше: „А сега, пред цялата публика, ще ми оперират вагината“. — Синди се разсмя на глас.

— За бога, Синди! — възкликна Том.

Усмивката се изтри от лицето ѝ, сякаш изстъргана с кремък.

— Какво? Неуместно ли?

— Госпожо Карвър — внимателно започна детектив Бартоли. — Може би е по-добре детектив Гил да ви отведе у дома. Господин Карвър ще се справи с идентификацията.

— Не! — незабавно отговори тя. — Добре съм.

— Не си добре — каза Том.

— Няма начин да влезеш в онази стая без мен.

— Синди...

— Тя е и моя дъщеря.

— Никой не го оспорва.

— Разбираме колко ви е трудно — отбеляза детектив Гил.

— В такъв случай разбирате, че няма начин да ме отделите от нея.

— Госпожо Карвър — продължи детектив Бартоли, — много е важно, ако влезете вътре, да запазите самообладание.

— Защо? — попита Синди с искрено любопитство. — Да не би да се страхувате, че ще обезпокоя другите трупове?

— Добре, достатъчно — заяви Том. — Явно жена ми изпадна в истерия.

— Не съм ти жена — рязко му напомни Синди.

— Но *си* в истерия.

— Добре съм — увери двамата детективи тя. — Ще се оправя. Обещавам. — Ще бъда добро момиче, извика детето в нея. Изпъна рамене и пое дълбоко дъх, твърдо решена да покаже, че е точно толкова разумна и пораснала, колкото бяха и те. Ще бъда трезва като краставичка, реши и се озадачи от произхода на този израз. Защо краставичка? Защо не „трезва като морков“ или „трезва като зеле“? А защо не „трезва като труп“?

Е, *това* вече е уместно, мина ѝ през ума и едва не се разсмя. Отвори вратата и стъпи на паважа. Необичайно топлият септемврийски въздух се надвеси над главата ѝ като падащ парашут. По-добре да запазя тези размисли за себе си, реши. Още няколко изявления и нямаше да я допуснат до сградата, да не говорим за залата. Нямаше да ѝ позволят да види дъщеря си. Или поне каквото бе останало от нея.

— О, боже! — проплака и се опита да си представи как Джулия лежи пребита и безжизнена върху студена стоманена плоча.

Усети коленете си да се подгъват, краката да поддават, сякаш някой я бе сритал изотзад. Действителността, която толкова усърдно се бе постарала да не допусне до себе си, я дръпна надолу и се просна върху нея, сякаш я изнасилваше.

— Синди — каза Том и я хвана за лакътя, преди да е паднала.

— Добре съм — увери го тя. Възвърна си самоконтрола, премести единия си нестабилен крак пред другия.

— Госпожо Карвър?

— Добре съм.

Бавно заобиколиха сградата. Детектив Гил изтича напред да отвори тежката стъклена врата, после отстъпи назад да ги пропусне да минат. Синди прекоси главното фоайе — хладновато, но полезно пространство, типично за повечето правителствени сгради. Детектив Бартоли се обади на дежурния, мъж на средна възраст, чиято буйна черна брада бе в ярък контраст с лъскавата му гола глава, после поведе малката група към едно помещение вдясно от фоайето.

— Какво има вътре? — попита Синди и се дръпна назад, когато стигнаха до вратата.

— Обикновена стая — увери я детектив Гил и те прекрачиха прага.

— Това е Марк Евърт. — Детектив Бартоли представи изненадващо якия служител на моргата, който ги очакваше вътре.

— Господин Евърт — произнесе Том и стисна ръката на мъжа.

— Какво е това, един вид погребална зала ли? — попита Синди.

— Наричаме я зала за отдих — отговори Марк Евърт.

— Наистина ли? И какъв точно отдих предлагате?

Марк Евърт се усмихна тъжно, сякаш разбираше болката ѝ.

— Ако нямате нищо против да седнете... — И посочи към един комплект наскоро претапицирани диван и фотьойли. — Има и тоалетна, ако бихте желали...

— Да се освежа ли? — попита Синди.

— Синди... — Гласът на Том предупредително се разнесе някъде изотзад.

Тя се огледа в тясната стая. Смътната светлина се предполагаше, че трябва да е успокояваща, въздухът бе наситен с мирис на нов мокет.

— Мисля, че наистина бих искала да използвам тоалетната — каза тя и изчезна в миниатюрното помещение. Заклучи вратата след себе си. Пусна кранчето и си плисна няколко шепи студена вода. — Запази спокойствие — прошепна на отражението си в огледалото над мивката. Лицето отсреща се взря в нея с безнадеждно замаян поглед. Синди забеляза зеленикавожълтите бузи на жената, тъмните кръгове под очите ѝ, концентричните бръчки като че ли камък е бил хвърлен в спокойно езеро. Можеш да се справиш с това, безмълвно ѝ внуши отражението ѝ. Можеш.

— Не, не мога — произнесе на глас Синди. — Не мога.

Някой внимателно почука на вратата на тоалетната.

— Синди — викна Том. — Добре ли си?

Добре съм си тук, искаше ѝ се да му отвърне. Там, отвън, имам проблеми. Но вместо това каза:

— Още половин минута. — Пое си дълбоко дъх, после тръгна към вратата, спря, върна се до тоалетната, пусна водата и се загледа как тя безцелно се завъртя в чинията, преди да потъне в канала. Няма я. Просто така. — Добре — каза Синди, когато се върна в така наречената стая за отдих. Забеляза колко тихо беше там. Това имат предвид, като казват „мъртвешки тихо“, мина ѝ през ума, но знаеше, че би било „неуместно“ да изкаже на глас подобно наблюдение. — Сега какво?

— Ще влезем вътре. — Марк Евърт посочи вратата точно зад себе си. — Ще ви покажем тялото на млада жена. Тя е била удушена.

Синди рязко си пое въздух и автоматично посегна за ръката на Том. Почувства пръстите му да се стягат около нейните.

— Мислех, че в такива случаи използвате камери за близко виждане — каза Том и гласът и тялото му се стегнаха.

Служителят на моргата кимна.

— Така е и общо взето предпочитаме така да провеждаме идентифицирането, особено в случаите на тежки лицеви травми...

— Има травми по лицето ѝ ли? — попита Синди, мъчейки се да проумее думите на мъжа.

— Има няколко охлузвания, подутини и синини.

— О, не!

— Не може ли просто да ни покажете снимка? — настоя Том.

— За жалост, когато се касае за убийство, не е възможно. Изисква се непосредствено идентифициране.

— Но по телевизията хората обикновено стоят зад някакъв прозорец или нещо подобно.

— Във всяка юрисдикция процедурите са различни — търпеливо обясни Марк Евърт. — Ако имате нужда от още няколко минути, господин Карвър...

— Добре ли си? — Синди попита бившия си съпруг и сама се изненада, че ролите им се размениха.

— Просто ни кажете какво да очакваме — отсече Том.

— Младата жена, която ще видите, е била удушена по някое време през последните четирийсет и осем часа. Все още не сме направили аутопсия, за да определим точното време на смъртта, но е започнало разложение...

— Разложение ли? — Ужасните слова поразиха слуха на Синди като че ли забиха пикел в мозъка ѝ.

— Ще се опитаме да ви спестим колкото се може повече. Боя се, че не ни е разрешено да почистим тялото по никакъв начин.

— Има ли много кръв? — попита Том.

— Не.

От гърдите на Синди се изтръгна продължителна въздишка.

— От вас се очаква официално да идентифицирате тялото в присъствието на тези детективи, на мен и на патолога.

— Ами ако не сме сигурни? — попита Том.

Синди простена. Възможността да не може да разпознае собственото си дете, бе твърде непоносима.

— В такъв случай ще ви помолим да ни дадете стоматологичния картон на Джулия или четката ѝ за коса...

— Можем ли вече да влизаме? — прекъсна го Синди. Тя съзнаваше, че ако почакаат още малко, ако се наложеше да чуе още злокобни думи като разложение и синина или дори съвсем безобидни, като стоматологичен картон и четка за коса, ще полудее.

Ръката на Марк Евънс се поколеба на бравата.

— Сигурни ли сте, че сте готови?

Синди се удиви на въпроса. Как е възможно някой някога да е готов за нещо подобно?

— Аз съм готова — отговори тя. Почувства как пръстите на Том се забиха в нейните, когато вратата се отвори и те пристъпиха в моргата.

Приличаше на огромна операционна. Очите на Синди отскочиха от млечнобелите плочки на стените към по-тъмните на пода. В центъра на помещението и по цялата му ширина, имаше голям неръждаем стоманен хладилник. Той бе поне три метра висок и съдържаше три реда отделения. Вътре сигурно има място за сто трупа, помисли си Синди и потръпна. После се почуди как служителите успяваха да местят телата от камерите, без да им се схващат гърбовете. Тя почти не допусна до съзнанието си тясната маса пред нея и бялата найлонова торба за трупове, просната върху гладката ѝ повърхност.

— Това е доктор Джонг, патологът. — Марк Евърт кимна към смущаващо младия мъж, който полагаше всички усилия да остане невидим. Докторът отговори с почти незабележимо кимване на главата.

Той е тук, за да я разреже, осъзна Синди. Внезапно ушите ѝ се изпълниха със силно бръмчене, сякаш хиляди пчели бяха затворени в тях.

— Запомнете — каза Марк Евърт, — трябва да сте сто процента сигурни.

Синди се обърна към Том.

— Помниш ли, когато Джулия беше малка и се фукаше с онова ново колело, което ѝ беше купил, като падна и си счупи и двете ръце?

— Помня — каза Том и силно стисна ръцете ѝ.

— Аз хукнах с нея към болницата и разбира се, трябваше да чакаме четири часа, докато някой ни приеме. Тя през цялото време повтаряше: „Мамо, защо Бог не ме обича? Защо не ме харесва?“. Аз ѝ казах: „Не ставай глупава. Разбира се, че Бог те харесва. Той те обича“. Но тя си оставаше непреклонна. „Не. Не ме обича, иначе нямаше да ми счупи ръцете.“ По-късно се смяхме на това. Помниш ли как се смяхме?

— Помня — отново каза Том.

— После горкичката не можеше нито да се храни сама, нито да ходи до тоалетната, понеже и двете ѝ ръце бяха гипсирани.

— Обаче бързо му хвана цаката.

— Но се притесняваше да ходи на училище.

— Учителите сигурно са си мислели, че е малтретирано дете.

— И тогава ти хвана онази рокендрол банда, която обслужваше — пак ги забравих кои бяха?

— „Ръш“.

— Да, „Ръш“. Спомних си. Такива приятни момчета. Те всички се подписаха на гипса ѝ. И тя вече нямаше търпение да отиде на училище и да покаже на всички. А когато дойде време да ѝ махат гипса, плака неутешимо.

— Наложих се да пазим тези проклетни миризливи неща с години.

— Спомням си, че точно след като ги магнаха, Джулия припадна и докторът, който стоеше в другия край на помещението, се метна обратно и я хвана, преди да падне от масата. Можеше да си счупи главата, ако паднеше долу. А аз бях там, стоях си точно до нея и изобщо не разбрах какво става.

— Синди — меко каза Том, — не прави това.

— Ако я бях гледала по-добре, никога нямаше да падне от колелото.

— Децата всеки ден падат от колелата си.

— Ако бях внимавала повече...

— Госпожо Карвър — деликатно се намеси служителят на моргата. — Мислите ли, че вече сте готова?

— Мислиш ли, че тя имаше представа колко много я обичам? — Синди попита бившия си съпруг. Очите ѝ се напълниха със сълзи и потекоха надолу по страните ѝ.

— Тя знае — каза Том.

— Крещях ѝ. Сутринта на прослушването ѝ. Виках ѝ за кучето, виках ѝ, задето блъскаше по вратата на банята. Настоявах да дойде на пробите за сватбените дрехи следобед, въпреки че знаех, че не иска да идва.

— Това не се е случило, защото си ѝ викала.

— Ами ако е била отвлечена на път за пробите? Ако този, който е направил това, я е забелязал, докато се е качвала на метрото и я е проследил?

— Синди...

— Трябваше да внимавам повече.

— Ти си чудесна майка, Синди — каза ѝ Том.

— Трябва да е била много уплашена.

— Госпожо Карвър — намеси се детектив Бартоли, после спря.

Синди погледна младоликкия патолог.

— Колко време отнема да удушиш някого?

— Синди...

— Моля ви, доктор Джонг. Кажете ми, колко време отнема да удушиш някого?

— Около две минути — отговори докторът.

— Две минути — повтори Синди. — Толкова дълго време. — Бръмченето в ушите ѝ се засили.

— Ще се справим с това — стори ѝ се, че чува Том да казва.

Думите подскочиха към нея, но се отблъснаха.

— Готова... сте... госпожо...?

Отпред на торбата за трупове Синди забеляза полицейския знак. Някаква ръка се пресегна към ципа, тя чу отварянето му и то прониза бръмченето в ушите ѝ, сякаш беше резачка на дърва. Звуците взаимно се усиливаха и накрая тя усети, че главата ѝ ще експлодира.

Някакви ръце разтвориха торбата. Показа се глава, сякаш се надигна от гробница. Синди видя правата руса коса, разпиляна по призрачнобялата кожа, опита се да не вижда грозните пурпурни, сини и червени петна на безцветните бузи, които изглеждаха като боя върху платно.

О, боже, помисли си тя, когато разпозна прекрасното някога лице.

В този момент стаята се изпълни с жуженето на сърдити пчели и Синди рухна в несвяст на земята.

— Добре ли си? — попита Том.

Синди отвори очи, надигна глава от мекия копринен диван в бежово и сиво и се взря в надвесения над нея мъж.

— Не зная.

— Това може да ти помогне. — Той бутна в ръцете ѝ висока чаша с нещо леденостудено.

— Какво е това?

— Водка и боровинков сок.

Синди седна и отпи голяма глътка.

— Хубаво е.

Том седна до нея. Просна дългите си крака върху малката масичка от дърво и стъкло отпред и отпусна глава на една от възглавниците.

— Беше страшна инквизиция. — Наклони се към Синди и чукна чашата си в нейната. — За по-светло бъдеще. — И изля половината чаша наведнъж в гърлото си.

— По-светло бъдеще — съгласи се Синди и отпи нова глътка. Водката едновременно притъпяваше и подчертаваше вкуса на боровинките. Тя огледа просторната и скъпо обзаведена стая, с побледи мебели и ярки ръчно изработени килими, с крещящи произведения на модерното изкуство върху бледите бежови стени, с високия френски прозорец на южната стена, който разкриваше величествена гледка към езерото Онтарио. — Страхотно местенце си имате тук.

— Виждала си го и преди, нали?

— Не, за първи път — припомни му. — Красиво е. Не знаех, че Бисквитката има толкова добър вкус.

— Бисквитката ли? — Изглеждаше искрено объркан.

Синди извърна глава, за да прикрие неочакваната руменина по лицето си.

— Извинявай. Фиона.

По красивото лице на Том бавно плъзна усмивка.

— Наричаш жена ми „Бисквитката“?

— В знак на обич. — Синди отпи още една глътка. — Какво правя тук?

— Ти припадна. Помниш ли?

— Да. Напоследък май често ми се случва. Но после се свестих.

— И каза, че не можеш да понесеш да се върнеш вкъщи, че майка ти и сестра ти те подлудявали.

— Те имат добри намерения.

— Да — многозначително произнесе той. — Спомням си.

— И значи си ме довел в своя апартамент — заключи Синди, предпочитайки да не се спира на последната му забележка. Не можеше да се отърси от изумлението си от всичко, случило се през последния час. — Къде е Б... Фиона? — попита и се послуша за чаткането на токовете ѝ по мраморния под.

— В Мускока.

— На вилата?

— Решихме, че за нея може би е по-добре да остане тази седмица там, предвид на всичко, което става и с Хедър тук.

Синди погледна към дългия коридор, който минаваше по дължината на целия апартамент.

— Хедър на училище ли е?

— Струва ми се каза, че имали часове до шест.

Синди си погледна часовника. Беше едва четири. Том свали краката си на земята, приведе се напред и подпря лакти на колене.

— Кани се да се върне вкъщи през уикенда.

Синди кимна с благодарност.

— А Джулия? — Тя произнесе името, което не бяха споменавали от онзи ужасен момент в моргата, когато служителят бе разтворил белия найлонов чувал.

Не е тя, беше чула Том да прошепва. *Не е Джулия*.

— Ще чакаме — каза той сега. — Какво друго можем да направим?

Синди скочи на крака, питието се разплиска от чашата и заля ръката ѝ.

— Чувствам се толкова виновна — промълви и изтри длан в дънките си.

— Виновна ли? Че защо, за бога, ще се чувстваш виновна?

— Защото, когато видях лицето на онова нещастно момиче и разбрах, че не е Джулия, изпитах такова облекчение, бях толкова благодарна, толкова щастлива.

— Естествено, че ще се чувстваш така.

— Мисля, че е Сали Хенсън — предположи Синди.

— Кой?

— Момичето, което изчезна в седмицата след Джулия. Горките ѝ родители...

— Те поне ще знаят. — Том глътна остатъка от питието си и постави чашата на масата по-уверено, отколкото бе прозвучал гласът му.

Синди кимна. Дали щеше да е по-добре, ако знаех, запита се тя.

— Поне нямаше кръв — отбеляза Том, все още преследван от видяното в моргата.

— Като си тръгнахме, чух диспечерът да разказва на детектив Гил за някаква двойка, загинала при автомобилна катастрофа тази сутрин — спомни си Синди. — Каза, че колата експлодирала и хората били лошо обгорени. Нарече ги „хрупкави месца“. — Синди невярващо се втренчи в бившия си съпруг. — Той наистина ли каза така, или само съм си го въобразила?

Том поклати глава.

— И аз чух същото.

— Не мога да повярвам, че си говорят по този начин.

— Предполагам, че трябва да станеш доста дебелокож, за да оцелееш в подобна среда.

— И все пак... — Синди потръпна. — „Хрупкави месца“?

— Дали не са нещо като „Бьоф Строганов“?

Неочаквано в гърлото на Синди като въздушно мехурче се надигна смях и се преметна във въздуха, сякаш дете се бе прекатурило от шейната си. Смяхът на Том тутакси се включи, двата гласа се сляха в един, невъзможно бе да се различат.

— Не мога да повярвам, че се смеем — каза Синди и се разсмя още по-силно.

— За мен „Бьоф Строганов“, моля — поръча Том.

— Без майонеза — натърти Синди.

— О, това беше точно. — Том се преви от кръста и се хвана за бедрата.

— Какво ни става?

— Бихме могли да пийнем още по едно. — Той взе почти празната чаша на Синди от протегнатата ѝ ръка, взе и своята от масичката и излезе от стаята.

Синди го последва, сякаш се боеше да остане сама, дори и за минута. Тя прокара длан по тъмната дъбова повърхност на дългата маса в трапезарията и устремно се отправи към кухнята. Спря се да разгледа внушителния шкаф за вино, вграден в стената между двете помещения. Всяка бутилка бе прилежно надписана и положена в метална поставка, една над друга. Като тела в морга, мина ѝ през ума и в гърлото ѝ отново се надигна кикот.

— Страхотна колекция — отбеляза тя, щом влезе в бляскавата кухня от мрамор и теракота, където Том пълнеше наново чашите им. — Колко тела има тук?

— Какво?

— *Бутилки* — поправи се тя. — Искях да кажа бутилки.

Том се засмя.

— Има място за четиристотин.

— Винаги си искал да имаш изба за вино.

— Винаги съм искал изба за вино — съгласи се той.

Бе ред на Синди да се засмее.

— Е, за какво ще прием този път?

— Какво ще кажеш за това, да няма вече никакви посещения в моргата? — предложи Том.

— Звучи ми добре. — Синди отпи голяма глътка. Този път водката напълно бе притъпила слабия вкус на боровинките. Тя почувства едно приятно гъделичкане в основата на врата си. Всеки миг главата ѝ щеше да се откъсне от останалата част на тялото и да полети из въздуха, като балон, пълен с хелий. — Е, колко тела *мислиш*, че побира онова нещо в моргата?

Том се засмя и пак преполови наведнъж чашата си.

— Ти зададе този въпрос и докато пътувахме насам.

— Така ли? И какво ми отговориха?

— Детектив Бартоли каза деветдесет. Оказа се, че сега е запълнено на три четвърти от капацитета си и повечето тела влизат и

излизат от там в рамките на четирийсет и осем часа.

— Да, и използват електрокар за да местят телата от най-горния ред. Сега си спомних.

— Ти беше много загрижена за гърбовете им.

Синди се засмя, поклати глава и се хвана за плота в средата на кухнята, за да запази равновесие.

— Добре ли си?

— С всяка минута се чувствам все по-добре. — Тя отпи нова глътка. — Е, ще ме разведеш ли из тази бърлога?

— С удоволствие. — Том направи широк жест с ръка. — Това е кухнята.

— Нея можем да я пропуснем.

— Все още ли не обичаш да готвиш?

— Мразя.

— Което е срамно, понеже, ако не ме лъже паметта, ти си много добра готвачка.

— Наистина ли? Откъде знаеш? Ти никога не се прибираще навреме. Какво има нататък? — попита, преди той да е успял да възрази. Пусна се от плота, излезе от кухнята и тръгна наляво по коридора.

— Това е библиотеката — Том показа облицованата с дърво стая, в която влязоха най-напред. С изключение на широкия южен прозорец с изглед към брега, стаята бе пълна предимно с книги в твърди подвързии.

— Твърде впечатляващо.

— Гледката допринася много.

— А аз и не подозирах, че Бисквитката може да чете.

— Фиона е ревностен читател — отбеляза Том, но в очите му се таеше смях.

— Жена с много дарби.

— Да, наистина. — Том въведе Синди в следващата стая. Източната стена бе изцяло заета от огромен телевизор с плосък екран. — Това е стаята с техниката.

— Все още харесваш кожа, както виждам. — Синди изкусително се притисна към червения кожен диван. — Къде са спалните?

— Отгук. — Том я поведе обратно по коридора покрай мраморната баня, встрани от мраморния вход. — Сигурна ли си, че си

добре?

— Добре съм. — Синди го последва. Като кученце по петите му, помисли тя и си даде сметка, че е повече от добре, почти пияна. Не ми трябваше много, каза си. Едно мъртво тяло, две водки и вече се отнасяше.

— Това е стаята за гости.

Тя надникна в зелено-бялата стая и видя чифт дънки на Хедър, проснати на малък стол с цветна шарка и няколко нейни блузи, разпрострени върху бялата кувертюра на огромното легло.

— Чудесна е.

— Има си собствена баня, разбира се.

— Точно като стаята за отдых — изкиска се Синди. — Удивително е как хората помислят за всичко, нали?

— Удивително е — съгласи се Том.

— Мислиш ли, че е била проектирана от „Грейнджър Макалистър“?

— Кой са „Грейнджър Макалистър“?

— Нашите съседни Селик. *Moite* съседни — поправи се тя и се подпря на една стена, за да не се просне на пода. — Той е архитект в „Грейнджър Макалистър“.

— Мислиш, че е проектирал моргата? — попита Том. Думите му се сливаха в главата ѝ, докато я водеше към голямата спалня.

— Не — изкиска се Синди. — Толкова си глупав.

— А ти си толкова пияна.

— Определено се надявам да е така. — Синди изрита обувките си и зарови пръсти в пухкавия бял килим. — Уау — възкликна тя и обходи с поглед просторната стая с големия диван и столовете, наредени пред прозорците на южната стена, орнаментирания шкаф срещу леглото. Самото легло бе „кинг сайз“, то представляваше цял ансамбъл с високи табли, покрито с десетки метри млечнобял сатен. — Сякаш е излязло от „Арабски ноци“. Доста време си отделил — изрече натъртено.

— Синди, Синди. — Том се приближи зад нея и тежко постави ръце на раменете ѝ. Стройните му бедра се притиснаха към нейните. — Какво да те правя?

Синди почувства дъха му на врата си и усети познатото някога треперене между краката си.

— Какво има тук? — попита тя, отскубна се от прегръдката му и се насочи към малкото помещение до главната спалня. — Уау. Използваш ли в действителност всичкото това оборудване?

Том ловко премина между гладиатора, механичната пътека и стационарното колело. Имаше още и голяма червена медицинска топка в единия ъгъл, както и внушителна колекция тежести, струпани до стената. На висока поставка срещу гладиатора стоеше среден размер телевизор.

— Почти всеки ден тренирам около час. А ти?

— Аз практикувам йога — отговори Синди, спомняйки си за единственото си посещение в студиото по йога.

— Наистина ли? Не бих те определил като йогистки тип.

— Защо така?

— Не мисля, че би имала толкова търпение. — Той се засмя. — Представям си как лежиш и си мислиш, не може ли, ако обичате, да се забързаме малко? — Том поклати глава. — Но какво зная аз? Във всеки случай, явно добре ти се отразява.

— Преди каза, че приличам на сдъвкана и изплюта.

— Така ли? Кога?

— В офиса ти.

— А, да. Но това беше преди малката ни разходка до моргата.

— Искаш да кажеш, че изглеждам страхотно в сравнение с онова момиче на масата?

— Казвам, че изглеждаш страхотно. Точка по въпроса.

— Значи преди, когато каза, че изглеждам като сдъвкана и изплюта, си излъгал?

— Излъгах.

— Значи си лъжец? — продължи да настоява тя.

— Аз съм адвокат — заяви той и двамата се засмяха.

— Банята? — попита Синди, когато той се наведе към нея. — От тук ли? — Дръпна се от него и се отправи покрай двата вградени гардероба към банята.

Помещението бе голямо. Стените бяха в същия бежов цвят, като пода, имаше двойно джакузи, голяма открита душкабина, мивки и плотове за него и за нея и предостатъчно огледала да удовлетворят и най-предвзетия нарцисист.

— О, боже — възкликна Синди като видя отражението си от всички страни: вехтата тениска, провисналите дънки, косата на клечки, зомбирания поглед. — Изглеждам като сдъвкана и изплюта.

— Красива си — каза Том, остави чашата си на плота и се приближи зад нея.

— Адвокат — отговори му Синди и се облегна назад върху гърдите му. Ръцете му я обгърнаха, бузата му се притисна до нейната. Взе чашата от ръцете ѝ и я сложи на другия плот. Наистина ли се кани да ме целуне, зачуди се тя, когато той бавно я завъртя към себе си. Наистина ли щеше да му позволи?

(Ретроспекция: Синди стои пред огледалото в тяхната баня и трие грима, който усърдно бе положила само един час по-рано. Повтаря си обаждането на Том по телефона. „Съжалявам, бебчо. Няма да успея за киното. Появи се нещо спешно и ще съм вързан поне още няколко часа. Дай на бавачката няколко долара повече и виж дали няма да можеш да я ангажираш за следващата седмица.“)

Той миришеше на водка и боровинки. Синди се наслаждаваше на меките му устни, на езика му, който нежно докосна нейния. Нито прекалено силно, нито прекалено слабо. Точно колкото трябва. Също като едно време, помисли си тя и си спомни думите на майка си.

Ами Нийл, сети се изведнъж и си представи образа му в огледалото до този на Том.

Ти си най-храбрата жена, която познавам, чу го да казва.

— Винаги ми е било толкова хубаво с теб — прошепна Том. Ръцете му повдигнаха тениската ѝ, опитните пръсти изчезнаха под нея, разкопчаха сутиена. — Господи, истински гърди. Почти бях забравил колко е приятно.

(Ретроспекция: Синди лежи в леглото, възглавницата ѝ е мокра от сълзи. Том пропълзява до нея, бръква под нощницата ѝ и обхваща гърдите ѝ с ръце.

„Извинявай, че се връщам толкова късно“ — казва и я целува по врата. Тя подушва виното в дъха му, а ръцете му се промъкват между краката ѝ.

„Един клиент нямаше млъкване. Мислех си, че вечерята никога няма да свърши.“ — Заравя лице отстрани на врата ѝ. Когато прониква в нея изотзад, Синди долавя парфюма на друга жена.)

— Ела тук — каза сега Том и я поведе покрай гладиатора и стационарното колело към спалнята. Изхлузи тениската ѝ през главата, отметна сатенената покривка настрана, сутиенът ѝ падна от раменете ѝ и се загуби в белия килим, като детска ръкавичка в снега. — Винаги си имала много красиви гърди — възхити се той, бутна я по гръб на леглото и почна да си разкопчава ризата.

Какво правя, запита се Синди и отново си помисли за Нийл. Три години се правих на монахиня, а сега изведнъж станах градската курва? Не се чувствам чак толкова страхотно, помисли си, а през това време езикът на Том намери зърната ѝ, пръстите му взеха да се борят с копчето на дънките.

(Ретроспекция: Синди лежи в леглото, зъзне, лошо ѝ е, пие билков чай и се мъчи да не повърне, когато чува входната врата да се отваря. До нея достига женски смях. Тя изпълзява от леглото и се затътря към стълбите.

— Мога ли да ти предложа едно питие? — чува Том да пита от кухнята.

— Хей. Том? — провиква се и Том се показва най-отдолу, видимо изненадан, че я вижда.

— Какво правиш вкъщи? Днес не е ли твой ред да помагаш в училището на Хедър?

— Не се чувствам много добре. Трябваше да го отложя. Какво става?

— Забравих си куфарчето — безгрижно заявява Том. — Виж на кого попаднах на улицата — добавя, сякаш ей сега се е сетил.

Някаква жена подава глава. Синди я познава — майката на една от приятелките на Хедър.)

Какво, за бога, правя, пита се сега и поклаща глава в опит да я проясни. От движението ѝ става лошо.

— Имахме някои доста приятни моменти заедно — каза Том, очевидно не съзнавайки неразположението ѝ.

Както винаги, помисли Синди.

— Когато не ми изневеряваше — безизразно поясни тя.

Нервен смях.

— Ти взимаше всичко това доста навътре. Знаеш, че за мен не означаваше нищо.

Дали го каза, за да се почувства тя по-добре?

— За мен обаче означаваше нещо.

Тишина. Ръката му замръзна на кожата ѝ.

— Убиваш ми желанието, бебчо.

— Наистина ли искаш да правиш любов с мен в този апартамент? В това легло?

— Господи — възкликна Том, седна и вдигна ръце, сякаш бяха насочили пистолет насреща му. — Никога не можеш да се отпуснеш и да оставиш нещата да се развият от само себе си, нали? По дяволите, Синди. Изобщо не си се променила.

— По дяволите, Том. Нито пък ти. — Синди стана от леглото, закопча отново дънките си. Очите ѝ затърсиха белия сутиен по килима. Май не е много добра идея да мърдам толкова бързо, реши и падна на колене. Пръстите ѝ напипаха сутиена. Тъкмо се бе изправила на крака, когато чу глас откъм прага.

— Татко? Какво правиш вкъщи толкова рано?

Беше твърде късно да се направи каквото и да било, освен да се обърне с гръб.

— О, уау! — Хедър невярващо се ококори и взе да мести поглед от баща си, гол до кръста, към майка си, полугола.

— Не е това, което си мислиш — неубедително заяви Том, мъчейки се да закопчее ризата си.

— Нищо не се случи — допълни Синди, сложи си сутиена и го закопча на гърба. Първо майка ѝ и сестра ѝ се натъкват на нея и Нийл; сега пък дъщеря ѝ я открива с Том. Ето какво ми се пада, като не съм правила секс от три години, мина ѝ през ума.

— Разбира се. Добре. Уау!

— Беше временна загуба на трезвост — обясни Синди.

— Мислех, че имаш часове до шест.

— Това означава ли, че отново ще се съберете?

— Абсолютно не — решително заяви Том.

— Господи, не — повтори и Синди.

— Добре, ами, уау. Добре — каза Хедър и гърбом излезе от стаята. — Мисля, че е по-добре да тръгвам.

— Миличка... — викна Синди.

— Добре съм. Не се безпокой за мен. После ще ти се обадя. — Входната врата се затвори след нея.

Том погледна към Синди.

— Надявам се, че си горда със себе си — каза той.

В сряда, единайсети септември, Синди си лежеше в леглото и гледаше по телевизията как страната отново преживява агонията на миналогодишната терористична атака върху Световния търговски център.

Подобно на всички свои познати, Синди си спомняше точното време и място, когато научи катастрофалните новини. Бе по време на филмовия фестивал и двете с Мег току-що бяха излезли от „Ъптаун“ след прожекцията на един британски филм: „Последни заповеди“ с Майкъл Кейн и Боб Хоскинс. Беше около единайсет часа сутринта и те се отправиха към „Йонг стрийт“ да се срещнат с Триш, както и да хапнат по сандвич, преди следващата прожекция.

— Къде са всички? — попита Синди, изненадана от липсата на опашка за предстоящия филм.

— Става нещо на ъгъла — каза Мег.

Щом стигнаха до пресечката на „Йонг“ и „Блуър“, те се присъединиха към тълпа от около няколкостотин души, всички занемели и втренчени в огромен телевизионен екран на върха на една ниска сграда на югоизточния ъгъл. Непрекъснато и от най-различни болезнени ъгли повтаряха полета на двата реактивни самолета, които се блъснаха в гигантските кули-близнаци. Двете с Мег зяпнаха ужасено, когато двете сгради се сринаха, сякаш се обелиха от горе надолу като кора на банан, а отломките им се разпиляха по улиците на Ню Йорк и покриха всичко по пътя си с гаден сив прах.

Тогава Синди си помисли, че нищо не би могло да е по-лошо.

Лий влезе в спалнята.

— Трябва да поговориш с мама — каза тя. Трапчинките на коленете ѝ се подаваха изпод леките шорти в цвят каки. Бялата ѝ блуза без ръкави контрастираше ярко с почернелите ѝ от слънцето ръце. — Отмени пробите при Марсел. Какво гледаш? — Тя се пресегна към леглото и натисна бутона за изключване на дистанционното.

— Какво правиш? — Синди го грабна и отново включи телевизора.

Лий се сборичка с нея за дистанционното и пак изключи.

— Не бива да гледаш това.

— Как така не бива да го гледам? За какво говориш?

— Само ще се разстроиш.

— Върни ми го — Синди заповяда на по-младата си сестра, която в отговор само го скри зад гърба си. Синди скочи от леглото и се опита да се пресегне зад сестра си. — Лий, предупреждавам те. Върни ми го.

— Не.

— Лий...

— Няма.

— О, за бога! — Синди отиде до телевизора и триумфално натисна ръчното копче.

Сестра ѝ тутакси се озова зад нея и го изключи.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш?

— Пазя те.

— Пазиш ли ме? От какво?

— От самата теб.

— От самата мен — невярващо повтори Синди.

— Напоследък не мислиш много правилно.

— Не мисля правилно. — Синди поклати глава. — За какво говориш?

— Говоря за това, че първо спа със счетоводителя си, после се навря в леглото с бившия си съпруг...

Синди превъртя очи.

— Нийл не ми е счетоводител и не съм се навирала в леглото с Том.

— Само защото Хедър ви е заварила.

— Когато тя ни завари, всичко вече беше свършило.

— Кое беше свършило? Ти каза, че нищо не се било случило.

— Нищо *не* се случи.

— Но почти е станало. Което именно искам да кажа.

Синди се отпусна на леглото.

— Този разговор е напълно безсмислен.

— Трябва да се облечеш — каза Лий.

Синди погледна към жълтата си памучна нощница.

— Добре съм си.

— Вече е почти обяд, а ти все още си по пижама.

Синди погледна сестра си така, сякаш искаше да каже: е, и?

Лий влезе в малката стаичка, която служеше за гардероб.

— Къде ще ходиш? Какво правиш?

Няколко секунди по-късно Лий се върна с чифт черни панталони и джемпър на бели и зелени райета. Хвърли ги на леглото, заедно с чифт чисто бельо.

— Ето. Облечи това.

— Не искам да обличам тези дрехи.

— Няма да изляза от стаята, докато не ги облечеш.

— Е, в такъв случай се настани удобно, защото нямам намерение да ги обличам.

— За бога, Синди. Ти си по-лоша и от децата ми.

— За бога, Лий. Ти си по-лоша и от майка ни.

— Синди...

— Лий...

Патова ситуация, помисли Синди.

— Е, как ще я бъде? — попита Лий с ръце на кръста. Дистанционното сякаш бе залепнало за дясната ѝ длан.

Синди поклати глава.

— Добре. Добре. Ти победи.

— Ще се облечеш ли?

— Ще ми трябва малко помощ с това. — Синди подръпна предницата на нощницата си.

Лий се приближи предпазливо.

— Каква помощ?

В следващия миг Синди скочи върху сестра си, събори я на пода и се пресегна за дистанционното.

— Какво правиш? — ахна Лий, когато Синди се стовари отгоре ѝ. — Какво ти става?

— Дай ми това нещо.

— Не!

— Дай ми го.

— Мамо!

— Дай ми проклетото дистанционно.

— Мамо!

— Идвам — провикна се отдолу майка им. — Какво има?

— Такова си бебе — каза Синди на сестра си и я одра по ръката.

— Лигла такава.

Норма Апълтън влетя в стаята, хвърли едно око на дъщерите си, боричкащи се на пода и вдигна ръце.

— Какво, за бога, става тук?

— Тя ме одра по ръката.

— Тя ми взе дистанционното.

— Престанете. И двете. Веднага.

Момичетата спряха да се бият, седнаха на пода и се втренчиха една в друга.

— Това си е моето дистанционно — гневно заяви Синди.

— Върни й дистанционното — заповяда майка й.

Лий го хвърли на пода. Синди незабавно го грабна.

— Виж какво ми направи на ръката. — Лий протегна ръка и показа тънката червена ивица над лакътя.

— Извини се на сестра си — заповяда отново Норма Апълтън.

Синди поклати отрицателно глава и погледна настрана.

— Извини се на сестра си — повтори майка й.

— Извинявай — едва чуто промърмори Синди.

— Какво каза? — попита Лий. — Не те чух.

— Майко — предупредително изрече Синди.

— Не насилвай късмета си — каза майка им и помогна на помалката си дъщеря да стане.

— Да бе. Взимай нейната страна.

— Не взимам страна.

— *Не насилвай късмета си?* На това какво му викаш? — Лий направо потръпна от негодувание.

— О, скъпа, твоите „Здрасти Хелъни“. — Норма Апълтън посочи с брадичка долната страна на ръцете на Лий. — Може би с някоя друга блуза...

Синди почна да се смее.

— Вие и двете сте откачени. Разбрахте ли? — каза Лий.

Синди се изправи на крака и се разсмя още по-силно.

— И кое е толкова смешно?

— Ти. Смешна си.

- Аз ли съм смешна? Аз съм смешна?
- *Tu* си смешна.
- Момичета, моля ви.
- Аз ли съм тази, която отказва да се облече? Аз ли съм тази, чиято дъщеря полугола я заварва с бившия ѝ съпруг?
- Хедър не беше полугола — възрази Синди.
- Да бе. Прави си шегички. Поправяй ми граматиката. По-лесно е, отколкото да се изправиш срещу истината.
- И каква е истината?
- Момичета... — предупреди ги майка им.
- Истината е, че се държиш безотговорно.
- Какво!
- Винаги хукваш нанякъде, без да кажеш на никого нито къде отиваш, нито кога ще се върнеш.
- Това си е моята къща. Аз съм възрастен човек. Не знаех, че трябва да се отчитам на някого.
- Не става въпрос да се отчиташ. Става въпрос за благоразумие.
- Ами ако не зная къде отивам, нито кога ще се върна?
- Точно това казвам. Като побесняла си.
- Започваш да звучиш като Том, знаеш ли?
- Е, може и да е прав.
- Съжалявам, ако не се държа съвсем разумно напоследък.
- Кога ли пък е било по-различно? — изсумтя Лий. — Синди си прави точно онова, което си иска, така е било винаги. От кого мислиш, че е наследила това Джулия?
- Уау — предупредително възкликна Синди.
- Ако на Синди ѝ се прииска да се омъжи на осемнайсет години, а родителите ѝ са категорично против, няма проблеми — необезпокоявано продължи Лий. — Просто ще избяга на Ниагарския водопад. Няма значение, че родителите ѝ се побъркват от тревога цели два дни и се чудят къде е, по дяволите. Няма значение, че пропускат участието на по-малката си дъщеря в „Нашият град“. Е, голяма работа, че тя била в главната роля и репетирала от месеци. Майната му, това е само една училищна пиеса. Ще има още много възможности. Не каза ли така, мамо?
- Миличка — спря я майка ѝ, — от къде дойде всичко това?
- „Нашият град“? — удиви се Синди. — Сигурно се майтапиш.

— Защо? Защото беше важно за мен.

— Лий, скъпа, моля те...

— Какво ме молиш, майко? Да не вдигам врява ли? Да не се разстройвам, задето все още не можеш да намериш време за мен?

— Ако това е заради пробите, които се наложи да отменя следобед...

— *Не се наложи* да ги отменяш, майко. Ти *предпочете* да ги отмениш.

— Просто ми се стори, че има по-важни неща...

— По-важни от сватбата на внучка ти?

— Не съм казвала това.

— Защо дъщерята на Синди да е по-важна от моята?

— Ако не си забелязала — прекъсна я Синди, — моята дъщеря изчезна. — Тя яростно и объркано избухна в сълзи.

— Синди — каза майка ѝ и се втурна към нея.

— Остави я, чуваш ли. Стига си я глезила.

— Какво ти става? — Норма Апълтън ядосано попита помалката си дъщеря. — Защо се държиш така?

— Защото ми омръзна да бъда пренебрегвана.

— Кой те пренебрегва?

— Напълно изоставям семейството си, за да дойда тук, готвя ви, чистя ви...

— Никой не те е молил да правиш това.

— Цял живот го правя — изстреля обратно Лий. — След като ти се ожени, кой стоя при теб? Кой направи всичко възможно да уреди нещата между теб и мама и татко? Кой беше там, след като онзи твой чудесен съпруг се изнесе? Кой седеше до теб и слушаше онова проклето съобщение, което той ти остави на секретаря, отново и отново? Кой се втурна насам, след като Джулия реши, че иска да живее с баща си? Кой стоеше буден по цяла нощ с теб, докато ти плачеше сърцераздирателно?

— *Tu!* — изкрещя Синди и замахна с юмруци във въздуха като боксьор срещу невидим противник. — *Tu. Tu. Tu.* Винаги първата на сцената на катастрофата. Винаги на разположение по време на криза. Кажете ми, кога друг път изобщо си идвала?

Тишина.

— Кога друг път изобщо си ме допускала?

Двете сестри се взряха една в друга. На вратата се позвъни.

— Мамка му — изруга Синди.

— Мамка му — като ехо повтори Лий.

— Мамка му — заяви и майка им.

Никой не помръдна.

На вратата отново се позвъни.

— Аз ще отворя — каза накрая Норма Апълтън и бавно тръгна към вратата. — Мога ли да ви оставя сами? — обърна се и попита тя.

На вратата за трети път се позвъни.

— Идвам. — Норма Апълтън забърза към стълбите. — Идвам. Удръжете конете.

— Очакваш ли някого? — попита Лий.

Синди поклати глава и се послуша.

— Зная, че е глупаво — каза тя. — Но всеки път, когато се позвъни, си мисля, че може да е Джулия.

— Аз също — каза Лий.

В следващия миг Синди бе в обятията на сестра си и плачеше на рамото ѝ.

— О, Синди — прошепна Лий, също разплакана. — Много съжалявам. Знаеш, че не мислех всички тези неща, които казах.

— Не. Ти си права. Много лошо се отнасях с теб.

— Не. Не е така.

— Не съм ти благодарила за никое от нещата, които направи.

— Не ми трябва благодарности.

— Трябват ти — настоя Синди. — Имаш нужда да ти се благодари. Ти заслужаваш похвала.

Лий тъжно се усмихна и притисна по-силно сестра си до гърдите си.

— Може би не беше най-подходящия момент да споменавам „Нашият град“.

— Сигурна съм, че си била страхотна.

— Обичам те.

— И аз те обичам. — Синди отметна една паднала къдрица от лицето на сестра си. — Казах ли ти колко ти отива този цвят на косата?

— Наистина ли? 'Щото си мислех да добавя няколко по-тъмни кичура.

— Също ще ти отива.

— Синди — викна майка ѝ от антрето. — Ела да видиш какво пристигна току-що за теб.

— Какво?

— Прилича на някакво растение. — Докато Синди и Лий стигнат до там, Норма Апълтън вече късаше целофана.

Синди разкъса малкия бял плик отстрани на опаковката, а майка ѝ извади един прекрасен букет от африкански виолетки.

Мисля за теб — пишеше на картичката. — *Мартин Кроли*

Синди се засмя, пъкна картичката в джоба на нощницата си и сякаш почувства топлината ѝ на гърдите си.

— От кого е?

Синди се усмихна.

— От моя счетоводител — отговори тя.

— Той изглежда много мил човек — призна Лий, взе цветята от майка си и ги отнесе в кухнята. — Е, мислех да направя моя прочут специалитет от пиле с лимон, който Джулия толкова обича и да го замразя — провикна се тя. — За да може да го опита, когато се върне. Какво ще кажете?

— Ще кажа, че много ще ѝ хареса — отговори Синди и я последва в кухнята.

— Добре. Тогава ще го направя.

— Лий?

— М-м?

Синди помълча, после дълбоко си пое дъх.

— Благодаря ти — каза тя.

— Какво им каза, че ги накара да си тръгнат? — попита Нийл.

— Казах „моля“ — отговори Синди. — Нещо, което твърде недостатъчно съм казвала напоследък. — Беше почти полунощ и двамата седяха голи в леглото, след като бяха правили любов за трети път, откакто той бе пристигнал два часа по-рано. Елвис лежеше отстрани на пода, сякаш усещаше нуждата им да се усамотят. А може и да се беше уморил от непрекъснатото движение и необходимостта да променя своето положение, за да се нагоди към трескавата им акробатика. — Струва ми се, че всъщност те бяха доста доволни от прекъсването. Зет ми прояви голямо търпение, но съм сигурна, че се радва да види жена си обратно, макар и само за ден-два. А майка ми е тук откакто... — Синди млъкна. Не ѝ се щеше да споменава на глас името на Джулия, да връща безкрайната агония от изчезването ѝ. Да бъде заедно с Нийл в леглото бе единствената ѝ разтуха, откакто дъщеря ѝ бе в неизвестност.

Но вече бе твърде късно. Болката ѝ, която постепенно се бе преобразила от постоянни остри прободания в гърдите и корема в по-продължително и тъпо, но пак непрекъсващо страдание, пронизващо всяка фибра на тялото ѝ — както хроничното заболяване се отличава от изненадващия пристъп — тази болка вече се бе промъкнала под чаршафите и се бе настанила помежду им.

— Какво ще кажеш да погледаме малко телевизия? — Синди пусна телевизора и трескаво взе да превключва каналите.

— Какво е това? — попита Нийл и пръстите ѝ замръзнаха на дистанционното. Екранът се изпълни с изкривения образ на шедьовъра на Едвард Мънк „Письци“, сега преобразен в страховита маска, прикриваща лицето на безмилостен убиец, който се приближаваше към групичка апетитни тийнейджърки.

— „Письци“ — авторитетно произнесе Синди и поклати глава, почувствала колко е нелепо такова умопомрачително произведение на изкуството да добие най-голямата си слава чрез поредица

тийнейджърски филми на ужаса. После си даде сметка, че самата тя ги бе гледала и отново поклати глава.

„Не, няма да гледам «Письци 3» с теб“ — бе възнегодувала Джулия, когато пуснаха филма. — „Предполага се, че е ужасен. Не мога да повярвам, че ти ще го гледаш. Как може да ти харесва такъв боклук?“

Преди Джулия да изчезне, Синди винаги имаше готов отговор, подобен на онзи, който даде на Нийл при първата им среща. Харесваше такъв престорен ужас, бе казала на Джулия, именно защото е *престорен*. Даваше ѝ възможност да преживее тръпката от опасността, без да изпитва истинската ѝ заплаха. Опасността бе напълно илюзорна. Самата тя бе в пълна безопасност.

Само че никой никога не е в безопасност, осъзна сега. Истинската илюзия бе идеята за безопасност, а не заплахата от опасност.

Чудовищата бяха съвсем реални.

Синди превключи на друг канал, после на следващия и на последващия.

— Спри ме, ако нещо ти се хареса.

Нийл нежно взе дистанционното от ръцете ѝ и изключи телевизора.

— Късно е. Защо не се опитаме да поспим малко?

— Ти мамил ли си някога жена си? — попита внезапно тя и внимателно зачака да види реакцията му.

— Не — отговори той. — Не е в моя стил.

— Том през цялото време ме мамеше.

— Том е задник.

— Да, такъв е, нали? — Синди се усмихна. Този път усмивката ѝ бе искрена, а не стегнатия автоматичен рефлекс, който обикновено следваше всяко споменаване на бившия ѝ съпруг.

Разводът мина преди седем години, чу да казва Джулия. Време е да го надмогнеш.

Удивително, помисли тя и се усмихна по-широко. *Надмогнах го.*

— Гладен ли си? — попита, внезапно разсънена. — Жаден?

— Само ми се спи.

Синди усети тялото ѝ да се напряга. Да заспиш, помисли си тя нервно. *За да сънуваш.*

— Бързо — каза. — Назови всичките седем джуджета.

— Какво?

— От „Снежанка“. Нали се сещаш, Сънливко, Срамежливко, Сърдитко, Докторът, Щастливко...

— Синди, какво има?

— Да има ли? Защо мислиш, че има нещо?

— Защото е полунощ, а ние си говорим за „Снежанка и седемте джуджета“. Какво има? Да не би да искаш да си тръгна?

— Не, разбира се, че не искам да си тръгваш.

— Сигурна ли си? Защото, ако не се чувстваш удобно...

— Не е това. — Синди се пресегна за халата си, стана от леглото, отиде до прозореца, отвори капациите и се взря през двора към покривите на просторните къщи по „Кларендън“. Разсеяно се замисли какви ли тайни се крият под тези покриви.

— Какво има? — попита Нийл, застана зад нея и я обви с ръце.

— Просто напоследък нещо не мога да спя.

— Това е разбираемо.

— Не съм толкова убедена, че ще проявиш разбиране, когато след няколко часа писъците ми те събудят.

— Кошмари ли сънуваш?

— Не зная как да ги нарека. Толкова са глупави. — Синди разказа на Нийл как се буди, потънала в пот, нощ след нощ, убедена, че умира, понеже е забравила да вземе някакви несъществуващи хапчета. — Майка ми казва, че било от хормоните. Сестра ми казва, че било естествена последица от тревогите ми. Каквото и да е, то ме подлудява.

— Мисля, че бих могъл да ти помогна — предложи Нийл.

— Наистина ли? Как?

— Ела тук. — Нийл я заведе обратно до леглото и я сложи да седне, после изчезна в банята.

Няколко секунди по-късно Синди го чу да тършува в аптекката. До нея достигна звукът от течаща вода.

— Не искам никакви приспивателни — заяви тя, когато той се върна в стаята с чаша вода в ръка.

— Нуждаеш се от сън, Синди.

— Не всичко може да се излекува като се пият хапчета.

— Опитай тези. — Нийл приседна на ръба на леглото и отвори ръка. В нея нямаше нищо.

Синди се взря в празната му длан.

— Какво е това — новите хапчета на царя?

— Вземи колкото ти трябват.

Тя се засмя и се вторачи в дълбокия син цвят на очите му.

— Наистина ли мислиш, че това ще свърши работа?

— Няма да навреди. Хайде. Предписание на доктора.

Пръстите на Синди се поколебаха над невидимите хапчета. Взе едно, вдигна го до устата си, сложи го на езика си и го глътна с малко вода. После се пресегна и взе още едно.

— Защо не изпиеш още едно за късмет?

— За късмет — съгласи се тя, глътна и третото невидимо хапче и върна чашата на Нийл. — А сега какво?

Нийл постави празната чаша на нощната масичка до леглото, качи се до Синди, плъзна се под завивките и я взе в ръце.

— Лека нощ, Синди — каза той и нежно я целуна. — Спи спокойно.

Когато в седем и половина на следващата сутрин Синди се събуди, Нийл вече беше под душа.

— Е, какво знаеш ти? Проклетите хапчета наистина свършиха работа. — Тя се засмя на глас и тъкмо мислеше дали да не отиде при него под душа, когато телефонът иззвъня.

— Синди, Райън Селик е — проехтя в ухото ѝ. — Зная, че е рано и сигурно съм последният човек на света, когото би желала да чуеш при създалите се обстоятелства, но...

Нийл се подаде от банята. Подсушаваше косата си с хавлия.

— Случило ли се е нещо? — попита Синди. С изражението си Нийл задаваше същия въпрос. — Моят съсед — прошепна тя с ръка на слушалката.

— Повярвай, не бих ти се обадил, ако не бях напълно отчаян.

— Какво има, Райън?

Нийл прекоси стаята, целуна Синди по челото и почна да си събира дрехите.

— Само защото ти винаги си била толкова мила с Фейт и аз не зная към кого друг да се обърна.

— Фейт добре ли е?

— Прекара няколко доста тежки дни. Снощи стоя будна почти цяла нощ и едва преди петнайсет минути заспа. За беда, аз трябва целия ден да прекарам в Хамилтън.

— Искаш да я наглеждам?

— Чудех се дали няма да можеш да гледаш Кайл, докато Фейт се събуди. Зная, че е адски нагло от моя страна да искам такова нещо. Особено, след като си мислиш, че бих могъл да имам... — Той помълча. — Обаче след по-малко от половин час ще минат да ме вземат и...

— Добре — съгласи се Синди. Тя гледаше как Нийл се облича.

— Добре?

— Ще бъда там до петнайсет минути.

— Благодаря ти. Синди...

— Какво?

Тишина. После:

— Моля те, повярвай ми, нямам нищо общо с изчезването на Джулия.

— Скоро ще дойда. — Синди затвори.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? — попита Нийл.

Тя сви рамене. Вече в нищо не беше сигурна.

— Може би, ако се заровя в нечии чужди проблеми за няколко часа, ще се отвлека от моите.

— Ти си удивителна — заяви Нийл.

— Спах добре.

Нийл нежно я целуна по устните. Косата му миришеше на шампоан от зелена ябълка.

— Най-добре е да се прибера и да се преоблека за работа.

— Благодарни на Макс от мое име затова, че е пуснал баща си за цяла нощ — каза няколко минути по-късно Синди, докато го изпращаше до вратата.

— Ще ти се обадя.

Тя го гледа как тръгва с колата, после изтича нагоре да се облече. Осъзна, че се чувства по-добре — по-позитивно — отколкото от дни наред. Дали защото наистина за първи път от седмици насам бе спала цялата нощ? Или защото за първи път от години бе правила секс? Или защото си мислеше, че се влюбва?

— Как мога дори да си помисля за влюбване в такова време? — попита тя притихналата къща, свали си хавлиения халат и застана гола в коридора със съзнанието, че е свършено сама. Майка ѝ я нямаше да я предупреди, че може да настине; нямаше я и сестра ѝ да подчертае, че и тя би могла да има такъв стегнат корем, ако би имала време като Синди да спортува; нямаше я Хедър да ахне притеснено и да се удиви какво ли още може да се случи; нямаше я Джулия да ѝ каже, *ако обича*, да си сложи нещо...

Джулия я нямаше.

— Аз съм сама — произнесе Синди. В този миг кучето се втурна към нея и ѝ облиза пръстите на краката. — Е, може би не съвсем сама — поправи се, изненадващо благодарна на животното за присъствието му. Наведе се да го погали и той се претърколи да изложи за милувки корема си. — Благодаря ти, че си тук — каза му и го почеса няколко пъти. Елвис изръмжа от удоволствие, изтегна се в цялата си дължина и размаха лапи за още.

Не спирай, сякаш казваше той. *Не спирай*.

Не спирай, чу се отново да вика самата тя, преливаща от удоволствие, докато Нийл заравяше глава между бедрата ѝ.

— Пак го правя — каза на глас. Как може да съм щастлива? Как мога да храня надежди за бъдещето, когато настоящето е толкова неуредено?

И все пак, тя изпитваше именно надежда. Дали не е някакво предчувствие, питаше се Синди, докато се къпеше и обличаше. Дали интуицията ѝ не ѝ подсказваше, че нещата ще се променят, че не всичко е загубено, че наистина има причина да е изпълнена с оптимизъм?

Може би в същия този момент освобождават Джулия, представи си Синди и изтича надолу по стълбите към кухнята. Може би всеки миг полицията ще дойде при вратата ѝ с добрите новини.

— А аз няма да съм тук — каза тя и реши да говори с детектив Бартоли и да му каже къде ще бъде. Просто за всеки случай. Остави телефонния номер на семейство Селик на полицая, който прие обаждането, после затвори Елвис в кухнята и бързо излезе.

Пристигна при вратата на Селик едновременно с един бял каприс.

— Бихте ли предали на Райън, че шофьорът му е тук? — викна една привлекателна млада жена от колата.

Синди ѝ се усмихна. Дългите ѝ обли обеци в коралов цвят стигаха до раменете. Беше с къса блуза на цветя. Синди кимна в знак на съгласие и позвъни на вратата.

— Синди, слава богу — каза Райън, щом отвори.

— Чакай те. — Тя посочи към алеята и влезе в антрето.

Райън направи знак на жената с показалец и затвори вратата.

— Бебето спи — каза той, затегна тъмносинята си вратовръзка и бързо заговори: — Фейт събра млякото си и в хладилника има няколко шишенца. Трябва само да затоплиш някое за една минута в микровълновата...

— Райън — внимателно го прекъсна Синди. — Всичко е наред. Зная какво да правя.

— Разбира се, че знаеш. — Очите му пометоха пода като метла. — По дяволите. Къде си оставих куфарчето?

— Това ли? — Тя посочи към едно черно кожено куфарче, оставено до стената на кухнята.

— То е. — Той направи две гигантски стъпки до куфарчето, вдигна го, притисна го до сивия си костюм, а очите му се стрелкаха от кухнята към всекидневната. — Извинявай, че е такъв хаос.

— Ще се опитам малко да пооправя.

— О, не, моля те. Не е нужно да правиш това.

— Няма нищо. Тъкмо ще имам какво да правя.

Отвън се чу клаксон.

— Трябва да вървя.

— Отивай.

— Добре ли изглеждам?

— Страхотно.

— Много важен потенциален клиент, иначе щях да пратя някой друг.

— Разбий ги.

— Ти си божия благословия, Синди. Не зная как да ти се отблагодаря.

Можеш да намериш малкото ми момиченце, помисли си тя.

— Чакай те — каза вместо това.

Райън отвори вратата.

— Оставих номера на мобилния си телефон на кухненския плот, в случай че има някакви проблеми.

— Няма да има.

— Щом имам свободна минутка, ще ти се обадя.

— Опитай се да не се безпокоиш.

Райън изтича надолу по стъпалата до колата, после спря, с ръка на вратата.

— Има ли някакви новини? — провикна се той, явно чак сега се беше сетил.

Синди поклати глава.

— Карайте внимателно — посъветва тя нетърпеливата млада жена зад волана.

— Ще ти се обадя по-късно.

Помаха им с ръка, докато излизаха на заден ход на улицата, после завиха на запад към „Поплар Плейнс“. Не им завиждаше за задръстванията, в които щяха да попаднат. Хамилтън бе достатъчно близо да го смятат за предградие, но пиковият час в движението щеше да прибави поне още двацет минути към иначе едночасовия път.

(Типично пререкание:

„Стана случайно, за бога“ — Джулия, на тринайсет и вече повисока от майка си, гледа, без да се извинява, към счупената ваза, която нехайно бе бутнала от етажерката над камината.

„Зная, че е станало случайно“ — с равен глас произнася Синди. — „Просто казах, че би трябвало да внимаваш повече.“

„Това е само една проклета ваза. Не разбирам какво толкова се превъзнасяш.“

„Беше ми подарък за рождения ден от Мег. И те моля да внимаваш какъв език използваш.“

„Че какво толкова казах? Проклета? Това ли наричаш език?“

„Джулия...“

„Чувала съм те да казваш доста по-лоши неща.“

„Това не означава...“

„Означава, че си лицемерка.“

„Джулия...“

„Майко...“

Патова ситуация.)

Синди затвори вратата и облегна глава на нея. Помъчи се да не чува ехото от обвиненията на Джулия, което достигаше до нея през годините. Трябва да престана с това, каза си тя. Трябва да престана да си представям Джулия във всеки сценарий, да не чувам гласа ѝ във всяка случайна фраза.

И как да го постигна, запита се, докато се отдръпваше от вратата. Как да престана да мисля за собствената си дъщеря? Как да свикна да живея без нея?

Влезе във всекидневната. Надеждата, която бе изпитала малко по-рано, се изпари, щом съзря хаоса. Възглавници от дивана се въргаляха по дървения под. Навсякъде имаше използвани чаши от кафе. Нещо залепна за подметките ѝ. Върху лекьосаната масичка по средата на стаята стоеше поднос с почти недокоснати остатъци от „Кентъки фрайд чикън“. Синди го отнесе в кухнята, изхвърли храната в кошчето под мивката, която беше пълна с мръсни съдове.

— Каква кочина. — Тя нареди чиниите в съдомиялната, после изми на ръка пет-шест чаши от вино, оставени на плота.

Дали Фейт пиеше? Или Райън?

Дъщеря ви пие ли? — бе попитал детектив Гил.

Не, отговорила бе Синди.

От време на време, беше я поправил Том.

— Престани — каза Синди на глас. Не всичко се върти около Джулия.

Образът на Джулия ѝ намигна от големия прозорец към задния двор. „Разбира се, че се върти“, каза тя и в същия миг на горния етаж бебето се разплака.

Синди изтича нагоре по стълбите към детската стая. Докато минаваше на пръсти покрай спалнята, тя погледна към затворената врата. Надяваше се плачът на бебето да не събуди Фейт.

— Няма нищо, няма нищо — загука на пищящото дете. Лицето му представляваше стегната набръчкана топка, като кълбо яркорозова прежда. Бръкна в креватчето и внимателно вдигна бебето до гърдите си. Целуна мекото му, сладко ухаещо челце и нежно го залюля. — Няма нищо, бебчо. Недей да плачеш. Недей да плачеш.

Най-неочаквано бебето млъкна. Това беше лесно, помисли си Синди, застана до креватчето и продължи ритмично да го люлее. Прекалено лесно, даде си сметка няколко секунди по-късно, когато то се сгърчи в ръцете ѝ, а ръчичките и крачетата му се размятаха като на скачаща жаба. Нови писъци пронизаха въздуха.

— Божичко — измърмори Синди и бутна с крак вратата на стаята. Джулия беше ли пищяла толкова силно? — Да не би да трябва да те преобуя? Това ли е проблемът?

Синди се огледа из стаята и за първи път забеляза колко е хубава. Бледосини стени, креватче от светло дърво с ръчно изрисувана тоалетна масичка, етажерки на три от стените с подредени плюшени цветни играчки, дървен люлеещ се стол до малкия страничен прозорец, пред който висяха памучни пердета на същите синьо-бели райета, както чаршафите на бебето. От полилея висеше механична играчка с танцуващи слончета, а над креватчето имаше друга с пеперуди в пастелни цветове.

— Всичко, което би могъл да си пожелаеш — каза Синди на ревящото бебе и го положи на масичката за преобличане до стената, после се пресегна към огромната кутия с памперси до краката си. — Ще те почистим целия и пак ще си щастлив. Ще видиш. — Тя разкопча чистичкото бяло гащеризонче на бебето и махна памперса му с уверено движение. — Точно като карането на колело — каза му, а то отговори с още по-силен плач. — Не се впечатли много, както

разбирам. — А също така не е и влажен, видя тя, но смени сухия памперс с друг и тъкмо се наведе да го намести, когато във въздуха внезапно се изви дъга от урина и едва не я улучи в окото. Синди изумена се дръпна. — О, боже — произнесе с гласа на майка си. — Е, аз имах все момичета. Те не правеха такива неща. — Тя почисти масата и смени вече мокрия памперс с чист, после внимателно пъхна ритациите крачета на бебето в гащеризончето му, накрая го изнесе от стаята. — Ш-ш-т — предупреди го тя, докато бързаше покрай спалнята и надолу по стълбите. — Не искаме да събудим мама. Мама трябва да поспи. — На мама ѝ трябва психиатър, помисли Синди и мина през разхвърляната всекидневна във вече чистата кухня. Или поне прислужница. Тя отвори хладилника, взе едно от шишенцата с мляко, сложи го в микровълновата фурничка, а бебето през цялото време не спираше да пици в ухото ѝ. — Няма нищо, миличък. Ще те оправим за нула време.

Или няма, каза си Синди, когато малкият отказа да приеме шишето.

— Хайде, миличък. Можеш. М-м-м. Топло млекце. Много вкусничко. Опитай мъничко.

Синди занесе бебето във всекидневната, приседна на зеления кадифен диван без възглавници и залюля Кайл така, както някога люлееше Джулия. Беше я кърмила в продължение на почти цяла година, припомни си с умиление, когато Кайл допря с устнички бялата ѝ тениска в търсене на гърдата ѝ.

— О, миличък, много съжалявам. Нямам мляко. Но имам това вкусничко шишенце. — Тя пъхна гумения биберон в устата му, макар че Кайл се опита да обърне негодуващо глава. — Хайде, миличък. Пробвай само.

Изведнъж Кайл залепи устни за биберона и плачът му секна, отдал цялата си енергия да опразни шишето.

— Добро момче. Да, това е. Сега вече е добре.

Джулия също обичаше да суче ожесточено и решително, отново се хвана, че мисли Синди. Спомни си колко здраво дърпаше гърдата ѝ, когато я кърмеше. Тя целуна Кайл по главата и се опита да си припомни същата сцена с Хедър. Но Синди пазеше малко спомени от времето, когато Хедър беше бебе, пък и те повече се въртяха около Джулия, която седнаше пиццяща в краката ѝ и здраво обхващаше с ръце

коленете на майка си всеки път, когато Синди се опитваше да кърми по-малкото си дете. Накрая всички оставаха с разбити нерви и Синди отби Хедър, щом стана на два месеца.

— А така, браво на теб. — Синди гледаше как млякото бързо изчезва от шишето. Когато то напълно се изпразни, тя вдигна Кайл на рамото си и нежно го потупа по гърба да се оригне. — Какво момче — мърмореше тя и го залюшка напред-назад в ръцете си, докато се унесе.

Винаги бе обичала тази част. Бебешката. Знаеше, че много жени не я обичат, че им е трудно да се привържат към децата си, докато самите деца не се привържеха към тях. Може би Фейт бе от тези жени. Може би, когато Кайл започнеше да се отзовава, тя щеше да престане да гледа на плача му като на доказателство за собствения си провал. Може би в рамките на годината, когато той почнеше да сяда, да се опитва да стои изправен, да върви, да говори, тя щеше да разбере какво чудно нещо са създали със съпруга си, невероятния дар, който са получили и щеше да бъде щастлива.

Само че не беше толкова лесно и Синди го знаеше. Следродилната депресия, ако наистина Фейт страдаше от нея, не можеше да се излекува с общи фрази, нито дори със здрав разум. Поредният случай, в който хормоните предизвикват амок, помисли си Синди и се почуди дали Райън бе послушал съвета ѝ и бе говорил с доктора на Фейт да ѝ предпише по-силни лекарства.

Аз определено не мога да тичам насам всеки път, когато има проблем, каза си и занесе Кайл горе в детската стая.

Защо пък не, замисли се тя. Какво друго имам да правя?

Синди усети как една сълза неочаквано се търкулна по бузата ѝ и капна на главата на Кайл. Той се размърда и малкото му юмруче замахна инстинктивно във въздуха, сякаш се готвеше за самоотбрана. Синди го притисна по-силно до гърдите си, седна на стола и взе да го люлее напред-назад.

След няколко минути тя заспа.

(Сън: Синди върви по празния коридор на колежа „Форест Хил“, в който учи и се мъчи да намери кабинета на директора. *Ей там е*, казва ѝ Райън, появил се от нищото и се разминава с нея. Внезапно Синди се озовава пред дългото бюро на рецепцията наред главния офис. *Търся Джулия Карвър*, казва тя на Ирена, която обаче е твърде заета да глади някакви долни мъжки гащи и не вдига поглед. *Стая*

113, кратко отсича Ирена. Синди хуква надолу по коридора, покрай една чешмичка-фонтан, която нахалост изхвърля вода във въздуха, после се втурва през вратата на стая 113 и погледът ѝ преминава по редиците любопитни студентски физиономии. *Къде е Джулия?* — пита настойчиво подобния на джудже мъж, застанал пред класа. Майкъл Кинсолвинг сваля сценария, който чете и заплашително се насочва към нея. *Коя е Джулия?* — пита той.)

Синди се стресна и бебето в ръцете ѝ се стегна и се разплака.

— Няма нищо — нежно го увери тя и напълно се разбуди. Със задоволство забеляза, че то отново заспа. Пое си дълбоко дъх, внимателно намести Кайл и си погледна часовника. Единайсет! Беше спала почти два часа! Отново провери часа, за да е сигурна, после се изправи от люлеещия се стол. Краката ѝ трепереха, ръцете и раменете ѝ се бяха схванали. Тези хапчета на Нийл се оказаха голяма работа.

Бавно и предпазливо сложи Кайл да легне по гръб в креватчето си и излезе тихичко от стаята, като затвори вратата след себе си. Мина по коридора и отиде до спалнята, като стъпваше на пръсти. Залепи ухо за вратата, чудейки се дали Фейт още спи. След няколко секунди я откряна и пристъпи навътре.

Стаята бе тъмна и задушна, носеше се някаква миризма, почти като лека мъгла. Синди бавно премина по килима, с разхвърляни по него дрехи и приближи огромното чугунено легло до отсрещната стена. Фейт лежеше по гръб по средата на леглото, едната ѝ ръка небрежно бе метната над главата, кракът ѝ се подаваше изпод тежката завивка, а разрошената ѝ коса бе полепнала по челото. Тя лежеше с отворена уста и хъркаше, сухите ѝ устни леко помръдваха. Синди приглади настрани от лицето ѝ влажната коса и ѝ зави крака. Колко пъти бе правила същото за Джулия? Колко пъти бе завивала крака и приглаждала коси?

Не прави това, протестираше Джулия и шляпваше майка си по ръката, дори и в съня си.

Синди бе слязла на средата на стълбите, когато чу силен лай и осъзна, че той идва от съседната къща. Елвис! Напълно го бе забравила. През цялото време докато я нямаше ли бе лаел?

— Трябва да изтичам до къщи и да го пусна — съобщи на въображаема съдийска колегия тя. — Ще отнеме само две минути. — Само че нямаше да е така. Човек не можеше просто да пусне Елвис

навън. Трябваше да го разходи из квартала, да го чака, докато подуши всяка тревичка и си намери най-подходящата, на която да си свърши работата, а после отново трябваше да премине през целия ритуал. И още веднъж. И още веднъж. Нямаше такова нещо като две минути, когато ставаше въпрос за Елвис. Двайсет бе по-близо до истината. А тя не би могла да остави Кайл самичък за дваайсет минути, независимо че майка му спеше в съседната стая. Фейт на практика бе в безсъзнание. Не можеше просто да си тръгне. Кой знае какво би могло да се случи? Колко пъти бе чела статии за деца, които загиват в пламъците, докато онези, които е трябвало да се грижат за тях, са били излезли от къщата? *Оставих го само за две минути!*

— Добре, какво да правя тогава? — попита празния коридор тя.

Не трябваше толкова да бързаш да се отърваваш от мен, направо чуваше да казва майка ѝ.

Моля те — чуваше и сестра си. Ти наричаш това проблем? Трябва да прекараш само един ден в моята къща.

Бебето започна да плаче.

— Е, това решава въпроса. — Синди надраска една бележка за Фейт, в която ѝ съобщаваше, че е извела Кайл на разходка и я сложи на пода в спалнята. — После ще те преоблечем — каза на бебето, отнесе го надолу по стълбите и взе ключа, който висеше от един гвоздей до входната врата.

Намери голямата количка, английски модел, сбутана отстрани до къщата и сложи Кайл вътре. Пронизителните писъци на бебето допълваха гневния лай на Елвис. Отиде до алеята пред дома си, остави количката там, изкачи на бегом стъпалата и отключи вратата. Елвис се метна към нея, сякаш изстрелян от оръдие и едва не я събори.

— Как излезе от кухнята? — удиви се Синди. Той изтича надолу по стълбите и се изпика срещу колелото на количката. — Страхотно. Направо страхотно. Добре, чакай. Чакай да ти взема каишката. — Синди отвори килера и заопипва с ръка да намери каишката на кучето. — Къде ли е? По дяволите, къде си? — Къде бе оставила това тъпо нещо? — Добре де, стой тук — заповяда тя на кучето, което в отговор само излая четири пъти силно и хукна към тротоара. — Къде е тази каишка? — викна към празната къща Синди, изтича в кухнята, провери по плотовете, опитвайки се да не се взира много-много по пода.

Най-накрая намери каишката в едно чекмедже, в което държеше стари поздравителни картички за рождени дни и покани от различни благотворителни дружества, които я приканваха да направи дарение.

— Елвис — викна Синди, излезе с каишката и в същия миг видя кучето да завива зад ъгъла. — Върни се. — Синди избута количката до тротоара и изведнъж спря със замряло сърце.

Бебето го нямаше.

Разбра това, още преди да погледне надолу.

Беше го оставила само за не повече от шейсет секунди и през тези шейсет секунди някой лунатик бе изскочил иззад близкото кленово дърво и бе изчезнал с бебето на нейните съседни. Похитителят сигурно вече беше в колата си и бързаше в неизвестна посока. Беше изгубила още едно дете. Семейство Селик никога вече нямаше да видят своето бебе.

— Не — помоли се Синди и страхливо сведе поглед надолу. Коленете ѝ се разтрепериха, когато видя Кайл да се взира в нея с огромните си сини очи. Беше изплезил езиче и правеше балончета.

Беше там. Беше в безопасност.

Синди едва се дотътри до тротоара, сякаш краката ѝ бяха от хартия, сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите.

— Ако продължаваш така, ще получиш инфаркт — прошепна в потната си длан. Внезапно Елвис се озова до нея, облиза я по лицето, навря глава в каишката и почна нетърпеливо да тупа с опашка по количката.

Какво се мотаеш тук? — сякаш я питаше той.

Синди закачи каишката за нашийника му и се изправи на крака. Кайл лежеше по гръб, риташе с крачета във въздуха и щастливо гукаше.

— Благодаря ти, Господи — прошепна Синди и се понесе към „Поплар Плейнс“, после към „Едмънд“. Толкова усилено строителство кипи, помисли си разсеяно тя, като забеляза новата ограда, изникнала около просторна къща в стил „Тюдор“ на ъгъла на „Кларендън“, а после и една бетонна порта, издигната пред модерна градска къща точно отсреща на улицата. Навсякъде се виждаха големи камиони. Работници с каски и прилепнали дънки мъкнеха тежки плочи и високи стълби и ѝ кимаха, когато минаваше покрай тях. От колко ли време бяха в квартала? Дали достатъчно, за да забележат Джулия?

Никой не върви по улицата като Джулия — бе забелязал Райън.

На „Едмънд стрийт“ Синди зави наляво. Очите ѝ напрегнато се местеха по просторните къщи-близнаци на северната страна на улицата и по еднофамилните къщи и големите блокове с апартаменти на южната. Дали Джулия не беше в някоя от тези сгради?

Синди винаги бе намирала областта около „Авеню Роуд“ и „Сейнт Клеър“ за твърде безопасна.

Така ли беше наистина?

Нима Джулия не беше стъпила по самите тези улици — малко след единайсет часа сутринта, почти по същото време като сега — и не бе изчезнала безследно?

Синди потръпна, почувства хлад, независимо от необичайната за сезона горещина и ускори крачка. Едва не се сблъска с жена с накъдрена коса, която крепеше празна количка и същевременно стискаше несигурната ръчичка на прохождащото си детенце. Точно така, мълчаливо я насърчи Синди. Стискай го здраво. Не е толкова безопасно, колкото си мислиш.

Никъде не е безопасно.

Щом свърнаха обратно по „Балморал“, Елвис се закова на място. Явно чувстваше, че разходката е към края си.

— Съжалявам, момче — каза му Синди и го помъкна нагоре по стълбите на дома си, после го вкара през вратата. Очевидно нямаше смисъл да се опитва да го заключва в кухнята. — Когато Райън се върне, ще те изведе на истинска дълга разходка. Обещавам. Моля те, не пикай на пода.

Бебето се разплака почти в мига, в който се върнаха в тяхната къща. Синди го занесе в кухнята и извади още едно шише с кърма от хладилника, което сложи в микровълновата фурничка. Нахрани бебето, качи го горе, взе недокоснатата бележка, която бе оставила на Фейт и смени памперса на Кайл, като този път внимаваше да стои встрани от огневата линия. Пови го плътно с мека синя памучна пелена, положи го по гръб в креватчето и се надвеси над него, галейки го нежно по коремчето, докато заспи.

Собственият ѝ корем почна да курка и тя се сети, че е забравила да закуси. Колко ли пъти през последните няколко седмици бе забравяла да се храни, независимо от настойчивите подканяния на майка ѝ и сестра ѝ? Лицето ѝ бе станало по-изпито и напрегнато.

Усецаше сутиена си малко хлабав. *Жените трупат килограми от долу нагоре, а ги свалят от горе надолу*, бе забелязала веднъж Джулия.

И сигурно бе така. Джулия разбираше от такива неща.

Синди се отби при Фейт да види дали не се е събудила и дали не е гладна, но тя все още спеше дълбоко и голите ѝ крака отново се подаваха изпод завивките. Синди затвори вратата и се загледа надолу по тесния коридор на етажa към стаята в предната част на къщата. Какво ли има в тази стая, запита се тя. Защо вратата беше затворена?

Ами ако Джулия е вътре, мина ѝ внезапна мисъл и тя се спусна нататък. Пресегна се към бравата със съзнанието, че това е глупаво, но не беше в състояние да продължи да се измъчва с подобни мисли. Ами ако семейство Селик бяха двойка смахнати перверзници, които са отвлекли Джулия и сега изпитваха садистично удоволствие да държат майката и дъщерята едновременно под един покрив?

(Представа: Джулия, завързана и със запушена уста, се мъчи да се освободи от въжетата, не може да издаде нито звук, а майка ѝ, без да знае за присъствието на дъщеря си, сменя памперси в съседната стая.)

Възможно ли беше?

Бе чела, че убийците често посещават погребенията на своите жертви и продължават безумното си наслаждение като се потапят в семейната трагедия.

Възможно ли бе подобни майки да живеят в съседната къща?

Вратата се отвори и Синди пристъпи вътре, едновременно облекчена и разочарована от свършено обикновената стая, която се разкри пред очите ѝ. Тя бе практично и неинтересно мебелирана. Явно това е домашният кабинет на Райън, сети се Синди, като забеляза разхвърляното бюро, купищата книги, архитектурните чертежи, разтворени върху голямата чертожна маса пред прозореца. Черно-бели снимки на местни сгради красяха стените. Погледът на Синди обходи всеки ъгъл на стаята, но не откри никакви следи от дъщеря ѝ. Действително ли бе очаквала да открие нещо?

Звънът на телефона я прободe в гърба като обвинителен пръст.

Синди се стресна и грабна слушалката от апарата на бюрото, преди да е звъннал втори път.

— Ало?

— Синди, Райън е — равно произнесе гласът. — Много съжалявам, но от цялата сутрин едва сега ми се удаде възможност да

ти се обадя. Как са нещата?

— Всичко е наред. — В далечния край на стаята Синди забеляза вграден гардероб. Какво ли държат там? — Фейт и бебето спят.

— Това е добре. Виж, ние почти свършихме тук, няма да се бавим много и след това направо си тръгваме. Мислиш ли, че ще можеш да останеш още няколко часа?

Синди си погледна часовника. След още няколко часа щеше да е почти два часа. Очите ѝ се върнаха на затворения гардероб.

— Няма проблеми.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен.

— До скоро. — Тя затвори телефона, отиде до гардероба и отвори вратата.

(Представа: Джулия, с уста, залепена с изолирбанд, със завързани зад гърба ръце, с крака, пристегнати в глезените, седи гола и трепереща в дъното на гардероба.)

Гардеробът беше пълен със зимни дрехи, всичките изпрани и окачени в дълги найлонови торби. Синди разгледа всяка дреха — тежко мъжко кафяво палто, лилаво дамско кожено яке, вълнени мъжки костюми в кафяво, сиво и морскосиньо, черна дамска рокля, дълга тъмносиня пола. Тя прерови рафтовете, отрупани с пуловери и сред пластове мека вълна откри един силно ароматизиран сапун. Докато разбере, че някой я наблюдава, вече беше твърде късно. Синди се обърна, сапунът изхвъркна от ръката ѝ и падна до краката на Фейт Селик.

Фейт погледна към Синди, после към гардероба и пак към Синди, а очите ѝ бяха студени като стомана.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита тя.

— Фейт. Не те чух да влизаш.

— Какво правиш тук? Къде е Райън? — Фейт пристъпваше от крак на крак, пръстите ѝ потъваха в мекия бежов килим. Облечена беше във фланелена пижама на червено каре, твърде голяма за нея и прекалено топла за сезона, но тя сякаш не забелязваше това. Няколко косъма бяха паднали върху очите ѝ, но Фейт не направи никакво усилие да ги махне.

— Наложил се да иде до Хамилтън. Ти спеше. Не искаше да те буди.

— И затова те е помолил да дойдеш и да станеш детегледачка на некадърната му жена.

— Не, разбира се, че не. Просто искаше да подремнеш малко.

— И по кое време стана това?

— Около осем. Изглежда, че му предстоеше важна среща...

— Те винаги са важни. — Фейт погледна към прозореца. — Колко е часът сега?

Синди си погледна часовника.

— Почти обяд.

— Значи цяла сутрин съм в несвяст. — Тя унило кимна.

— Явно си била изтощена.

— Кайл...?

— Спи като бебе — каза Синди, с надеждата да изтръгне от нея усмивка. Но не сполучи. — Нахраних го два пъти, изведох го на разходка...

— Много работа си свършила.

Синди прочисти гърлото си и се изкашля в дланта си.

— Гладна ли си? Бих могла да приготвя обяд за двете.

— Би могла да ми кажеш каква работа имаше да тършуваш из гардероба ми.

— Много съжалявам за това — взе да шикалкави Синди, с отчаяната надежда да намери правдоподобно извинение. — Просто ми

стана малко студено и си помислих, че може да имаш някой пуловер, който да си наметна.

Фейт охотно прие лъжата и раменете ѝ се отпуснаха.

— В тази къща е студено. Все повтарям това на Райън, но той упорито твърди, че температурата била каквато си трябва. Ако зависеше от мен, напълно щях да махна климатика. — Тя посочи един дълъг жълт пуловер, висящ на дебела дървена закачалка в дъното на гардероба. — Пробвай този.

Синди взе луксозния кашмирен пуловер.

— Така е по-добре — каза тя. Почувства топлата вълна като слънчево изгаряне на гърба си.

— Цветът ти отива.

— Благодаря.

— Задръж го.

— Какво?

— На теб ти отива повече, отколкото на мен. Трябва да е твой.

— О, не. Не бих могла да го приема.

— Защо не?

— Защото е твой.

Фейт сви рамене.

— Значи казваш, че Райън е в Хамилтън?

— Всъщност, той се обади току-що и каза, че ще се прибере след няколко часа.

— Марси с него ли е?

— Марси ли?

— Оранжева коса, големи цици, много зъби.

— Прилича на жената, която го взе.

Фейт кимна разбиращо.

— Марси Грейнджър. Дъщеря на старшия партньор и най-близка сътрудничка на Райън. — Тя натърти на думата „близка“. — Абсолютно съм сигурна, че имат авантюра. — Наведе се и взе сапуна. — Мислиш ли, че сапунът наистина пази от молци?

— Не зная. Никога не съм пробвала.

— Твоят съпруг те мамеше през цялото време, нали? — попита Фейт.

Синди се помъчи да не изглежда твърде шокирана от въпроса. Добре ли я чу?

— Извинявай. Предполагам, че не е моя работа.

— Кой ти каза, че съпругът ми ме е мамил?

— Ти.

— Аз ли?

Бе ред на Фейт да погледне объркано.

— Миналата седмица. Когато пихме чай у вас.

Синди се помъчи да си спомни разговора им тогава.

Смътно си припомни, че говореха за деца, за планове на Фейт за бъдещето, тя невъзмутимо бе изброила самоубийствата в семейството им, тревогата ѝ, че Райън вече не я обича. Помнеше, че бе обяснила, че Бисквитката е жена на Том, но нямаше спомен да е споменавала нещо за изневерите му.

— Гладна съм — обяви Фейт. — Спомена ли нещо за обяд?

Синди взе сапуна от ръцете ѝ, върна го обратно сред купчината пуловери, затвори вратата на гардероба, а умът ѝ през цялото време препускаше. Ако самата тя не бе казвала нищо на Фейт за изневерите на Том, тогава кой ѝ е казал?

Джулия ли?

Въпросите почнаха да се въртят в ума ѝ като куче, което гони опашката си. Възможно ли бе Джулия да е разказала на Фейт за забегките на Том, въпреки че двете жени почти не се познаваха? Или бе по-вероятно Джулия да е доверила тази информация на Райън по време на някоя романтична връзка помежду им? И в такъв случай Райън без да иска е изпуснал пикантерията пред жена си?

— Мисля, че в хладилника има останала малко риба тон — каза Фейт и вече вървеше по коридора. Тя спря пред вратата на детската стая. — Май трябва да погледна Кайл — отбеляза видимо неохотно, но не направи опит да влезе.

— Защо просто не го оставим да поспи? — Синди поведе Фейт надолу по стълбите. Искеше ѝ се да остане повече време насаме с нея. Кой знае какво можеше да каже.

По лицето на Фейт се изписа облекчение.

— Той създаде ли ти проблеми? — попита тя, докато се настаняваше удобно до кухненската маса.

Синди потърси рибата в хладилника.

— Не. Беше чудесен, макар че едва не се изпишка в окото ми.

— Мисля, че го прави нарочно.

Синди щеше да се засмее, но си даде сметка, че всъщност Фейт говори сериозно. Гласът ѝ беше странно равен и не предполагаше никакъв майтап. Объркана, Синди прегледа още веднъж съдържанието на хладилника, накрая се отказа да търси рибата и взе няколко яйца. Надяваше се да са достатъчно пресни.

— Какво ще кажеш да направя малко омлет?

— Със сирене ли?

— Имате ли?

— Обожавам сирене — каза Фейт, сякаш този отговор бе достатъчен.

— Омлетът със сирене идва. — Видя голяма бучка старо сирене „Чедар“ в дъното на хладилника, както и няколко пакетчета масло и неотворена кутия мляко, на която ѝ оставаше един ден до крайния срок на годност. Солта и пиперът се виждаха на плота, но трябваше да прерови няколко шкафчета, докато открие средно голяма купа и тиган. — Мисля, че това е всичко — обърна се към Фейт, но тя не каза нищо. Мълчеше и докато Синди счупи яйцата, смеси ги с млякото и ги разбърка в тигана. Едва когато прибави сиренето, Фейт прояви слаб интерес към това, което правеше.

— Обожавам сирене — повтори тя.

Нахраниха се мълчаливо. Фейт режеше омлета си на спретнати малки залчета, бавно ги дъвчеше и поглъщаше. Синди я наблюдаваше как яде. Искаше ѝ се да хване младата жена за петите и да я разтърси, като клон на някое от кленовите дървета отвън. Колко ли жълъди щяха да изпаднат, мина ѝ през ума, докато си мислеше: Дали знае нещо? Нещо, което не ми казва?

Нещо за Джулия?

— Има ли нещо ново около разследването? — внезапно попита Фейт, сякаш четеше мислите ѝ. Тя остави вилцата си, избута чинията по средата на масата и се облегна назад с нож в ръка.

— Не — отговори Синди. — Нищо ново.

— Сигурно е ужасно за теб.

— Така е.

— Толкова много ужасни неща стават на тоя свят. — Фейт повдигна ножа до лицето си и погледна отражението си в тясното острие от неръждаема стомана. — Изглеждам като парцал — отбеляза тя.

— Не, не изглеждаш така.

— Искало ли ти се е някога да си легнеш в леглото и никога да не се събудиш?

— Фейт... — започна Синди, но не знаеше какво да каже.

— Уморена съм. — Фейт дръпна стола си назад и с мъка се изправи. — Струва ми се, че трябва да полегна за малко. — И без да каже нищо повече, тя се обърна и бавно излезе. Едва когато чу вратата на детската стая да се отваря, Синди си даде сметка, че ножът все още бе в ръцете ѝ.

Тя хукна към стълбите. Омлетът тежеше в стомаха ѝ като голям камък и затрудняваше достъпа на кислород до дробовете ѝ. Защо не внимаваше повече? Ами ако вече бе твърде късно?

Твърде късно за какво?

— Фейт! — Синди изтича по коридора. Пуловерът на Фейт се изхлузи от раменете ѝ и се свлече на гърба ѝ. — Фейт, почакай!

Въздухът се процепа от бебешки писъци, примесени с мъчителните викове на Фейт. Врявата разтърси пода под краката на Синди като мощно земетресение.

— Не! — Синди се хвърли в детската, после се закова на място при ужасяващата гледка, разкрила се пред очите ѝ.

Фейт Селик се бе надвесила над креватчето на сина си, с една ръка скубеше косите си, лицето ѝ представляваше изкривена маска на тъга и ярост, другата ѝ ръка лежеше върху гърдичките на бебето, а мъничкото му телце мъчително се тресеше.

— Фейт, не! Какво си направила? — Синди я изблъска настрани толкова силно, че Фейт изгуби равновесие и се стовари върху люлеещия се стол, който ѝ попречи да падне на земята. Синди грабна бебето и панически потърси кръв по бялото му гащеризонче. Но там нямаше кръв. На чаршафите му също. Никъде нямаше кръв, облекчено осъзна Синди и видя ножа невинно да лежи в края на креватчето. — Какво стана? — попита тя сред неспирния рев на Кайл. — Какво му направи? Кажи ми!

— Нищо не съм му направила — безпомощно проплака Фейт. — Само го гледах, а той отвори очи и почна да пищи.

— Убоде ли го с ножа?

— Какъв нож? — объркано попита Фейт.

— Не си ли го докосвала?

Фейт поклати глава и закри ушите си с ръце да не чува плача на бебето.

— Той ме мрази — изхлипа тя. — Не може да ме понася.

— Не те мрази. — Синди положи отново ревящото дете в креватчето му и седна на пода до Фейт.

— Чуй го само.

— Бебетата плачат, Фейт. Това им е работата.

— Не мога да търпя когато плаче.

— Зная. — Синди взе Фейт в ръцете си и я залюля напред-назад, както преди това бе люляла невръстния ѝ син. — Зная.

— Понякога, като се разплаче, имам чувството, че главата ми ще се пръсне.

— Зная — повтори Синди. Какво друго би могла да каже? Това бе истина. Тя наистина знаеше. Нямаше нищо по-лошо, нищо не късаше сърцето по-силно, от това да чуваш нещастията на детето си. — Нужен ти е лекар — внимателно добави тя. — Ще поговоря с моите приятелки. Ще потърся някой добър психиатър.

— Мислиш ли, че съм луда?

— Не. Мисля обаче, че се нуждаеш от по-добра помощ, отколкото мога да ти дам аз.

Фейт поклати глава.

— Мислиш, че съм луда — промълви тя.

Райън влезе в дома си малко след четири. Носеше голям букет кървавочервени рози.

— За теб са — подаде ги на Синди. — Заедно със сърдечните ми извинения за това, че толкова закъснях.

— Срещата ти продължи повече, отколкото беше предвидил — по-скоро заяви, отколкото попита тя. В края на краищата, тя добре познаваше тази територия. Том отдавна я бе разходил из нея.

— Наистина много съжалявам. Когато ти се обадох, действително си мислех, че сме приключили.

Синди се постара да изобрази съчувствена усмивка.

— Най-накрая решихме всичко — продължи той, сякаш искаше да я накара да повярва.

— Получи ли комисионата?

— Точно навреме, за да изпреваря пиковия час в трафика. Беше жестоко.

— Сигурно си изтощен.

— Да ти кажа право, по-скоро съм пресушен. Бих пил едно питие. Ти какво ще кажеш?

На Синди ѝ се стори, че вече долавя слаб мирис на алкохол в дъха му.

— Наистина трябва да се прибирам, да натопя тези цветя.

— Само по едно малко. Да отпразнуваме успеха ми. — Райън изчезна в трапезарията и след няколко минути се върна с бутилка червено вино и две чаши. — Червено става ли?

— Добре.

Той измъкна тапата, а Синди сложи цветята на малката масичка.

— За теб — каза той и чукна чашата си в нейната. — С безкрайната ми благодарност.

— За благополучното завръщане на Джулия. — Синди вдигна чашата си и отпи голяма глътка. В устата ѝ остана вкус на плодове.

Райън трепна.

— Държиш ли се?

— Едва.

— Искат ми се да можех да направя нещо.

— И на мен.

— Честна дума, Синди, казах на полицията всичко, което знам. — Той отпи още една глътка от виното си и вдигна поглед към тавана.

— Много е тихо.

— Всички спят.

— Не е за вярване. Явно ти притежаваш магически способности.

— Жена ти мисли, че имаш любовна авантюра — безстрастно заяви Синди.

— Какво?

— Жена ти...

— Напоследък въображението на жена ми преиграва — раздразнено я прекъсна той.

— Обикновено жените разбират тези неща. — Синди видя как цветът се отдръпна от лицето му със същата скорост, с която той пресуши чашата си.

— Жена ми е депресирана...

— Това не означава, че не е с всичкия си.

— Ти знаеш също толкова добре, както и аз, че напоследък тя се държи доста странно.

Синди трябваше да признае, че има право.

— Какво казва нейният лекар?

Райън поклати глава.

— Мислех да му звънна. Обаче бях толкова дяволски зает.

— Жена ти се нуждае от помощ, Райън.

— Съгласен съм — кратко отвърна той и довърши виното в чашата си. Изглежда вече съжаляваше, че я накара да остане на питие. — Първата ми работа утре сутринта ще бъде да му се обадя.

Сякаш по даден знак, телефонът иззвъня.

Синди отнесе чашата си в кухнята и я остави в мивката. Зачуди се колко ли време щеше да мине, преди някой да се сети да я измие.

— Трябва да тръгвам — каза тя и махна за довиждане на Райън, който тъкмо вдигаше телефона.

— Не си забравяй цветята — прошепна той с длан върху слушалката.

— О, да. — Синди се върна във всекидневната, взе двайсетината рози от масичката и си убоде пръста на някакъв бодил. Лапна пръста и засмука кръвта. Стори й се по-сладка от виното.

— Един момент — чу Райън да казва. После се приближи, протегнал слушалката към нея. — За теб е.

— За мен ли? — Изведнъж Синди си спомни, че бе оставила номера на семейство Селик на дежурния полицаи, в случай че поискаха да се свържат с нея. Дали не се бе случило нещо? Нима предишното й предчувствие се бе оказало вярно? Намерили ли са Джулия? Синди вдигна телефона към ухото си, а Райън дискретно се отдалечи. — Ало?

— Госпожо Карвър, детектив Бартоли е.

— Случило ли се е нещо?

— Вие добре ли сте?

— Да. Разбира се. Да не би да сте намерили Джулия?

— Не. — Последва пауза и после: — Райън Селик в стаята при вас ли е?

Синди усети, че пулсът ѝ се ускорява. Хвърли потаен поглед към Райън, застанал до прозореца. Правеше се, че се взира в късното следобедно небе.

— Да.

— Добре, искам да ме послушате и да не правите нищо глупаво. Разбирате ли?

— Да, но...

— Никакво но. Искам да намерите някакво правдоподобно извинение и колкото е възможно по-бързо да напуснете къщата. Ние идваме.

— За какво говорите?

— Просто направете каквото ви казвам.

— Не разбирам.

— Проверихме онези шантави обаждания, които получавихте. Няколко от тях са дошли от къщата на Селик.

— Какво?

— Чухте ме.

— Какво означава това?

— Не знаем какво означава, но имаме намерение да разберем. А сега се махайте по дяволите от тази къща и ни оставете да се оправяме.

Синди изключи телефона и Райън се обърна.

— Проблеми ли? — попита той.

— Трябва да вървя.

— Това полицията ли беше?

Не казвай нищо, сама се предупреди Синди. Не прави нищо глупаво. Просто послушай детектив Бартоли и се махай по дяволите от тук. Остави полицията да се оправя.

— Синди?

Синди пусна розите на земята.

— Какво си направил с дъщеря ми? — попита тя и метна слушалката по главата му. — Какво си направил с Джулия?

Телефонът изсвистя край главата на Райън като куршум и се размина на сантиметри със скалпа му. Удари се в пианото и отчупи парченце с формата на полумесец от абаносовата повърхност. Падна на земята и се търкулна по гръб, безпомощно като мъртва костенурка.

— Синди — Господи! — какво правиш по дяволите? — Райън се залюля от крак на крак, сякаш не бе сигурен дали да се хвърли към вратата, или да се метне към Синди и да я събори на земята.

Тя взе решение вместо него, хвърли се към гърдите му, сграбчи тъмносинята му вратовръзка, усуква я около пръстите си и я дръпна нагоре, като че ли го бе уловила с ласо.

— Къде е тя? Какво си направил с нея?

Райън се опита да се освободи от хватката ѝ, но тя бе желязна. Цветът му се смени от леко розов до яростно червен. Вдигна дясната си ръка към гърлото, а с лявата напразно се опита да блокира ударите на отворената ѝ длан.

По ръката ѝ премина внезапна болка, като електрически удар, когато Райън успя да я хване за китката и да я извие назад. Синди отговори на това със силен ритник под коляното му.

— Синди, какво, по дяволите...?

— Къде е Джулия? Къде е?

— Не зная.

Синди отстъпи назад и силно го зашлеви през лицето.

— Мамка му! — извика той, а дланта ѝ се отпечата на бузата му. Изглежда, че плесникът го подтикна към действие, защото той изведнъж прояви мъжка сила и ярост, ръцете му се протегнаха, хванаха я и я затиснаха. За секунди надмогна некоординираните ѝ удари и тя само шаваше безсилно с ръце и крака, длани и пръсти.

Синди изпищя, когато усети върха на обувката му да я рита отзад по коленете и някак отстрани се видя как полита нагоре, после пада — със задник върху чайника, както би се изразила майка ѝ — на пода. Лакътят ѝ се удари на столчето до пианото и тя изпсува. Думата

„начукам“ излетя на един дъх от устата ѝ и в същия миг Райън падна върху нея, заковавайки ръцете ѝ за пода над главата. Навсякъде бяха разпилени рози. Синди се помъчи да седне, да го избута, да се изтърколи изпод него, но не можеше да помръдне.

— Мамка му! Да ти го начукам! — изръмжа тя, но гласът ѝ ставаше все по-слаб, думите ѝ вече нямаха силата да я предпазват. След още няколко минути на безсмислена съпротива, тя се предаде, спря да се бори и остана неподвижна.

— Добре, сега — започна Райън с глас на завоевател, въпреки че се бе задъхал.

Синди се втрени в мъжа, легнал отгоре ѝ. Надвесеното му над нея красиво лице бе увиснало, деликатните му черти се бяха изкривили, като копринена блуза, оставена на закачалката твърде дълго време. Райън бе потен, имаше следи от удари, а тъмната му коса падаше на челото като разхвърляни парчета индиго. Гневът засилваше черния цвят на очите му; объркването го смекчаваше. Но Синди забеляза още нещо в тези очи. Сред гнева и объркването тя откриваше несъмнен проблясък на възбуда. Райън Селик се забавляваше.

— Кажи ми какво, по дяволите, става?

В отговор Синди се изплю право в лицето му. За жалост, жестът ѝ бе повече символичен, отколкото успешен и само малка част от плюнката достигна целта си, а останалото падна обратно върху устните ѝ.

— Полудя ли? — крещеше вече Райън. — Напълно ли си изгуби ума?

— Пусни ме.

Той стисна китките ѝ още по-здраво.

— Не и докато не обещаеш, че ще се успокоиш.

— Само влошаваш нещата за себе си.

— За какво говориш?

— Полицията ще пристигне всеки момент.

Неочаквано той я пусна и се поизправи.

— Полицията ли?

— Те знаят всичко за авантюрата ти с Джулия — блъфтира Синди.

Тогава Райън се претърколи настрани, облегна се на предния крак на пианото, а цветът се отдръпна неравно от лицето му и по него

останаха само отделни червени петна, сякаш небрежно бе положил прекалено много руж.

— Това е смешно — каза той, но в думите му нямаше нужното негодувание, което да ги подкрепи и те се спускаха при досега си с въздуха, като сапунени мехури.

Синди се потътри по задник, докато почувства дивана зад гърба си. Беше вече твърде уморена, за да се изправи, твърде изтощена, за да предприеме нова атака.

— Просто ми кажи къде е Джулия — каза меко тя, а всъщност ѝ се искаше да каже: Просто ми кажи дали Джулия е жива.

— *Не зная* къде е.

— В полицията смятат, че знаеш.

— Грешат.

— Както грешат и за шантавите обаждания, които получавам ли?

— Какви шантави обаждания?

— Същите, които ми казват, че дъщеря ми е уличница и си е получила заслуженото.

— Не разбирам.

— Обажданията са от тази къща.

— Какво!

— И за това ли греши полицията, Райън?

Върху лицето му падна сянка. Също като във филмите, помисли си Синди, когато екранът бавно почернява. В очите му се появиха недоумение, приемане и тревога почти едновременно и той поклати глава и промърмори:

— Не, не е възможно. Не може да бъде.

— Какво не може да бъде? — попита Синди и в същия миг долови стъпки по стълбите. Обърна се и видя Фейт на прага. Беше в същата червена карирана пижама, която носеше цял ден и от нея като неприятен парфюм се разнасяше миризма на прокиснало мляко.

— Какво става тук? — попита тя, местейки поглед от Синди към съпруга си и обратно.

Синди остана на пода, а Райън се изправи залитайки и закуцука към жена си.

— Какво е станало с лицето ти? — Фейт докосна бузата на съпруга си. — Какво става? — попита отново с равен и отнесен глас, сякаш говореше в съня си.

— Фейт — започна Райън, после спря, приглади косата на жена си настрани от челото ѝ с грижовна длан.

— Полицията е на път за насам — информира я Синди.

— Полицията ли? Защо?

— Мислят, че ние знаем нещо за Джулия — обясни мъжът ѝ.

— Но ти вече говори с тях.

— Изглежда, че от тази къща са се обадили...

— За какво говориш?

— Полицията сложи подслушвателно устройство на телефона ми — каза Синди със студен глас, лишен от всякакво съчувствие. — Явно не е необичайно в такива случаи семейството на жертвата да получава шантави обаждания — продължи тя, готова да посрещне категоричните възражения на Фейт.

Но вместо тях чу:

— И ти си мислиш, че Джулия е жертвата в този случай?

— Какво? — попита Синди и скочи на крака.

— Какво? — повтори като ехо Райън и отпусна безсилно ръце.

— Повярвай ми — продължи Фейт. Тя дръпна горницето на пижамата си, вдигна го и го изхлузи от капещите си гърди. — Джулия не е някаква сладка малка жертва.

— Фейт — загрижено поде Райън. — Не мисля, че трябва да казваш каквото и да било повече.

— Да, така ти се иска, нали? Ще ти се да съм доброто малко момиче, послушната малка мишка, идеалната малка женичка, която си стои у дома, готви, чисти и се грижи за дяволското ти семе, като не спира през цялото време да се усмихва и да си придава щастлив вид. Никога да не проронва и дума за това, че съпругът ѝ не спира да чука всичко, което шава.

— Фейт, моля те...

— Какво? Мислиш, че не зная ли? Мислиш, че нищо не зная за Брук, Елън и Марси? — Тя млъкна за малко. — И за Джулия?

— Какво за Джулия? — тихо попита Синди. Почти нямаше желание да се намесва, да прекъсва ожесточения поток от думи.

Фейт рязко премести поглед от Райън на Синди.

— Е, мразя да съм приносителят на лошите новини, особено като зная колко скъпоценна си мислиш, че е Джулия, но малкото ти

момиченце беше просто една от тълпата. Не е ли така, Райън? Вземи си номерче — опашката завива надясно.

— Фейт — предупреди я мъжът ѝ. — Достатъчно.

— Достатъчно ли? Майтапиш ли се? Че какво някога ти е било достатъчно?

— Виж. Ти си разстроена. Изтощена си. Не знаеш какво говориш.

— Казвам, че си едно лъжливо, невярно лайно, което спи с жените на клиентите си, с дъщерята на партньора си и с гордостта и радостта на съседката си. Само дете няма от какво толкова да се гордееш, нали така, Синди? Повярвай ми за едно: Джулия не е невинна малка жертва. Тя не е била подмамена на задната седалка в колата на някакъв непознат с бонбонки. Тя спеше с женен мъж и според мен, си е заслужила каквото ѝ се е случило.

— Фейт — настоя Синди, опитвайки се отчаяно да запази самообладание, — ако знаеш къде е Джулия...

— Провери ли в „Жълтите страници“ в раздела „Курви“?

Неочаквано ръката на Райън се стрелна във въздуха и тежко се стовари върху бузата на жена му.

— Млъквай, Фейт! Просто млъкни!

Фейт залитна назад и се хвана за лицето.

— Няма да млъкна — изпищя тя, — не съм мълчалив съучастник в тази връзка и няма повече да мълча.

— Ако имаш някаква представа, каквато и да е, какво се е случило с Джулия... — продължи да я умолява Синди.

Фейт примижа срещу Синди, сякаш гледаше право към слънцето.

— Мислиш, че имам нещо общо с изчезването на дъщеря ти?

— Имаш ли?

Фейт издаде нисък гърлен звук, нещо средно между присмех и ръмжене и се отпусна на дивана. Над главите им се разнесе бебешки плач.

— Я, какво стана? Цели петнайсет минути, какво те забави толкова? — изкрещя към тавана тя.

— Имаш ли нещо общо с изчезването на Джулия — настоя Синди. Видя, че Райън също толкова напрегнато се взира в жена си.

Фейт също долови въпроса в очите на мъжа си и отново издаде звук. Този път той прозвуча по-скоро като хленч, отколкото нападателно.

— Наистина ли мислиш, че съм направила нещо на златното ти момиченце? — попита тя, но пренебрегна Синди и зададе въпроса си към Райън. — Каж ми тогава, кога се предполага, че трябва да съм го извършила? Между кърменията и смяната на памперси ли? Докато се опитвам да приспя сина ти и самата аз да поспя? Или може би между свирките?

— Фейт, за бога...

— Не съм докосвала скъпоценната ти Джулия — обърна се тя към Синди. — Нямам абсолютно никаква представа къде е, нито какво ѝ се е случило. — Тя наведе глава към дланите си и проговори между леко разтворените си пръсти. — Да, аз се обаждах по телефона. Не ме питай защо. Ти винаги си била толкова добра към мен. Беше ми приятелка. *Единствената* ми приятелка. — Тя вдигна крака от пода и се сви в ембрионална поза на дивана, обви главата си с ръце, сякаш искаше да се предпази от още удари. — О, господи, моля ви, някой ще накара ли това проклето бебе да млъкне?

— От колко време имаш връзка с дъщеря ми? — Синди попита Райън с нисък глас и поглед, прикован върху жена му.

— Синди...

— Моля те, не ме обиждай като продължаваш да отричаш. — Тя бавно се обърна към него.

Райън кимна.

— Два месеца. Може би малко повече.

— Защо излъга?

— А какво друго трябваше да направя? Каж ми, Синди. Какво можех да направя?

— Можеше да кажеш истината.

— И каква щеше да бъде ползата? Кой щеше да има полза от това, да се разбере за връзката ми с Джулия? Щеше ли да помогне да я намерим?

— Не зная. Щеше ли?

— Честна дума, Синди. Ако дори за един миг си бях помислил, че като кажа на полицията за връзката ми с Джулия, това щеше да

помогне да я открият, щях да го направя. Аз само се опитвах да я предпазя.

— Да я предпазиш ли? Единственият човек, когото се опитваше да предпазиш в цялата тази каша, си самият ти.

— Не зная къде е Джулия — повтори Райън. — Да, излъгах за връзката си с нея, и да, аз съм едно подло лайно, което мами жена си. Но имаш ли някаква представа какво е да си женен за някоя, която постоянно е в депресия, която се държи така, сякаш е единствената родилка на света и гледа на собствения си син, сякаш е инфекциозно заболяване? Така че, да, отнасям се благосклонно, когато някоя красива жена ме погледне с възхищение, вместо с презрение. Но това само показва, че съм нормален човек. Не означава, че имам нещо общо с изчезването на Джулия. Моля те, Синди, трябва да ми повярваш. Никога не бих я наранил.

— Обичаш ли дъщеря ми? — попита Синди. Тя чу полицейската кола да спира в алеята отпред и тряскането на врати.

Райън погледна настрана и не каза нищо.

Избра кога да не излъжеш, помисли си Синди.

— Ти наистина си глупак — каза му тя. По външните стълби се понесоха тежки стъпки и нетърпеливи ръце заудряха по вратата.

Наближаваше девет часа вечерта, когато най-накрая от полицията се обади на Синди и ѝ казаха, че са приключили с разпита на семейство Селик, първо в дома им, а после в участъка и са решили да ги освободят.

— Как така сте ги освободили?

— Няма за какво да ги задържим — обясни детектив Гил.

— Как така няма за какво? — Колко ли пъти напоследък започваше изреченията си с „Как така“? — Райън Селик призна, че е излъгал за връзката си с Джулия. Жена му си призна, че е звънила у нас.

— Да и ги разпитвахме повече от четири часа. Това е *всичко*, което признаха.

— Четири часа? Дъщеря ми е в неизвестност от две седмици!

— Госпожо Карвър — внимателно я прекъсна детектив Гил. — Разбира се, че ще продължим да изясняваме всички подробности тук,

но алибито на Райън Селик се потвърди, освен това е твърде невероятно Фейт Селик да има нещо общо с изчезването на Джулия, помислете логично. Това би означавало тя да я проследи до прослушването ѝ, да я причака...

— Не е било нужно да я причаква — възрази Синди, но съзнаваше, че се хваща за сламки. — Трябвало е само да се престори, че случайно пазарува наоколо и небрежно да ѝ предложи да я откара...

— А бебето?

— Може да го е оставила вкъщи. Може да е било на задната седалка. Може да го е използвала да подмами Джулия в колата си. — Като да предложи на дете бонбонки, спомни си думите на Фейт тя. Отново настана мълчание. Синди почти видя как детектив Гил свива рамене. — Ще издействате ли заповед за обиск?

— Няма да е нужно.

— Как така няма да е нужно? Защо не?

— Семейство Селик вече дадоха разрешение да претърсим колите и жилището им.

— Наистина ли? Какво означава това?

— Означава, че надали ще намерим нещо.

— Така ли мислите наистина? — Защо му зададе този въпрос? Явно така мислеше.

— Мисля, че трябва още да изчакаме и да видим дали ще се намерят пръстови отпечатащи, които да свържат семейство Селик с вашата дъщеря.

— А ако не се намерят? Не можете ли въпреки това да ги арестувате?

— Трябват ни улики, за да арестуваме хората, госпожо Карвър — търпеливо ѝ напомни детектив Гил. — Можем да отправим обвинение срещу госпожа Селик за онези обаждания, но не мисля, че има смисъл, особено като се има предвид деликатното ѝ емоционално състояние.

Синди си пое дълбоко дъх и преглътна писъка, който се надигаше в гърлото ѝ. Елвис, легнал на пода в кухнята, се претърколи на крака и се упъти към нея, после положи глава в скута ѝ. Синди се хвана, че се усмихва, въпреки отчаянието си и с благодарност го потупа по главата.

— А какво става с Шон Бенак?

— Алибито му в голяма степен се потвърди.

— В голяма степен?

— Не изглежда много вероятно да е свързан с изчезването на Джулия.

— Ами Майкъл Кинсолвинг? Дънкан Роси? Някоя от приятелките на Джулия?

— Нищо засега.

— Значи изобщо не сте напреднали отпреди две седмици. Всъщност, ако сте се придвижили нанякъде, то е далеч назад. — Не беше ли чела някъде, че колкото по-дълго се проточва едно разследване, толкова повече изстива следата? — Какво точно правите вие, хора, да намерите дъщеря ми?

— Вършим си работата, госпожо Карвър — простичко отговори детективът. — А вие изобщо не ни помагате, като се навирате в чуждите къщи и пречите на разследването.

— Не съм се навирала в къщата на Селик. Извикаха ме там.

— Знаете какво имам предвид.

— Значи очаквате просто да си седя и да не правя нищо?

— Точно това се очаква от вас.

— Не мисля, че мога да постъпя така.

— Нямате никакъв избор, госпожо Карвър.

Синди стисна юмруци и преглътна нов писък. Елвис тутакси навря влажния си нос в дланта ѝ, изисквайки да го погали. Синди разсеяно се подчини, повтаряйки си мълком думите на детектив Гил — *Нямате никакъв избор*. Почуди се колко ли още важни събития в живота ѝ бяха решени без нейното одобрение. Не съществува такова нещо като избор, помисли си тя. Бе илюзия, удобна, но напълно измамна идея, възприета от хората, за да се самозалъгват, че имат някаква власт над своите съдби.

Власт — друга илюзия.

— Госпожо Карвър — обади се детектив Гил. — Схванахте ли какво казах току-що?

— Схванах, детектив Гил. Не съм идиотка.

— Тогава, моля ви, престанете да се държите като такава — неочаквано рязко заяви той с мекия си ямайски акцент. — Накрая ще стане така, че ще провалите цялото разследване — продължи по-меко. — Или по-лошо. Може да пострадате. И каква полза ще има от това?

— Прав сте. — Синди се огледа из кухнята. Каза си, че ако не се махне от този телефон, от тази къща, ще полудее. — Извинете, детектив. Това няма да се повтори.

— Ще поддържаме връзка.

— Благодаря. — Синди затвори и скочи на крака. Елвис скочи след нея.

— Трябва да се махнем оттук — каза му тя. Той буквално помъкна каишката си към вратата, схванал намерението ѝ, ако не и думите ѝ.

Няколко секунди по-късно двамата тичаха надолу по улицата към „Авеню Роуд“.

Изтичаха надолу по стръмния наклон между „Едмънд“ и „Котингъм“. Дори и след девет часа вечерта „Авеню Роуд“ бе все още натоварен. И по трите ленти движението се точеше бавно във всяка посока, а по двата тротоара се движеха пешеходци — някои тичаха за здраве, други извеждаха кучетата си, двойки се разхождаха след вечеря. Толкова приятна вечер, в крайна сметка. Все още беше топло. Лятото се бе проточило, по-упорито от друг път.

След няколко месеца хълмът щеше да стане опасен като ледена планина. Синди помнеше зими, в които пътят ставаше почти непроходим, колите спираха и се лашкаха, воланите им се въртяха безпомощно, накрая се предаваха на силата на гравитацията и се плъзгаха обратно надолу, блъскаха се в други автомобили, неспособни да се отместят и по целия път до „Куинс парк“ ставаха верижни катастрофи.

Синди мина покрай една възрастна двойка. Те се разхождаха, хванати за ръце. Жената се държеше за парапета отстрани, за да се справи с наклона. После подмина един младеж в яркооранжеви шорти и последен модел маратонки. Какво правя, запита се Синди. Тя не беше нито бегач, нито маратонец, и все пак тичаше прекалено бързо надолу по стръмния склон, облечена в прекалено тесни дънки и сандали, които изобщо не ѝ бяха удобни, с един непослушен и непредвидим териер по петите си. Сутринта щеше да е схваната като дъска, помисли си бегло и се засмя на глас. Смехът ѝ изскърца в тъмното като кирка по лед. О, чудесно. Това поне ще ѝ попречи да не

се навира в хорските къщи и кабинети и да не пречи на полицейското разследване. Ха, каза си и отново се засмя.

Щом слезе от хълма, тя зави надясно и хукна по „Котингъм“. От време на време хвърляше поглед към тухлените къщи-калкани от двете страни на широката улица, чудейки се какви ли мрачни тайни се крият зад венецианските им щори и завесите от стари дантели. Наближи две млади жени, които разговаряха зад ниска бяла ограда и забави крачка. И двете бяха руси. Никоя от тях не бе Джулия.

— Кой филм най-много ти хареса досега? — попита едната.

— Чудя се между „Сестрите Магделин“ и „L'Homme du Train“. И двата бяха прекрасни.

— Само на мен ли така ми се струва, или наистина тази година филмите са по-добри?

Синди възвърна предишната си скорост, отмина двете жени и зави наляво. После пак наляво и бързо премина надолу по „Ратнели“, странен малък булевард, чиито още по-странни обитатели някога бяха обявили улицата си за самостоятелна република. Отново зави наляво, а Елвис я следваше по петите. Той някак разбираше, че не бива да спира, че трябва да продължава да тича, да завива наляво, надясно, пак наляво, пак надясно, докато познатите улици се преливат една в друга. Синди продължаваше напред, с надеждата, че ще изчезне, ще се стопи в благотворната тъмнина.

Тя пробяга покрай железопътните линии по „Дюпон“, подмина миниатюрния театър „Тарагон“ на „Бриджмън“, където някога си бе платила абонамент, покрай величествената стара „Каза Лома“, където Мег бе направила сватбата си, после по моста над „Спадина“, обратно до „Сейнт Клеър“ и накрая пак обратно по „Поплар Плейнс“ до „Балморал“.

Стигна до ъгъла навреме, за да види Райън и Фейт Селик да спират в алеята си, да слизат от колата си и да качват бебето си нагоре по стълбите. После се скриха в дома си.

У дома, помисли си тя и рязко спря.

Всичкото това тичане и докъде я бе довело? Пак там, откъдето бе тръгнала.

Не можеше да се изгуби, дори и да искаше.

Малко след два часа сутринта телефонът на Синди звънна.

— Синди Карвър ли е? — попита някакъв глас и тя напълно се разсъни.

— Кой се обажда?

— Полицай Медавой от Трийсет и трети участък. Дъщеря ви е при нас, госпожо Карвър — започна той.

Полицаят продължаваше да говори нещо, но Синди метна телефона и хукна към вратата.

Петдесет и трети участък на Общинското полицейско управление е тухлена сграда, покрита с увивни растения, с внушително стъклено фоайе, разположена на югозападния ъгъл на „Еглинтън“ и „Дуплекс“, точно срещу станцията на метрото на „Еглинтън“. Синди спря колата си в тесния паркинг от задната страна между две черно-бели полицейски коли и изтича по „Дуплекс“ към предната част на триетажната постройка. Докато стигне до двойната стъклена врата, краката ѝ се разтрепериха и тя спря да разтрие коляното си отзад и да си поеме няколко пъти дълбоко дъх, за да се овладее.

Бяха намерили Джулия. Тя беше жива.

— Аз съм Синди Карвър — съобщи веднага щом влетя през входната врата и се хвърли към дългия плот, пресичащ през средата обширното помещение с висок таван. — Къде е дъщеря ми?

Тъмнокоса жена с широко чело и дълъг остър нос седеше зад едно от четирите бюра зад плота. Тя незабавно скочи на крака и хвърли тревожен поглед през рамо, преди да се обърне към Синди.

— Моля? — започна тя и разсеяно приглади гънките на полицейската си униформа.

— Дъщеря ми, Джулия Карвър. Някой ми се обади... Полицай Медавак...

— Медавой — поправи я полицайката.

— Къде е той?

— Ще видя дали мога да го намеря.

Синди кимна. Очите ѝ бързо пребягаха през полицейския бюлетин отляво, отрупан със снимки на изчезнали деца, а жената бавно се упъти към една врата в дъното на помещението. Синди трябваше да си прехапе езика, за да не ѝ кресне: По-живо!

Полицайката внезапно спря и отново се обърна към нея.

— Извинете. Още веднъж името ви?

— Синди Карвър. — Какво ѝ ставаше, зачуди се Синди. Не знае ли коя съм? Не четете ли вестници? Не бе ли виждала снимката на Джулия да виси по първите страници от седмици вече? Макар че, от няколко дни нямаше нейни снимки — откакто полицията арестува приятеля на Сали Хенсън по обвинение в убийството ѝ и подозрението за върлуването на сериен убиец отпадна. Възможно ли беше вече да са забравили Джулия? И Том да е бил прав — като не е пред очите, не е и в ума.

— Том — помисли си на глас. Къде ли бе той? Някой беше ли се сетил да му позвъни?

Тя определено не се сети, каза си гузно. Но в интерес на истината, изобщо не бе в състояние да мисли ясно, когато ѝ се обади онзи полицай. Съобрази само да си облече нещо, преди да се хвърли към вратата. Погледна надолу към черния си пуловер с V-образно деколте. Надяваше се, че е чист и не мирише. Не си спомняше кога за последен път беше прала. Не и откакто сестра ѝ си бе отишла. Помисли си, че трябва да се обади на Лий и да ѝ каже добрите новини. Както и на майка си. Трябваше да ѝ се обади. И на Том. Някой трябваше да се обади на Том.

Бръкна за мобилния си телефон в чантата. Хвана го с ръка, после го пусна и измъкна ръката си празна. Искаше да си осигури малко време насаме с Джулия първо, преди Том да е пристигнал. Беше ужасно егоистично от нейна страна, Синди го знаеше, но знаеше също, че щом веднъж Том се появи на сцената, самата тя щеше да изчезне. Нямаше никакво съмнение към кого бе по-привързана Джулия. А Синди искаше — нуждаеше се от поне няколко минути насаме с дъщеря си, преди Том без усилие да вземе контрола над ситуацията. Нуждаеше се от тези скъпоценни няколко минути сама с нея, за да я докосне, да я прегърне, да ѝ каже колко много я обича. Време, да постигне своето.

Освен ако вече не бе твърде късно.

Освен ако Том не бе вече тук. Ако не са му се обадили най-напред на него — разбира се, че ще се обадят първо на него — и той е пристигнал преди нея. Само на пет минути път, за бога, особено в два часа сутринта, със съвсем малко коли по улиците, а на нея ѝ отне поне три пъти повече време да пристигне. Като си помисли човек, че бе завила погрешно на запад по „Чаплин“, когато добре знаеше, че трябва

да завие на изток, после пък се наложи да пъпли зад един колоездач, движещ се с осем километра в час. Къде ли отиваше този идиот? Защо не си бе вкъщи в леглото? Каква работа имаше навън в два часа сутринта, мъж на средна възраст, с оредяваща коса и сълзящи очи, който ѝ се намръщи, когато го задмина от вътрешната лента? После пък забрави по коя обиколна улица бе най-бързо да мине и взе че се изгуби тъкмо сега, когато най-последно бяха намерили дъщеря ѝ.

Без съмнение Том бе подходил с необходимото спокойствие, сигурно се бе отнесъл с нужната любезност към полицайката, която, разбира се, е останала напълно очарована и незабавно го е въвела в задната стая, без да го бави ненужно. Той навярно бе помолил за няколко минути насаме с дъщеря си и затова сега толкова се бавеха.

А може вече да е взел Джулия у дома си и по тази причина им трябваше толкова време да открият полицай Мадавак или Медицин или каквото там му беше името. Защо го нямаше? И къде бяха детективите Бартоли и Гил? Защо те не ѝ се обадиха с добрите новини?

Освен ако новините не бяха добри, осъзна Синди и стомахът ѝ изведнъж почна да подскача, а омекналите ѝ колени да треперят.

Входната врата се отвори и Синди се обърна натам. Един униформен полицай — изненадващо нисък, набит и с бичи врат — прекоси стаята, усмихна се и я поздрави.

— Полицай Медавой? — с надежда попита Синди.

— Не, съжалявам. Него ли търсите?

— Аз съм Синди Карвър. Полицай Медавой се обади у нас и каза, че дъщеря ми е тук. — Така ли беше наистина, запита се Синди. Да не е било още някое шантаво обаждане? Защо не бе помислила порано за тази възможност? Може въобще да нямаше никакъв полицай Медавой.

— Чакайте да видя дали няма да мога да го намеря — каза полицаят бодро, тонът му бе приятелски и неосъдителен, сякаш тя изглеждаше като нормално човешко същество, а не на избягал луд, сякаш кожата ѝ не беше призрачнобледа и очите ѝ не бяха помътнели от тревога и умора, сякаш косата ѝ не стърчеше на всички страни, самата тя не смърдеше на мръсно и застояло, дъхът ѝ не бе като на току-що станала от сън и сякаш всеки ден му се случваше да разговаря в два часа сутринта с полусмахнати майки.

А може и така да е, каза си Синди, като си даде сметка, че в часовете между полунощ и седем сутринта се движеше цял един друг свят, обратен на този, в който хората живееха и работеха и водеха нормално съществуване. Само че, кое бе нормално, запита се Синди, докато полицаят се скри във вътрешността на участъка.

Почти в същия миг полицайката се появи от друга врата.

— Полицай Медавой ще дойде след един момент — съобщи ѝ тя и се върна при бюрото си, където се направи на много заета с някакви книжа.

— Мога ли да вляза? Мога ли да видя дъщеря си? — Трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да не прескочи плота.

— Полицай Медавой иска първо да поговори с вас.

— Защо? Нещо не е наред ли? Дъщеря ми добре ли е?

— Повръщаше.

— Повръщаше ли?

— Сега я почистват.

— Аз ще се оправя с това. Моля ви — пуснете ме само да я видя.

— Съжалявам. Ще трябва да почакате полицай Медавой — подчерта жената и тогава се появи другият полицай.

— Полицай Медавой ей сега идва — каза той и се наведе да потърси нещо зад плота.

С нарастващо изумление Синди загледа как двамата се захванаха с работата си. Какво им ставаше на всички, зачуди се отново тя. Защо са толкова спокойни, безразлични, нехайни? Защо не ме пускат да видя бебчето си?

Нещо тук не е наред, реши накрая. Защо са толкова незаинтересовани, особено ако Джулия е зле и повръща? Не разбраха ли коя е тя? Къде бяха детектив Бартоли и Гил? Защо не бяха тук?

— Детективите Бартоли и Гил тук ли са? — попита тя по-силно, отколкото имаше намерение.

Двамата полицаи се спогледаха, но никой не се обърна към нея.

— Не мисля — отговори ѝ жената. — Не.

— Защо не? Защо никой не им се е обадил? Какво става тук?

Двамата се приближиха внимателно към нея.

— Госпожо Карвър, добре ли сте?

— Не, разбира се, че не съм добре. Искам да видя дъщеря си.

— Трябва да се успокоите.

— Да се успокоя ли? Очаквате от мен да се успокоя? Какво ви става бе, хора? — Дали в крайна сметка това телефонно обаждане да й се е присънило? Да не би целият този епизод да не бе нищо повече от една жестока илюзия?

Друга врата се отвори в дъното на помещението и вътре влезе висок едър мъж. Той бе към четирийсетте, с кафява коса, квадратна челюст и нос, видимо чупен няколко пъти.

— Госпожа Карвър?

— Къде е дъщеря ми?

— Аз съм полицай Медавой — отговори мъжът, заобиколи плота и й протегна ръка.

Синди я пое, защото изглежда, че това се очакваше от нея. А всъщност й се искаше да я цапне и да изблъска импозантната фигура от пътя си. Защо бяха всички тези формалности? Не можеха ли просто да я заведат при Джулия? Защо трябваше първо да говорят с нея?

— Моля ви, полицай Медавой. Трябва да видя дъщеря си.

Той кимна.

— Разбирате навярно, че тя не е в най-добрата си форма.

— Не, не разбирам. Нищо не разбирам. Къде я намерихте? Кога я намерихте?

— Открихме я преди около час в един подземен гараж на „Куинстрийт“.

— В подземен гараж?

— Сбила се е с няколко други момичета. Те малко са я посмачкали.

— Сбила се?

— Явно заради някакво момче.

— Не разбирам.

— Ами, тя беше доста пияна.

— Пияна ли?

— От десет минути само повръща — безстрастно съобщи полицай Медавой и поведе Синди покрай плота към едно от задните помещения. — Може би е по-добре да се отнасяте внимателно с нея. Поне до сутринта. — И отвори вратата.

— Джулия! — извика Синди и се втурна към момичето, което седеше, пребито и пребледняло, на сив пластмасов стол пред едно грозно кафяво бюро.

Пълни със сълзи сини очи се впиха в Синди.

— Съжалявам, мамо — отговори Хедър. Гласът ѝ секна и тя избърса тънка проточила се слюнка от подутата си брадичка. — Това съм само аз. Съжалявам — повтори тя.

— Хедър! Боже мой — Хедър! — Синди не знаеше дали да се смее или да плаче, затова направи и двете. Хедър, не Джулия. Изобщо не ѝ хрумна, че може да е Хедър. — О, горкичкото ми детенце — проплака тя и коленичи пред по-малката си дъщеря. — Какво стана? Какво ти направиха? — Пръстите ѝ нервно посегнаха към треперещата брадичка на Хедър.

Хедър извърна глава и показа дълга резка на лявата си буза.

— Няма нищо. Добре съм.

— Полицайте казаха, че си се била с някакви момичета...

— Беше много глупаво. Бях в този клуб. Там имаше едни момичета — мислех си, че си прекарваме страхотно. Те ми предложиха да ме откарат вкъщи. Отидохме до гаража и в следващия миг те се озоваха отгоре ми. Казаха, че съм флиртувала с едно от гаджетата им. Беше абсурдно. Той дори не беше готин.

— Арестувахте ли тези момичета? — Синди попита полицаая.

— Избягали са преди да отидем. Дъщеря ви твърди, че не може да ги разпознае.

— Хедър...

— Беше тъмно. Не е кой знае какво.

— Разбира се, че е. Виж се само.

— Добре съм, мамо. Няма значение. Моля те, не може ли просто да си идем у дома?

Синди погледна към полицаей Медавой за помощ, но той само сви рамене.

— По-добре да я отведете вкъщи и да я сложите да поспи. След един здрав сън паметта ѝ може да се подобри.

Синди обви с ръце дъщеря си и ѝ помогна да стане на крака.

— Достатъчно ли си добре да вървиш?

— Добре съм — настоя Хедър. Тя се облегна на майка си и двете потънаха в нощта.

По пътя за вкъщи не говориха. Синди няколко пъти се обърна към детето си и се опита да каже нещо, но думите замръзваха на езика ѝ като сух лед.

(Ретроспекция: Хедър, на осем месеца, ангелското ѝ лице е блеснало, седи на килима в стаята си и гледа как по-голямата ѝ сестра танцува; Хедър, на тринайсет месеца, бузките ѝ са разтеглени в горда усмивка, седи на гърнето и щастливо припява: „Пиш-пиш-пиш-пиш“; Хедър, на три годинки, слуша съсредоточено, докато Синди ѝ чете приказка за лека нощ, напъхала две пръстчета на дясната си ръка в устата си, а с показалеца трие до зачервяване връхчето на чипото си носле; Хедър, на шест, облечена като ангел за Хелоуин; Хедър, на дванайсетгодишна възраст, очите ѝ се пълнят със сълзи, докато гледа как майка ѝ гледа след Джулия, която си отива в колата на баща им.)

— Да ти направя ли нещо? — попита Синди, след като влязоха вкъщи и Елвис се разскача около тях. — Малко топъл шоколад? Чай?

— Три часът сутринта е — Хедър напомни на майка си и се наведе, за да даде възможност на Елвис да оближе раните по бузите ѝ.

— Може би не бива да му позволяваш да прави това — предупреди Синди.

Хедър се изправи и тръгна към стълбите, но спря.

— Лий още ли спи в моята стая?

— Тя си отиде вкъщи за няколко дни — осведоми я Синди. — Баба ти също.

По лицето на Хедър се изписа облекчение.

— В такъв случай, мисля да взема една вана, ако не възразяваш.

— Искаш ли да я подготвя?

— Мога и сама. — Докато изкачи стълбите, Хедър вече се бе разсъблякла наполовина.

— Използвай моята вана, ако искаш — предложи Синди.

Друг път Хедър ентусиазирано се възползваше от шанса да използва ваната на Синди, която беше по-дълга и с мощно джакузи. Тази нощ тя само каза:

— Добре.

— Може би не е зле утре да идеш на лекар — надвика шума на водата Синди. — Да си сигурна, че няма нищо счупено.

— Няма нищо счупено, мамо.

Синди погледа как дъщеря ѝ маха и последната част от дрехите си и влиза във все още пълнещата се вана.

— Не я прави прекалено гореща.

— Няма.

— Искаш ли да те оставя сама?

Хедър поклати глава.

— Можеш да останеш.

Синди затвори капака на тоалетната чиния, седна отгоре и се втренчи в чудесното слабо тяло на дъщеря си, отразено в огледалото. В ума ѝ се въртяха милион въпроси: Какво правеше в онзи клуб сама? Какво си пила? Колко пи? Защо си пила? Вместо това обаче попита:

— Лошо ли ти е още?

— Не. Вече съм добре.

— Сигурна ли си?

— Обикновено не се напивам, ти знаеш.

— Зная.

— Обикновено изобщо не пия.

— Това е добре.

— Ще кажеш ли на татко?

— Не зная.

— Виждала ли си го, откакто...? — Гласът на Хедър се изпари заедно с парата, излизаща от ваната.

— Не.

Хедър спря кранчетата и натисна копчето на джакузито. Водата във ваната тутакси започна да ври в няколко стратегически разположени точки.

— Ами какво стана с твоята среща на сляпо? Него виждала ли си го отново?

Синди си представи красивото лице на Нийл и се помъчи да не си го представя между краката си.

— Той беше тук снощи.

— Наистина?

— Това притеснява ли те?

— Защо да ме притеснява?

— Защото зная, че децата на разведени родители винаги някак се надяват един ден родителите им отново да се съберат.

— Аз не съм дете, мамо.

— Зная това.

— Искам само да си щастлива — каза Хедър.

— Това не трябваше ли да бъде моя реплика?

— Ти също можеш да я използваш.

Синди се засмя.

— Чувала ли си се с Дънкан?

— Поговорихме си надълго. Ти беше права. Прекалено млади сме, за да сме толкова установени. Би трябвало да ходим и да спим с когото ни падне. Както ти каза.

Мили боже, помисли си Синди. Кога точно реши да ме послуша.

— Какво ще кажеш тази нощ да спиш с мен?

Бе ред на Хедър да се засмее.

— За теб и Нийл...

— Какво за него?

— Просто имам добро предчувствие за вас двамата. — Хедър затвори очи и не ги отвори, докато автоматичният таймер не изключи джакузито.

Елвис вече спеше в леглото на Синди, когато двете с Хедър се мушнаха под завивките. Кучето неохотно се премести да им направи място, като през цялото време не ги изпускаше от очи, като че ли си спомняше акробатиката от предишната нощ. Синди праметна ръка през бедрото на дъщеря си и я прегърна. Малкият закръглен задник на Хедър се сгуши в корема на майка ѝ. Няколко минути полежаха мълчаливо, като две лъжици в чекмедже, едната издишваше, докато другата вдишваше, като две части на едно цяло. Моето бебче, помисли си Синди. Моето красиво, красиво момиченце.

— Обичам те — прошепна тя.

Изведнъж Хедър седна, захлупи лице с ръце и се разплака. Слабото ѝ тяло се разтресе в неочаквани конвулсии.

— О, мамо, толкова съжалявам. Моля те, прости ми. Толкова съжалявам.

— За какво говориш? Миличка, няма за какво да ти прощavam.

— Оказах се такава лигла.

— Не, не си.

— Изобщо не помислих, когато дадох на полицаите твоя номер. Не се сетих, че ще си помислиш, че са задържали Джулия. Естествено, че ще си помислиш, че е Джулия. Какво друго да си помислиш? И този

страшен вид на лицето ти, когато видях, че съм само аз, колко разочарована беше...

— Не, миличка, не, просто се оказах неподготвена.

— Казах й толкова ужасни неща онзи ден, мамо. Казах й, че вече никога не искам да говоря с нея, че само като я погледна и ми се повръща.

Синди си спомни за неотдавнашната си караница с Лий.

— Когато сме ядосани, всички казваме неща, за които после съжаляваме. Джулия знае, че не си ги мислиш наистина.

— Дали? Казах й, че съжалявам, че изобщо се е върнала у дома, че искам да се махне и никога вече да не се връща. Мамо — изхлипа Хедър, — казах й, че ми се иска да е мъртва.

Синди полека избута Хедър настрани, задържа я на разстоянието на ръцете си и дълбоко се втренчи в очите й.

— Хедър, чуй ме. Това е много важно. Каквото и да стане, където и да се намира Джулия и каквото и да е онова, което не й позволява да се върне при нас, то няма нищо общо с теб. Разбираш ли ме? Ти не притежаваш тази власт. Не бива да се обвиняваш. Чуваш ли ме? Никога не бива да се обвиняваш.

Синди отново прегърна дъщеря си и нежно я залюля. Накрая Хедър се унесе в неспокоен сън. През неспирния поток сълзи Синди гледаше как минутите се отброяват на дигиталния радиочасовник, сложен на нощното шкафче до леглото. От време на време Хедър измърморваше нещо в съня си и Синди се мъчеше да отгатне думите.

— Не бива да се обвинявам — казваше тя. — Не бива никога да се обвинявам.

Точно в седем часа на следващата сутрин Синди стана, измъкна се измежду дъщеря си и кучето и влезе на пръсти в банята. Взе си душ, изми си зъбите, среса си косата, сложи си лек грим и се отправи към гардероба. Обу чифт памучни панталони с цвят на кафе и снежнобяла блуза. Отдавна не бе изглеждала свежа, знаеше това, а за нея бе важно да почне да поддържа външността си. Заради Хедър, както и заради себе си, реши тя. В крайна сметка, имаше две дъщери. Не само една.

Хедър все още спеше дълбоко, когато Синди се върна в спалнята. Елвис се бе изместил и сега лежеше навит върху възглавницата на Синди. Щом тя се приближи, той надигна глава, сякаш искаше да я пита защо е станала, само след няколко часа сън. Но тя излезе от стаята и той отново положи глава.

Синди също се питаше защо стана толкова рано, ала в интерес на истината, тя изобщо не бе заспивала, а като лежеше, само се схващаше. По-добре да стане и да се движи, да се опита да се държи като възрастен човек, да се преструва на нормална. Когато Хедър се събудеше, тя щеше да намери майка си облечена и в представителен вид, да прави палачинки и нетърпелива да узнае плановете ѝ за идващия уикенд.

Засега обаче, щеше да остави дъщеря си да се наспи.

Синди слезе по стълбите и влезе в кухнята, направи каничка с кафе, после се настани до масата и се втренчи към плъзгащата се стъклена врата. Навън започваше още един идеален ден. Облегната назад в стола си, Синди разгледа утринното небе. Голям розов облак, огрян отзад в слабо жълто, висеше над двора на семейство Селик, изложил закачливо на показ лилавия си корем, сякаш беше кученце, което спи по гръб. Няколко валма се бяха откъснали от него и се придвижваха надясно. Те бяха виолетови, с формата на женски устни и се бяха отпечатали във въздуха като петна от червило върху салфетка. Синди дълго гледа как отделните купчинки постепенно изсветляха и се изгубиха в яркия ден.

Всичко изчезва, помисли си тя. Облаци, хора, цели цивилизации. Човешките същества бяха също толкова крехки и мимолетни, като хладните вихри във въздуха.

Тя протегна крака напред и чу как ставите ѝ изпукаха, сякаш бяха ръждясали панти, нуждаещи се от смазване. Вчерашната импровизация с тичането бе глупава, особено като се има предвид, че не бе тренирала от седмици. Ето как тялото навлиза в средната възраст, помисли Синди и потупа слабо закръгления си корем, докато избутваше стола си назад. Почувства мускулите на бедрата си схванати, докато вървеше към външната врата. Имаше нужда отново да почне да тренира. Реши да попита Лий дали не иска да дойде с нея до гимнастическия салон някой следобед.

„Глоуб“ и „Стар“ лежаха в краката ѝ, когато отвори вратата. Синди прегледа заглавните страници и забеляза, че доста неласкателната снимка на премиера е отпечатана и на двете.

— Какво знаеш ти? — попита го тя и се наведе да вземе вестниците. — Днес е петък, тринайсети. — С двата вестника в ръце тя отстъпи назад към къщата и тъкмо се канеше да затвори вратата, когато чу друга врата да се отваря наблизо.

Синди замръзна. Фейт Селик се показва пред тяхната къща, изтича надолу по предните стъпала, притиснала Кайл плътно до гърдите си и изчезна отстрани на къщата. Подобно на Синди, и тя за пръв път от седмици насам бе спретнато облечена. Развлечената карирана пижама бе заменена от синя памучна рокля под коляното, косата ѝ бе опъната в стегната опашка, заострена като стрела към центъра на гърба ѝ. Няколко секунди по-късно Фейт отново навлезе в зрителното поле на Синди. Тя буташе количката на Кайл към улицата, а вътре бебето пронизително плачеше.

Къде ли отиват толкова рано сутринта, зачуди се Синди и се напрегна да види накъде се отправя Фейт. После обаче рязко си дръпна главата зад вратата, понеже Фейт неочаквано се обърна, сякаш усетила, че Синди я наблюдава.

Почака половин секунда, после пак надзърна и проследи забързаната крачка на Фейт. Колата на Райън все още бе в алеята и Синди се запита дали той знаеше къде отива жена му, дали изобщо бе наясно, че тя е излязла. Помисли да му се обади и да му обърне внимание върху това, но премисли и си каза, че сигурно е последният

човек на света, с когото той би искал да се чуе при създалите се обстоятелства.

Какво изобщо я бе прихванало Джулия, та да се забърка с женен мъж? Тя можеше да притежава който си мъж поиска. Защо бе избрала точно този?

Синди знаеше отговора, преди още въпросът да е отзвучал в съзнанието ѝ. Джулия бе привлечена от Райън Селик, понеже той представляваше по-млада версия на мъжа, когото тя обичаше най-много на света. Нарочно или несъзнателно, Джулия бе избрала мъж, който напълно приличаше на скъпия ѝ стар татко.

— Така става то — измърмори Синди, докато гледаше как Фейт бута количката по средата на пътя между две паркирани коли. За къде ли се бе забързала? Синди пусна вестниците на пода и излезе на площадката отпред. Видя, че Фейт зави наляво по „Авеню Роуд“ и се отправи на север.

Почти без да мисли Синди грабна чантата си от коридора и я последва. Внимаваше да се придържа към сенките и да спазва безопасна дистанция помежду им. Фейт се движеше бързо, а краката на Синди бяха схванати и я боляха от снощния налудничав маратон. Те се съпротивляваха всеки път, когато тя решаваше да ускори крачка, за да не изостане. На ъгъла на „Авеню Роуд“ и „Сейнт Клеър“ едва не изгуби Фейт, понеже тя успя да мине на зелено, а Синди не. Няколко пресечки по-надолу обаче, пред „Гренит плейс“, два големи блока с апартаменти, построени малко встрани от главната улица, успя да я забележи.

Въпреки зелената светлина на светофара, на ъгъла на „Сейнт Клеър“ и „Йонг“, Фейт спря. Отново се озърна, сякаш подозираше, че някой я следи и Синди трябваше да се скрие във входа на едно фотостудио, за да не бъде забелязана. Дишането ѝ бе тежко и трудно. Тънка струйка пот се стече в остро деколте на блузата ѝ. Размаза я с пръст, преди да навлезе в сутиена ѝ. Едва седем и половина сутринта, а температурата навън отиваше към 26–27 градуса. Вече ѝ беше горещо, потеше се, от влагата косата ѝ се навиваше на стегнати малки къдрици, които се увиваха около главата ѝ като лози. До тук с поддържането на външността, помисли си и чу към нея да се приближават предпазливи стъпки. Синди си пое дълбоко дъх и се подготви за поредния неприятен сблъсък със своята съседка.

Но жената, която я отмина, само ѝ хвърли поглед крадешком, като внимаваше да се държи на разстояние, сякаш се боеше, че Синди е някоя от онези луди, дето обикалят улиците, говорят си сами и просят пари. Може и да е права, мина ѝ през ума. Може наистина да съм луда. Как иначе да си обясня това, което правя — преследвам съседката си като някоя Нанси Дру на средна възраст и то, само ден, след като полицията ѝ бе наредила да не се меси. Какво ѝ ставаше? Не можеше ли просто да си гледа работата? До тук и по въпроса, че постъпва като възрастен човек.

— Отивай си вкъщи — заповяда си сама Синди. — Веднага се прибирай.

Но още докато произнасяше думите, тя пресичаше вече задръстената пресечка между „Йонг“ и „Сейнт Клеър“ и се мъчеше да зърне Фейт.

— Къде е? — мърмореше под нос Синди и очите ѝ се стрелкаха нагоре-надолу между четирите ъгъла, но не откриваше своята съседка. Може да е отишла до „Макдоналдс“, хрумна ѝ и погледна към миниатюрния ресторант, притиснат между банка „Нова Скотия“ и станцията на метрото на „Сейнт Клеър“.

Тогава забеляза бебешката количка. Стоеше отвън до стъклената врата на метрото и препречваше пътя, докато някакъв забързан мъж не я блъсна грубо настрани.

— Кайл? — викна Синди и се спусна към количката. Тя обаче беше празна. Бебето го нямаше.

Защо Фейт ще изоставя такава скъпа количка по средата на улицата? Дали не бе забелязала Синди и не бе решила, че така по-бързо и по-лесно ще се измъкне? Но къде водеше Кайл толкова рано сутринта? Имаше ли някакъв план или просто импулсивно се бе упътила на ранна разходка с метрото, подобно на среднощния маратон на Синди?

— Една жена с бебе не мина ли току-що от тук? — Синди се обърна към отегчения служител в стъклената будка във входа на метрото. — Преди няма и няколко минути.

— Не съм обърнал внимание — произнесе най-накрая мъжът. — И добави: — Задържете опашката.

Синди се опита да се промъкне през бариерата, но тя не мръдна.

— Трябва ви жетон — напомни ѝ служителят.

— Нямам жетон.

— Тогава ще ви струва 2 долара и 25 цента.

Синди затърси в чантата си за дребни, а през това време няколко нервни пътници преминаха нетърпеливо покрай нея, а онези, които бяха принудени да се наредят на опашка отзад, изръмжаха хорowo.

— Съжалявам — каза тя, но извинението ѝ литна към тавана, като пара от чайник. Подаде парите на служителя, а той превъртя очи и ѝ посочи къде да ги пусне.

Синди изтича надолу по стъпалата от другата страна на бариерата, мъчейки се да отгатне дали Фейт е поела на север или на юг. Избра север и хукна по други стълби към долната площадка. Обходи с очи жълтите плочки по стените за някакви следи от Фейт и бебето. Изпусна ли ги? Дали влакът им вече не бе дошъл и заминал?

Точно тогава чу силен бебешки плач и видя Фейт да стои в единия край на платформата отсреща. Тя люшкаше Кайл в ръцете си и спокойно се усмихваше. Изглежда добре, каза си Синди и ѝ махна. Нехайното движение привлече погледа на Фейт. Тя се усмихна, сякаш изобщо не се изненадваше да види Синди в метрото по това време на деня. После отново върна вниманието си върху бебето, което се гърчеше в ръцете ѝ.

Нещо не е наред, помисли Синди и бързо се върна при стълбите. Взе да си пробива път срещу тълпата, изкачи едните стълби и се спусна надолу по другите. След няколко секунди стигна до северната платформа. Тунелът се разкри пред нея като дълга тъмна тръба.

— Внимавайте — викна предупредително някакъв мъж, когато тя премина от другата страна на широката жълта лента по края на платформата. — Не бива да се доближавате толкова до ръба. — Синди го послуша, приближи се до стената и забърза към другия край на площадката.

— Няма защо да тичате — каза някой. — Единият влак току-що тръгна. — На нея ли говореше?

— По дяволите, ще закъснея — отговори друг мъж. — Колко време остава до следващия?

— Няколко минути.

Синди продължи към далечния край на платформата. Усмивката на Фейт стана по-широка, щом я приближи, сякаш тя наистина се радваше да я види.

— Синди. Какво правиш тук?

— Тъкмо се канех да те питам същото.

— Кайл има час при лекарката.

— Толкова рано?

— Само за сега имаше свободни часове.

— Бебето добре ли е?

— Има някакъв обрив.

— Обрив ли? — Синди не бе забелязала никакъв обрив предния ден.

— Веднага щом го забелязах, се обадох на доктор Питфийлд. Тя каза първата ми работа сутринта да бъде да го заведе да го види.

— Кабинетът на доктор Питфийлд не беше ли в Уелсли? — Синди лично ѝ бе препоръчала доктор Питфийлд, още когато Фейт установи, че е бременна. Същата лекарка бе личният педиатър на Джулия и на Хедър.

— Премести се.

— Така ли? Тя винаги си е била в Уелсли. Къде е сега?

— В Лорънс.

— Е, това е чудесно, можем заедно да идем до там.

— И ти ли отиваш в Лорънс?

— На занимания по йога — бързо поясни Синди. Зачуди се защо доктор Питфийлд изведнъж ще мести установената си от трийсет години практика. И защо Райън не бе закарал жена си до там, вместо да я кара да се мъчи с градския транспорт? Защо Фейт се държеше толкова мило с нея след всичко, случило се предишния ден? — Онази количка пред станцията на метрото на Кайл ли беше?

Фейт сви рамене.

— Никога не съм харесвала това тъпо нещо — каза тя. И добави: — Добре изглеждаш. — Сякаш това бе най-естественото продължение на разговора.

— Благодаря. Ти също. Тази рокля нова ли е?

Фейт бегло погледна надолу, като че ли не си спомняше какво бе облякла.

— Не. Стара е.

— Много е хубава. Цветът страшно ти отива.

— Мислиш ли?

— Да.

Фейт се засмя.

— Още един хубав ден — отбеляза тя.

— Да, така е.

— След известно време някак си почват да омръзват. Всичкото това слънце.

— Предполагам, че малко дъжд ще ни се отрази добре.

— Няма да е лошо. Аз харесвам дъжда, а ти?

— Понякога — съгласи се Синди. — Нищо не може да се сравни с добрата буря. — Наистина ли разговаряха за времето?

— Светкавиците ме плашат — сподели Фейт.

— Мен също.

— Виждала ли си някога торнадо?

— Торнадо ли? Не, не и истинско. Но гледах онзи филм, мисля, че се казваше „Туистър“.

— И аз го гледах — кимна Фейт. — Не беше много добър.

— Не. Сюжетът бе доста банален.

— Обаче специалните ефекти бяха страхотни.

— Да, наистина. Кой ти е любимият филм? — попита Синди.

Фейт вдигна очи, събра устни, сякаш сериозно се замисли над въпроса.

— Май нямам такъв.

— Наистина ли? Ами „Титаник“? Гледа ли го? Или „Кръстникът“?

— Гледах го по телевизията. По „Браво“ мисля. Все го повтаряха. Човек не би могъл да го пропусне.

— А гледа ли продължението? Казват, че втората част била дори по-хубава от първата, което рядко се случва с продълженията. Обаче третата част бе гадна.

— Не съм гледала третата част.

— Имаш късмет.

Бебето пак почна да се гърчи. Фейт взе да го друса разсеяно и да поглежда през рамо за влака.

— Моят любим филм е „Нашествието на крадците на тела“ — продължи Синди. По цялото си тяло започна да чувства нарастващо напрежение, но не знаеше на какво се дължи. — Оригиналът с Кевин Маккарти и Дана Уинтър, не новата версия.

— Не го зная.

— Имам го на касета вкъщи. Мога да ти я дам.

— Не зная. Звучи малко страшничък.

— Предполагам, че е такъв донякъде. Мога да го гледам с теб, ако искаш.

Фейт поклати глава и почна да се клати напред-назад.

— Не мисля. Благодаря ти все пак.

— Ходила ли си някога на филмовия фестивал? Аз го посещавам всяка година с две приятелки. Страшно много великолепни филми. Догодина, ако искаш, може да дойдеш с нас.

Фейт се усмихна, но не каза нищо. Бебето в ръцете ѝ почна да хленчи.

— Ш-ш-т — каза му тя, когато няколко остри писъка раздраха въздуха. — Хайде, Кайл. Бъди добро момче. Моля те, не плачи.

— Искаш ли да го подържа за няколко минути? Сигурно много ти тежи.

Фейт поклати глава и отстъпи няколко крачки.

— Всичко е наред.

— Май е гладен.

— Не. Току-що го нахраних.

— Може да има нужда от преобуване.

— Добре е. — Фейт почна да се върти в малки кръгове, всеки от които я приближаваше неусетно към ръба на платформата.

— Внимавай — предупреди я Синди. — Много близо си до ръба. Фейт отново се засмя, без да каже нищо.

В далечината се разнесе бученето на приближаващия влак.

— Хрумна ми една идея — каза Синди. — Искаш ли да идем някъде да закусим?

— Не съм гладна.

— Тогава кафе. Има милион места, където можем да пием кафе.

— Не искам кафе.

— Фейт, нали не мислиш да направиш нещо глупаво?

— Глупаво ли?

— Знаеш за какво говоря. — Синди усети въздушната струя от отиващия в южна посока влак, който спря на отсрещния перон. Знаеше, че не ѝ остава много време до идването на срещуположния влак.

— Мисля, че вече трябва да си тръгваш — каза Фейт.

— Няма да си тръгна от тук без теб.

Фейт погледна объркано.

— Защо правиш това?

— Защото си ми приятелка. Защото се безпокоя за теб.

— Няма за какво да се безпокоиш. Вече всичко е наред.

— Наистина ли?

— Да. Намислих всичко.

— Какво си намислила?

— Какво трябва да направя.

— Трябва да се дръпнеш от ръба на платформата — с равен глас произнесе Синди. — Моля те, Фейт. Зная, че каквото и да си мислиш, че трябва да направиш, не би искала да нараниш Кайл.

— Никога не бих направила нещо, с което да нараня Кайл.

— Тогава се дръпни от ръба на платформата.

— Не съм аз тази, която ще го нарани — каза Фейт. — А вие.

— Аз ли?

Фейт погледна покрай Синди към другите хора, пръснати наоколо.

— Всички вие.

Погледът на Синди също обходи чакащата тълпа, опитвайки се да предаде тревогата ѝ на другите. Но никой не ги гледаше.

— Никой тук не би направил нищо, за да нарани Кайл — високо каза тя, мъчейки се да привлече нечие внимание.

— Светът не е много приятно място, Синди. Ти най-добре знаеш това.

— Да, зная — отговори Синди. Чудеше се дали да не се развика за помощ, но се боеше, че това само би влошило нещата. — Наистина зная. Но зная също, че независимо колко мрачни изглеждат нещата, те винаги се оправят.

— Наистина ли го вярваш?

— Налага се да го вярвам.

— Ами ако нещата не се оправят? Тогава какво?

Очите на Синди се напълниха със сълзи.

— Тогава трябва да продължим напред.

— Така ли? И защо?

Синди си представи как Хедър спеше в леглото ѝ.

— Защото има други хора, които се нуждаят от нас, които биха били опустошени, ако извършим нещо, толкова крайно, толкова невъзвратимо. — Чу се ниско буботене. Тя с ужас осъзна, че това е шумът от идващия влак. — Моля те, Фейт. Чуй ме. Нещата ще се оправят.

— Обещавах ли? — прошепна Фейт. В очите ѝ се четеше болезненото желание да повярва.

— Да. Обещавам — повтори Синди и стисна палци. Тя стоеше на пръсти, готова да се хвърли към другата жена, да я събори на земята, ако станеше нужда.

И тогава Фейт си пое дълбоко дъх, усмихна се, отпусна рамене.

— Добре — просто каза тя и позволи на Синди да я обгърне с ръце.

Слава богу, помисли Синди, плътно я притисна и я поведе бавно настрани от ръба към стълбите.

— О! — Фейт внезапно спря.

— Какво има?

— Би ли подържала Кайл за минутка? — Тя бутна ревящото бебе в ръцете ѝ, преди Синди да си даде сметка какво става. После се отскубна от ръцете ѝ, изтича до ръба на платформата и се хвърли срещу идващия влак.

(Превъртане назад: Синди чува шум, като далечен тътен, и осъзнава, че това е шумът от идващия влак. Тя умолява съседката си:

„Моля те, Фейт. Не прави нищо глупаво. Нещата ще се оправят. Честна дума.“

„Обещава ли?“ — настойчиво пита Фейт.

„Обещавам.“

Фейт си поема дълбоко дъх, раменете ѝ се отпускат.

„Добре“ — казва тя и се срива в ръцете на Синди.

„Слава богу.“ — Синди плътно притиска другата жена и почва да я насочва през тълпата към изхода. Вече са почти при стълбите.

„О!“ — казва Фейт, спира рязко, сякаш е забравила нещо.

„Какво има?“

„Би ли подържала Кайл за минутка?“)

Синди седеше на единия от диваните в своята всекидневна, гледеше втренчено към отсрещната стена и се мъчеше да не отклонява поглед към прозореца, да не позволява на ужасните събития от сутринта да се отразят в тъмното стъкло. Но само едно проблясване на среднощната луна през облаците бе достатъчно и тя изведнъж отново се пренесе на северния перон в станцията на метрото „Сейнт Клеър“, в началото на сутрешния пиков час, ръцете ѝ обхванали раменете на привидно послушната ѝ съседка. В един миг те спокойно вървяха към изхода, след като по чудо кризата бе преодоляна, а в следващия Фейт буташе бебето си в ръцете на Синди, после се откъсваше от нея и се хвърляше към движещия се влак. Синди чу страшния удар на плът в метал, болезненото изскърцване на спирачките, ужасените писъци на свидетелите.

А после хаосът.

(Хаос: Хора тичат във всички посоки. Пътници, заключени във вагоните на метрото, блъскат по вратите, за да ги пуснат. Мирис на повръщано. Пепелявосивият кондуктор, челото му, притиснато до страничното стъкло, крещи в радиостанцията си. Някъде над главите

им вият сирени. Пристигат санитарни и полицаи. Полицията разпитва. Някой сочи към Синди, седнала на мръсния под, опряла гръб в мръсножълтите плочки, краката ѝ, проснати пред нея, като на безжизнена парцалена кукла, държи в ръце вече спящото бебе и се вижда сляпо в пространството.

„Можете ли да ни кажете какво се случи? — пита един полицаи и коленичи пред Синди. Масивните му рамене влизат в зрителното ѝ поле. — Познавахте ли тази жена?“

Синди се вижда в младия мъж, но не вижда лицето, а само дълбоките му кафяви очи.

„Тя ми е съседка“ — някакъв непознат глас казва сякаш от много далеч.

„Можете ли да ни кажете името ѝ?“

„Фейт Селик. Фейт^[1]“ — повтаря Синди и в дробовете ѝ отеква като експлозия нелепото звучене на името в този момент. Непознатият глас се издига към тавана, като пеперуда към светлината. — „Тя мъртва ли е?“

Тишина.

Глунав въпрос, казва си Синди, а полицаят затваря очи в потвърждение.

„Има ли някой, когото можем да уведомим?“

„Съпругът ѝ.“ — Гласът съобщава на полицаия нужната информация. Синди го гледа как си отбелязва всичко в бележника. Колко пъти напоследък бе наблюдавала това? Прекалено много пъти. Прекалено много. — „Това е Кайл“ — продължава гласът. — „Бебето на Фейт.“

„Трябва да ни разкажете точно какво се случи тук.“ — Полицаят прави знак на някакъв свой колега да дойде. — „Ще можете ли?“

Двамата униформени я подкрепят за лактите, помагат ѝ да стане, но тя съвсем не чувства земята под краката си стабилна, сякаш е стъпила на подвижен ескалатор. Синди се притиска плътно към Кайл и не позволява да го вземат от ръцете ѝ.

„Ще се справите ли?“ — пита полицаят с кафявите очи, но думите му са някак провлачени, сякаш са пуснати на бавен запис.

Синди кимва и бавно тръгва между двамата полицаи, които я насочват към изхода.

„Ще ни трябва името ви“ — казва полицаят и в същия миг вниманието ѝ е привлечено от внезапно движение на релсите.

„Синди“ — отговаря непознатият глас и за момент ѝ се приисква този човек да млъкне, да ѝ позволи сама да отговори. — „Синди Карвър.“

„Синди Карвър?“ — повтаря вторият полицаи и спира на почти същото място, на което преди няколко минути бе застанала Фейт. — „Майката на онова изчезнало момиче?“ — И тогава Синди вижда как санитарите поставят безнадеждно намачканото тяло на Фейт на носилка и забелязва парче от синята ѝ памучна рокля на релсите. Обръща се отново и вижда парченца човешка плът да се стичат по окървавеното предно стъкло на влака.

„Вие майката на Джулия Карвър ли сте?“ — пита първият полицаи и се взира в Синди с кафявите си като на малко кученце очи.

Настойчиво жужене изпълва ушите ѝ и почти заглушава думите му. *Сте... майката на Джулия Карвър? Вие ли сте... Карвър? Вие ли сте майката на Джулия...?*

Тогава непознатият глас отново поема контрола.

„Извинете“ — спокойно казва той и Синди подава Кайл на полицаия с очи като на кученце, почти както по-рано Фейт го бе подала на нея. — „Мисля, че ще припадна.“ — После усеща как краката ѝ се подгъват, бедрата ѝ се залюляват, очите ѝ се преобръщат, всичко става някак забавено и тялото ѝ почва да се срива като сгъваем стол. Ставам все по-добра в това, мисли, докато пада на твърдите плочки.

„Вижте, тя спаси това бебе“ — казва някой и чужди ръце се протягат да я хванат. — „Трябва да ѝ дадат медал. Тя е герой.“

Аз съм герой, мисли Синди и би се засмяла, ако не я бе обгърнала тъмнина.)

— И така, според новините от единайсет часа, аз съм герой — казва сега тя и гледа как Нийл се приближава към нея с чаша прясно приготвен чай. Носеше панталони в цвят каки и бежова риза. На Синди ѝ се стори, че той е най-благодарната гледка, която някога е виждала. Майка ѝ и сестра ѝ седяха от двете ѝ страни. Когато Нийл се приближи, Лий стана, премести се на другия диван, сгуши се между Хедър, Мег и Триш.

— Не се ли чувстваш особено героично? — Нийл седна до нея и я погали по врата. Тя внимателно отпи от чая си. Елвис не изпускате

никого от очи от мястото си на пода.

Синди се усмихна на красивия мъж, който се бе втурнал към нея веднага щом му се обади от станцията, след като дойде в съзнание.

— Чувствам се като измамница.

— Защо да си измамница? — попита Мег.

— Защото нищо не направих.

— Спасила си живота на едно бебе — изтъкна Триш.

— *Фейт* го спаси, не аз.

— Само благодарение на теб не са мъртви и двамата — каза майка й.

Синди поклати глава.

— Всичко е по моя вина.

— Как може да е по твоя вина?

— Защото аз съм тази, която я докара до ръба — каза Синди. Думите, които се опитваше да преглътне през целия ден, сега внезапно изскочиха от устата й. — Буквално. Само дете не я бутнах лично долу от платформата.

— Синди...

— Аз съм тази, която й навря носа в авантюрата на съпруга й с Джулия. Аз съм тази, която извика полицията и те я завлякоха в участъка да я разпитват, когато тя бе толкова уморена, че едва се държеше на крака. Аз знаех колко беше уязвима, знаех, но това не ми попречи да хвърля всички видове абсурдни обвинения в лицето й, дори и след като полицаите ме предупредиха да се оттегля, даже и след като ми заповядаха да престана да се меса в разследването. И сега вижте какво стана...

— Синди... — каза майка й.

— Моля те, не ми кавай, че не е по моя вина.

— Ти наистина ли си мислиш, че притежаваш подобна власт? — попита Хедър, като използва същите думи, които предната нощ бе използвала майка й.

Синди тъжно се усмихна, протегна ръце и дъщеря й се сгуши в тях.

— Благодаря ви, че сте тук — каза и целуна Хедър по главата. — На всички ви.

— Че къде другаде да бъдем? — попитаха те, почти в унисон.

Хедър я чакаше, когато Нийл я доведе вкъщи от метрото. Майка ѝ и сестра ѝ, които бяха в шивашкото ателие, се втурнаха насам веднага щом чуха новините. Така направиха и Мег и Триш няколко часа по-късно. Единствено Том не си бе дал труда да се обади. Навярно е бил наполовината път към Мускока, когато за първи път са разпространили новините.

Обикновено самоубийствата в метрото не се съобщаваха в пресата, за да не се насърчават други да извършат подобно нещо. Но присъствието на Синди на сцената бе променило всичко. Обстоятелството, че майката на Джулия Карвър бе изиграла главна роля в спасяването на чуждо дете от сигурна смърт, стана водеща тема във всички радио и телевизионни новини в града, а фактът, че жертвата бе съседката на Синди, само засили интереса. Още от ранния следобед по вратата ѝ чукаха и викаха всякакви репортери и гадаеха относно евентуална връзка между изчезването на Джулия и самоубийството на съседката ѝ. Синди печално си даде сметка, че тази история със сигурност ще заеме първите страници на утрешните вестници, особено след като надушеха за аферата на Райън с дъщеря ѝ, което бе неизбежно.

— Добре ли си? — попита Нийл.

— По-рано трябваше да се досетя какво става.

— Тогава тя би могла да се хвърли по-рано и да вземе Кайл със себе си.

Синди погледна към входната врата.

— Къщата все още ли е обкръжена?

— Стори ми се, че видях някой от „Сити TV“ да надзърта от храстите преди около час, но мисля, че в крайна сметка се отказа и си отиде.

— Ами ти? — неохотно попита Синди. — Не трябва ли и ти да си тръгваш? Вече е почти полунощ. Синът ти...

— Мога да остана още малко.

Телефонът извънтя. Всички се обърнаха натам. Никой не направи опит да стане.

— Искаш ли да вдигна? — попита Мег.

Синди поклати глава.

— Нека се запише на секретаря.

След четири извънявания телефонът спря. Две минути по-късно пак почна. И отново, след още две минути.

— Упорит малък дявол — отбеляза Триш.

— Може да е важно — добави Лий.

— Не е. — Колко шантави обаждания бе получила вече днес? Между репортерите и смахнатите, телефонът почти не спираше да звъни, макар наистина през последните няколко часа обажданията да се бяха поразредили. Към дадения момент нещата вървяха към пълна разруха — телефонът звънеше, оператори се блъскаха с оборудването си в прозорците, кучето се разлайваше всеки път, когато някой се приближеше към вратата — за момент даже Синди се бе замислила дали да не грабне Нийл под ръка и да избягат в някой хотел. Но знаеше, че майка ѝ и сестра ѝ ще настояват и те да дойдат, както и Хедър, Мег и Триш, а мисълта всички те да се струпат в малка хотелска стая бе достатъчна да зачеркне идеята.

Синди стана от дивана и се затътри към кухнята. Там провери гласовата си поща за съобщения.

— Нищо — каза в отговор на въпросителните им погледи, когато се върна. — Който и да е бил, не е оставил съобщение.

— Следващият път, когато звънне, аз ще го вдигна — каза майка ѝ.

— Защо не се качиш горе да си легнеш? — предложи Нийл.

— Не мисля, че ще мога да заспя. Всеки път щом затворя очи, виждам... — Дори и като не ги затварям, помисли си тя и Фейт отново се материализира пред нея, готова да се хвърли срещу идващия влак. Синди отново чуваше безпомощното изскърцване на спирачките, вътрешностите ѝ се преобръщаха от удара на студената стомана по топлата плът, виждаше откъснатото парченце бебешкосин памучен плат, залепнало на черните релси, кръвта на Фейт, размазана по предния прозорец на влака, като кал, която се стича по стъклото, като киселинен дъжд, който жигосва душата ѝ.

— Може да са ми останали малко от онези хапчета — едва чуто прошепна Нийл.

— Наистина ли? Какви са те? — попита Лий. — Защото и аз не съм спала добре от месеци.

— Чувала ли си се с детектив Бартоли? — попита Триш.

Синди се намръщи. Детективите Бартоли и Гил ужасно се бяха ядосали, щом чуха вестта за самоубийството на Фейт и за присъствието на Синди на сцената. Детектив Бартоли дори бе стигнал дотам, че я заплаши да я арестува, ако се случи още някакъв инцидент.

— Чуйте ме, приятели, не е нужно да оставате. Наистина.

— Искаш ли да си тръгнем? — попита Мег.

— Не — призна Синди. — Иска ми се да останете завинаги.

— Добре — отговориха всички и Синди се усмихна.

Постояха заедно още един час, разменяха случайни реплики, прегръдки и въздишки, докато накрая Норма Апълтън обяви, че повече не е в състояние да държи очите си отворени и двете с Лий се качиха горе да си легнат. Десет минути по-късно същото стори и Хедър. След малко Мег и Триш неохотно си взеха довиждане, като и двете обещаха да се обадят на следващия ден.

— Твой ред е — Синди се обърна към Нийл, застанал до отворения прозорец.

— Сигурна ли си?

— Само ако обещаеш, че утре ще се върнеш.

— Какво ще кажеш да е на закуска? Ще донеса кифлички.

— Ако не ме лъже паметта, семейството ми обожава твоите кифлички.

Нийл се усмихна.

— Може да доведе и Макс. И той обича кифлички.

— Много ще се радвам.

Нийл се наведе и нежно я целуна по устните.

— Ще се видим сутринта.

Синди го гледа отвън как тръгна с колата, после влезе вътре. Тъкмо се канеше да затвори вратата, но спря и отново излезе на площадката. Взря се в тъмното към няколкото паркирани отсреща коли. Откога ли стояха там? И дали бяха празни, или вътре седеше някой? Тя примигна, опита се да различи сянка от тяло. Други репортери ли, зачуди се. Или полицията?

Навярно нито едното, нито другото.

Тя заключи вратата и се отправи към стълбите, мъчейки се да се отърси от неприятното усещане, че я наблюдават.

---

[1] Faith — вяра (англ.). — Б.пр. ↑

Беше почти заспала, когато дочу нещо откъм прозореца на стаята си. Синди седна в леглото, като внимаваше да не събуди Хедър, сгушена до нея, и Елвис, свит в краката им. Почака малко. Безмълвието на нощта витаеше около главата ѝ като силен парфюм. И тогава го чу отново, потупване по стъклото, бързо и рязко. После още едно.

Първата мисъл на Синди бе, че някоя птица чука по стъклото да я пуснат вътре. Но птиците не летяха през нощта, сети се и стана. Отиде до прозореца и надзърна през капациите. Почти в същия момент нещо се удари в дограмата и Синди ахна. Тя се дръпна от прозореца. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Убедена бе, че някой бе стрелял по главата ѝ. Обаче стъклото не се бе счупило. Дори не се бе напукало. Синди предпазливо се върна пак при прозореца и отново нещо отскочи от него. Камъче, позна тя.

Някой замеряше с камъни прозореца ѝ.

Пресегна се за халата си и хукна надолу по стълбите към кухнята. Светна лампата на задната площадка.

Някакъв мъж, облечен целият в черно, стоеше по средата на двора. В гърдите ѝ се надигна писък. Мъжът се обърна към светлината и писъкът замря в гърлото на Синди. Тя видя познатото смаяно изражение на красивото му лице.

— Том?! — Синди отключи плъзгащата стъклена врата и забеляза бившия си съпруг да пуска шепа дребни камъчета на земята, после забърза нагоре по стълбите. В същия миг Бисквитката, също изцяло в черно, се подаде от сенките и го последва. — Какво, за бога, правите тук? Какво *правиш*?

— Опитвам се да ти привлека вниманието, по дяволите. Защо не вдигаше проклетия телефон?

— Какво?

Влязоха в кухнята, Бисквитката затвори вратата, а Том загаси външната лампа. Пълната луна освети пространството помежду им

като зле насочен сценичен прожектор.

— Какво имаше тук тази вечер? Празненство ли?

— Наблюдал си къщата?

— Трябва да поговоря с теб. Не можех, докато всички бяха наоколо.

— Не разбирам. Случило ли се е нещо? — По вените ѝ пропъпли мъртвешко усещане, сякаш ѝ преливаха заразна кръв. Почувства как тялото ѝ изстива, като че ли някаква ръка, излязла от гроба, се протягаше към нея. — Това има ли нещо общо с Джулия?

Том грубо прокара пръсти през косата си.

— Добре, слушай. Съзнавам, че това ще бъде шок за теб, но е много важно да запазиш самообладание. Разбрах, че денят ти е бил адски тежък, но трябва да ми обещаеш, че няма да откачиш.

— Струва ми се, че е по-добре да ми кажеш какво става.

— Дойдох, за да те подготвя.

— Да ме подготвиш за какво?

В продължение на няколко дълги секунди Том не каза нищо. После се пресегна към плъзгащата стъклена врата и я отвори.

— Добре — изрече към тъмнината той. — Вече можеш да влезеш.

Нощният въздух се размърда. Някаква фигура придоби очертания и постепенно се отдели от тъмното. Когато тя доби човешки вид и почна бавно да се качва по стъпалата към площадката, с глава, скрита в качулката на тъмния пуловер, Синди затаи дъх.

И ето я, стои на прага, качулката се смъква от главата ѝ и разкрива правата руса коса. Изглежда също толкова невероятно красива, както и последният път, когато Синди я видя, преди повече от две седмици.

Джулия.

— Джулия! — Синди се хвърли към видението, метна невидима мрежа над главата му и го хвана здраво, за да не се изгуби, сякаш бе попаднала на рядка пеперуда. Тя знаеше, че умът ѝ погажда номера, че ужасните събития от деня, заедно с умората, бяха нарушили нормалното функциониране на мозъка ѝ и затова не само виждаше изчезнали млади жени да се хвърлят нанякъде, но виждаше и други

изчезнали млади жени да се появяват като по магия и да заемат тяхното място.

— Джулия — промълви Синди, втренчена във видението, облечено в черен велурен гащеризон. Докосна я по лицето, по раменете, по косата. — Джулия — каза отново, сякаш самото повторение на името бе достатъчно да придаде на призрака тежест, да му придаде нужното вещество, което да го материализира. — Джулия — проплака отново Синди и се подготви за неминуемото изчезване на дъщеря ѝ.

После миражът Джулия се стуши в обятията на майка си. Синди почна да я прегръща и целува, усети слабото ѝ тяло плътно и реално, а гладката ѝ мека кожа ухаеше на парфюма „Ейнджъл“. Синди почувства с езика си вкуса на своята дъщеря, като малки мехурчета шампанско.

— Наистина ли си тук? — проплака тя и притисна широките рамене на Джулия, силните ѝ ръце, стройните ѝ бедра. — Наистина ли си тук?

— Наистина съм тук — отговори видението и прозвуча съвсем като Джулия.

— *Ти* си. Тук си. Истинска си.

Джулия се засмя.

— Истинска съм. Тук съм.

Синди вече хлипаше, цялото ѝ тяло се разтресе. Тя придърпа дъщеря си към себе си, сякаш се опитваше да спои двете им тела, през цялото време не спираше да покрива лицето на Джулия с целувки, като че ли не можеше да ѝ се насити, като че ли искаше да я погълне.

Джулия се бе върнала. Тя беше в обятията на майка си. Беше жива и здрава. И изглеждаше прекрасно. Беше отпочинала и красива, по-красива от всякога. Никакви синини не загрозяваха безупречната ѝ кожа; никакви неясни ужаси не помрачаваха очите ѝ.

— Ти си тук — не спираше да повтаря Синди. — Добре си.

— Тук съм. Добре съм.

Въпреки всички уверения обаче, Синди не искаше да я пусне. Ако го направеше, блянът със сигурност щеше да си отиде. Тя щеше да се събуди. Щеше да е свършено. Дъщеря ѝ нямаше да я има.

— Нали не си наранена?

— Добре съм — повтори Джулия.

— Добре си — повтори и Синди, неспособна да спре потока от сълзи, който се стичаше по бузите ѝ. Дъщеря ѝ бе жива и здрава и се бе върнала — у дома, където ѝ бе мястото. Не беше видение. Наистина бе там. Нищо не ѝ бяха направили. Как бе възможно? — Не разбирам. Къде беше?

Джулия отклони поглед от майка си към баща си, който мълчаливо кимна.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да се ядосаш.

— Да се ядосам ли? — За какво говореше Джулия? — Защо да се ядосвам?

— Обещай ми, че поне ще се опиташ да проявиш разбиране.

— Разбиране за какво? Какво става? Том — настоятелно произнесе тя и очите ѝ неохотно се отместиха от дъщеря ѝ към бившия ѝ съпруг. — Том, какво говори тя? Къде я намери?

— Още ли не схващаш? — попита той и я погледна с нещо средно между съжаление и презрение.

— Какво да схващам?

След секунда колебание, Джулия отговори просто:

— Аз никога не съм изчезвала.

Думите пронизаха Синди, сякаш бяха изстреляни от пистолет. Тя залитна назад и изпусна ръката на дъщеря си.

— За какво говориш? Къде беше?

Настана дълго мълчание. Джулия и баща ѝ отново си размениха погледи, после тя каза:

— На вилата.

— Какво?

— Тя настоя да се върне, веднага щом научихме новините за Фейт Селик — бързо се намеси Бисквитката.

— Райън добре ли е? — попита Джулия. — В новините почти не го споменаха.

— През цялото това време ти си била в Мускока? — Главата на Синди се въртеше. Дъщеря ѝ се бе върнала. Не беше наранена. Не е била отвличана, изнасилвана, нито убивана и заравяна в плитък гроб. Беше жива и здрава. Не беше ли това единственото, което имаше значение? Какво значение имаше къде е била, че явно си е почивала в провинцията, докато майка ѝ полудяваше в града, че вместо да се поинтересува за сестра си, баба си или леля си, тя питаше за Райън,

или, което бе още по-невероятно, изглежда на нея изобщо не ѝ пукаше, че през тези ужасни две седмици бе прекарала семейството си през ада?

Синди се обърна към Том и друга ужасяваща мисъл бавно кристализира в ума ѝ.

— Ти знаеше ли за това? Знаеше ли къде е Джулия през цялото време?

— Ти обеща да не се ядосваш — напомни ѝ Джулия.

— Може би е по-добре да седнеш — каза Том.

Без да възрази, Синди седна на един стол и се подготви за шокиращите разкрития, които вероятно щяха да последват.

— Това не бива да излиза от тази стая — предупреди я Том, затвори, а после и заключи плъзгащата врата.

Джулия си пое дълбоко дъх и бавно го издиша, сякаш пушеше скришом цигара.

— Както знаеш, преди две седмици имах прослушване при Майкъл Кинсолвинг за роля в следващия му филм. Татко каза, че си гледала касетата.

— Да — потвърди Синди тихо. — Ти беше чудесна.

Джулия гордо се засмя.

— Благодаря.

— За жалост, в днешно време чудесните прослушвания не са достатъчни — продължи Том, вземайки нещата в свои ръце. — Има прекалено много красиви и талантиливи актриси, затова на Джулия ѝ трябваше нещо, което да я изведе напред в състезанието, да ѝ осигури вниманието, което заслужава. — Той направи драматична пауза. — А какъв по-добър начин да те забележат, от това да изчезнеш?

Стаята се разфокусира пред очите ѝ, когато Синди поклати невярващо глава. Тя сигурно не бе разбрала добре. Сигурно бе схванала погрешно онова, което се опитваха да ѝ обяснят дъщеря ѝ и бившият ѝ съпруг.

— Искаш да кажеш, че всичко това е било публична изява?

— Просто исках да ми се даде шанс, мамо. Майкъл прослушваше толкова много момичета. От известно време не бе правил хитове и татко каза, че студиото го притискало да даде ролята на една известна холивудска актриса. Разбрахме, че трябва да направим нещо, за да изравним шансовете.

— И значи забъркахте тази схема...

— За да направим Джулия поне толкова известна, колкото и актрисите, дошли в града за филмовия фестивал — продължи Том, неспособен да прикрие въодушевлението си. — Синди, аз съм адвокат от шоубизнеса. Зная как стават тези работи. Разбрах, че трябва да направим нещо абсолютно драстично, за да получим нужните резултати. И то сработи. По дяволите, на практика Джулия е всеизвестна. Онази нощ в „Ентъртейнмънт тунайт“ отделиха цели две минути на вероятното участие на Майкъл в изчезването ѝ. Имаш ли представа колко струва този вид реклама? Майкъл ще бъде глупак, ако не ѝ даде ролята при това положение, а повярвай ми, Майкъл Кинсолвинг е всичко друго, но не и глупак. Той умее да надушва добрите истории. Както и студиото. Те също така знаят, че всички обичат нещата да завършват с хепиенд.

— Добри истории? — невярващо повтори Синди. — Хепиенд?

— Добре, Синди. Очевидно е, че си разстроена. Но можеш ли поне да се опиташ да проявиш разбиране?

— Защо не ми казахте? — Синди погледна дъщеря си с широко отворени, невярващи очи. Възможно ли бе дъщеря ѝ наистина да е толкова безчувствена, такава чудовищна егоистка? — Имаш ли някаква представа през какво преминах? През какво преминахме *всички*? Защо не ми казахте?

— Мислихме за това — започна Джулия.

— Мислили сте за това?

— Не можехме да ти кажем — отсече Том. — Знаехме, че ако не друго, то ще поискаш да споделиш поне с майка си и Хедър. После пък Хедър ще каже на Дънкан, а майка ти на Лий и накрая какво ще стане? Не разбираш ли? Нямахме да стане, ако ти искрено не вярваше, че Джулия е изчезнала. Дъщеря ти е актрисата в семейството, Синди. Не ти. Полицията тутакси щеше да те разконспирира.

— Освен това — безстрастно произнесе Бисквитката, — знаехме, че ти никога няма да се съгласиш.

Внезапно Синди почувства, че ѝ се повдига.

— Онзи следобед в моргата...

— Не беше моя идея, повярвай ми. — Том размаха ръце пред лицето си, сякаш искаше да се отърси от спомена. — Не бих искал да мина през това отново.

— И онова, което после се случи в твоя апартамент...

— Какво се е случило в нашия апартамент? — попита Бисквитката.

— Всички хора, които полицията разпита — Шон, Дънкан, Райън — хора, чийто живот се преобърна с главата надолу в резултат на тази шарада. И Фейт. Боже мой, горката Фейт! — Синди отново видя как нещастната жена се хвърля пред влака и чу болезнения удар на метала в плътта ѝ.

— Фейт не се е самоубила заради мен — възрази Джулия.

— Тя страдаше от следродилна депресия. — Синди сви рамене, помъчи се да запази самообладание, да не се разкрещи. — Мислиш ли, че ѝ помогна особено това, че я замъкнаха в полицията да я разпитват? Да открие, че си спала със съпруга ѝ?

— И чия по-точно е вината, тя да разбере това? — попита Том и обвинително сви очи.

— Наистина много съжалявам за случилото се с Фейт — каза Джулия. — Но тя си беше откачалка, да ти кажа откровенно. Не можеш да ме обвиняваш за онова, което е направила. Нямахме как да знаем, че ще направи нещо подобно.

— Нямало как да знаете, че ще направи нещо подобно ли? — невярващо повтори Синди.

— Ако обичаш, понижи тона — заповяда ѝ Том.

— Ако обичаш, иди си го начукай — изстреля обратно Синди.

— Казах ти, че е грешка да идваме тук — обади се Бисквитката и вдигна ръце в знак, че е победена.

— Не ти ли хрумна, че може да има последствия от твоите постъпки? — Синди попита дъщеря си. — Не ти ли хрумна, че не винаги нещата стават точно по план? Че понякога онова, което задвижваме, ни се изплъзва от контрол?

— Аз просто искам да съм известна — с равен глас произнесе Джулия, сякаш това обясняваше всичко, сякаш оправдаваше всичко.

— Значи целта оправдава средствата? — Синди се взря в дъщеря си, младата жена, за която само допреди минути бе готова да даде живота си, само и само да я вземе в обятията си. В този миг тя разбра, че Джулия е дъщеря на своя баща. Каквато винаги е била.

(Ретроспекция: Джулия, на четири години, къдриците ѝ като на Шърли Темпъл, са сплетени на две дълги плитки, здраво стиска ръката

на баща си, докато вървят надолу по улицата; Джулия, на осем, гордо е възседнала лъскавия червен велосипед, купен от баща ѝ за рождения ѝ ден; Джулия, на тринайсет, облечена във великолепна рокля от тафта на кафяви и сини райета, позира до баща си, красив във вечерния си костюм, преди да тръгнат за ежегодния бал за бащи и дъщери в Хавергъл; Джулия, на следващата година, си събира дрехите в новия куфар „Луи Вюитон“, купен от баща ѝ, изнася го навън до беembeeto му и напуска своето детство — и майка си.)

— Е, какво ще стане сега? — попита Синди, с изцедени сили. — Какво точно мислите да кажете на хората? Че Джулия е пострадала от амнезия?

— Много просто — отговори Том. — Ще кажем, че Джулия е била потисната, понеже е помислила, че се е провалила на прослушването и затова е предприела пътуване в провинцията за две седмици, да си проясни главата и даже не е поглеждала вестниците до днес...

— Полицията никога няма да повярва.

— Майтапиш ли се? — напомни ѝ Том. — Това си беше тяхна идея.

— И очаквате аз просто да се присъединя към тази измишльотина?

— Имаш ли друг избор?

Имаше ли?

— Бих могла да им кажа истината.

— Би могла, да — съгласи се Том. — Но в такъв случай, Джулия най-вероятно ще бъде арестувана, една обещаваща кариера ще бъде пресечена още в зародиш, а на мен ще ми отнемат адвокатските права. Това ли искаш наистина? — Том помълча, за да ѝ даде време добре да проумее думите му, преди да продължи. — Виж, Синди. Точно сега си разстроена и ядосана и това е напълно разбираемо. През тези последни седмици ти мина през ада. Никой не знае това по-добре от мен. Но настоявам добре да обмислиш нещата и да вземеш предвид интересите на дъщеря ни.

— Интересите на дъщеря ни — недоумяващо повтори Синди.

— Моля те, мамо. Толкова съм близо до това да получа всичко, което някога съм искала.

— Не е възможно наистина да искаш дъщеря ти да иде в затвора — обади се Бисквитката.

— Мислех, че винаги си искала само Джулия да се върне у дома — напомни ѝ Том.

— И аз така си мислех — каза тя.

Откъм коридора се разнесе шум и неочаквано Елвис влетя в стаята.

— Елвис! — Джулия падна на колене и притисна кучето към гърдите си. — Как си ти, момче?

Хедър се появи на прага.

— Чух гласове — каза тя и занемя, като видя сестра си.

— Какво става? — от върха на стълбите се провикна Норма Апълтън.

— Джулия се прибра — викна ѝ в отговор Хедър.

— Джулия?! Лий, събуди се! Джулия се прибра.

В следващия миг майката и сестрата на Синди се втурнаха в стаята, плачейки от щастие, притиснаха Джулия в обятията си, покриха лицето ѝ с целувки.

След малко жените седнаха, прегърнати до масата, по обърканите им лица бяха изписани гняв, облекчение и болка, докато се опитваха да се съвземат от шока на ранните утринни разкрития.

— Наистина съжалявам — каза им Джулия и застана до баща си в другия край на стаята. — Честна дума, не мислех, че всички толкова ще се разстроите.

— Не си мислела, че ще се разстроим ли? — Баба ѝ невярващо поклати глава.

— Не си помислила. Точка — горчиво произнесе Лий.

— Как можа да причиниш това на мама? — попита Хедър.

— Казах, че съжалявам — инатливо повтори Джулия.

— Добре — изчурулика Бисквитката в последвалата тишина. — Мисля, че си казахме всичко, което трябваше. Нищо няма да спечелим, ако повтаряме нещата до безкрайност.

— Първата ми работа сутринта ще бъде да се обадя на вестниците — каза Том. — Да им кажа, че Джулия се е прибрала. — Той ѝ стисна ръката. — Че е готова за своята пресконференция.

Джулия се засмя, свободната ѝ ръка автоматично се вдигна да приглади косата.

Синди се взираше в по-голямата си дъщеря. В действителност тя си беше още дете, въпреки своите двайсет и една години. Може би все още имаше надежда. Може би времето щеше да прибави известна зрялост. А може би нямаше. Може би Джулия винаги щеше да си остане едно малко чудовище. Навярно егоистичната ѝ самовлюбеност щеше да се окаже единственото ѝ качество, което щеше да я направи звезда. Очевидното ѝ презрение към чувствата на околните вероятно щеше да е причина да бъде обожавана от милиони.

Достойна дъщеря на своя баща.

Но и нейна дъщеря, също така.

Синди отиде до телефона и набра номера на Петдесет и трети участък.

— Бих искала да говоря с дежурния полицаи, моля.

— Какво си мислиш, че правиш? — викна Том.

— Ако кажеш истината на полицията, ще я отрека — бързо изрече Джулия. — Ще кажа, че си била вътре в нещата през цялото време.

— Това е смешно — процеди Бисквитката. — Правиш го, само за да си го върнеш на Том и аз.

— Том и мен — обади се от мястото си до масата Хедър.

— Какво?

— Дателен падеж — обясни Хедър.

— Не мога да повярвам! Том, направи нещо.

— Мамо, моля те — взе да я умолява Джулия. — Аз просто искам да се върна у дома.

Думите натежаха на сърцето на Синди.

— Полицаи Медавой — обади се познат глас.

— Полицаи Медавой, аз съм Синди Карвър. Запознахме се онази нощ. Дъщеря ми Хедър...

— Да, разбира се. Как е тя?

— Чудесно. Чудесно — повтори Синди, а очите ѝ поглъщаха чудото, което представляваше по-малката ѝ дъщеря. През всичките тези години тя не съзираше спокойното излъчване на Хедър, понеже бе заслепена от пожара Джулия. През всички тези години тя не обръщаше достатъчно внимание на едната си дъщеря, защото бе заета да се измъчва от загубата на другата. А сега Джулия се бе върнала и казваше

тъкмо онова, което тя цял живот бе чакала да чуе: *Моля те, мамо. Аз просто искам да се върна у дома.*

Но вече беше твърде късно.

— Обаждам се заради по-голямата си дъщеря. Джулия.

Всички едновременно си поеха дъх.

— Тя е у дома — съобщи Синди. Затвори очи, поклати глава, но щом се опита да продължи, от устата ѝ се отрони хлип. Можеше ли наистина да каже на полицията истината, като знае, че дъщеря ѝ вероятно ще отиде в затвора и с мечтите ѝ за слава ще бъде свършено? Не беше ли видяла достатъчно нещастия и разбити мечти през последните две седмици, които да ѝ стигнат за цял живот? — Тя се върна най-безгрижно преди около час — предаде на полицаия, — в пълна неизвестност за всичко, което се случи.

— Слава богу — чу да прошепва Бисквитката, а Джулия избухна в благодарни сълзи на гърдите на баща си.

Синди продължи да чете от невидимия сценарий, който ѝ бяха подготвили дъщеря ѝ и бившият ѝ съпруг. Сама се изненада колко убедително звучи. Том беше прав. Когато всичко бе направено и казано, какъв друг изход ѝ оставаше?

— Благодаря ви — каза на полицаия, преди да затвори телефона и да се обърне към останалите. — Каза, че ще предаде на детектив Бартоли и Гил за случилото се и те сигурно ще ни се обадят още сутринта.

— Много ти благодаря, мамо — прошепна Джулия.

— Ти постъпи правилно — обади се и Том.

Синди погледна към масата. Очакваше да види поне намек за обвинение в очите на майка си, неодобрителна гримаса на физиономията на сестра си, разочарование по лицето на Хедър. Но и трите кимаха одобрително през сълзи. Те не я съдеха, осъзна Синди. Само я обичаха.

Том целуна челото на Джулия.

— Опитай се да поспиш, миличка. Сигурно ще искаш да изглеждаш добре пред журналистите утре сутрин. — Той докосна лакътя на Бисквитката и я поведе към коридора.

— Почакай — извика Синди. Какви ги вършеше сега?

— Синди, всички сме разбити. Това не може ли да почака до утре?

— Джулия не може да остане тук. — Думите сякаш се изплъзнаха от устата ѝ, преди да разбере, че ги мисли.

— Какво? — Том рязко спря.

— Какво? — повтори и Джулия.

— Не можеш да останеш тук — каза отново Синди, но и този път думите ѝ прозвучаха неестествено.

— Не разбирам.

Синди си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

— Обичам те, скъпа. Винаги ще те обичам. Ти знаеш това. И много съжалявам. — Тя погледна от Джулия към Том и обратно. — Но истината е, че не мога да продължа да живея с някого, когото в действителност не харесвам.

Очите на Джулия неочаквано се напълниха със сълзи. Тя бързо наведе глава и косата ѝ падна върху лицето, като при прослушването при Майкъл Кинсолвинг.

(Представа: Джулия вдига глава, по бузите ѝ се стичат сълзи.

„Толкова съжалявам“ — казва тя. — „Моля те, прости ми. Никога не съм искала да те нараня. Обичам те повече от всичко на света. Обещавам, че ще се променя. Обещавам, че от сега нататък всичко ще е различно.“)

Джулия остана в тази поза няколко секунди, после тръсна коса, сви рамене и вдигна глава. Когато отново погледна майка си, сълзите вече ги нямаше.

— Както кажеш. Ще остана у татко.

Очите на Бисквитката тревожно се разшириха.

Наистина ли можах да го направя, зачуди се Синди. Наистина ли прогоних дъщеря си? Беше ли готова отново да я загуби, навярно завинаги? Синди усети как тялото ѝ потръпва, сякаш най-накрая осъзна, че Джулия отдавна е била изгубена за нея.

Джулия стоеше по средата на кухнята, неподвижна, сякаш даваше на майка си още няколко секунди да размисли.

— Добре тогава. Щом така искаш. Хайде, Елвис. Връщаме се при татко.

— О, не — проплака Бисквитката. — Няма да позволя на този мръсен помияр пак да ми пикае върху хубавите килими.

— Хайде, Елвис — повтори Джулия, като че ли Бисквитката не бе казала нищо.

Елвис бавно се надигна от мястото си под кухненската маса и се затътри до Синди. После силно излая три пъти и се просна върху краката ѝ.

— Чудесно. — Джулия ядосано превъртя очи. — Остани си тук, щом така искаш.

— Слава богу — измърмори Бисквитката.

— Я млъквай — изстреля Джулия.

— Ти млъквай.

— Дами, моля ви — властно произнесе Том и поведе двете жени към външната врата, без дори да погледне назад.

Синди ги последва. Проследи ги с поглед, докато вървяха към улицата. Видя как Джулия се качи при баща си, после колата потегли и зави зад ъгъла на „Авеню Роуд“.

И си отиде.

(Ретроспекция: Джулия, на четиринайсет години, опашката ѝ се развява след нея, отнася куфара си до чакащото БМВ и напуска детството — и майка си.)

— Добре ли си? — попита Хедър и се приближи към нея.

Синди кимна.

— Добре съм — отговори тя и осъзна, че е така.

Може би раната в сърцето ѝ никога нямаше да зарасне напълно, може би една част от нея винаги щеше да иска да изтича по улицата след по-голямата си дъщеря и да я умолява да се върне у дома. Но вече беше твърде късно за това. Джулия вече не беше на четиринайсет години. Тя вече бе пораснала. Възрастен човек, със свой ум и воля. И слава богу, беше жива и здрава и в безопасност. По дяволите, тя беше неразрушима.

Те бяха тези, които се оказаха разбити, наранени и сломени през последните седмици, даде си сметка Синди. В продължение на четиринайсет дни плуваха срещу течението, затаили дъх, мъчейки се да държат главите си над жестокия порой. Животът им бе преобърнат с главата надолу. А сега изведнъж всичко свърши. Просто така. Две седмици на бавни мъчения приключиха за няколко секунди.

И все пак тези секунди щяха да ехтят във всички тях до края на живота им.

— Как сте, приятели?

— Уморени — отговори майка ѝ.

— Изтощени — добави Лий.

— Най-добре е да си лягаме.

— Какво мислиш, че ще стане утре? — попита майка ѝ.

— Не зная.

— Нийл ще дойде с кифлички — напомни им Хедър.

Синди се усмихна на трите жени.

— Обичам ви — простичко каза тя.

— И ние те обичаме — едновременно отговориха те.

Елвис се надигна от краката на Синди и я погледна очаквателно.

— Не се тревожи — каза му тя. — И теб те обичаме.

(Последни образи: Синди обгръща с ръка раменете на дъщеря си, а с другата придърпва майка си и сестра си; кучето обнадеждено тупа с опашка към крака ѝ и тя повежда всички към стълбите.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.